P

ADI

T 1196

ACTA ET DECRETA

PRIMI CONCILII

PROVINCIALIS TORONTINI

IN

ECCLESIA METROPOLITANA STI. MICHAELIS

CELEBRATI.

MENSE SEPTEMBRIS MDCCCLXXV.

A Sancta Sede revisa et recognita

ANNO III° PONTIFICATUS LEONIS P. P. XIII.

ADDITIS QUIBUSDAM ALIORUM CONCILIORUM DECRETIS.



Toronto:
TYPIS HUNTER, ROSE ET CO.
1882.

BX1423
T6
C37
1882
P***

890168

ACTA ET DECRETA

PRIMI CONCILII PROVINCIÆ TORONTINÆ

ANNO MDCCCLXXV

CELEBRATI

PRÆSIDE ILLUSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO

JOANNE JOSEPHO LYNCH

ARCHIEPISCOPO TORONTINO.

ACTA ET DECRETA

PRIMI CONCILII PROVINCIALIS TORONTINI

IN

ECCLESIA METROPOLITANA STI. MICHAELIS

CELEBRATI

MENSE SEPTEMBRIS MDCCCLXXV

A SANCTA SEDE RECOGNITA ANNO III° PONTIFICATUS LEONIS P. P. XIII.

TORONTO, 1881.

INDICTIO CONCILII I TORONTINI.

JOANNES JOSEPH. LYNCH,

MISERATIONE DIVINA ET SANCTÆ SEDIS APOSTOLICÆ GRATIA, ARCHIEPISCOPUS TORONTINUS, SOLIO PONTIFICALI ASSISTENS, ETC., ETC.

Illustrissimis et Reverendissimis Comprovincialibus nostris Londinensi, Sareptensi, Hamiltonensi, et Kingstonensi, Episcopis, necnon aliis Provinciæ Torontinæ viris Ecclesiasticis qui

BX 1177

de jure vel consuetudine Concilio Provinciali interesse debent, salutem in Domino. Quum secundum Sacrosancti Tridentini Concilii decretum (De Reform, Cap. II, Sess. XXIV). Metropolitanus, quolibet saltem triennio Synodum in sua provincia quisque, cogere non prætermittat qua Episcopi omnes et alii qui de jure vel consuetudine interesse debent convenire omnino teneantur, Nos igitur muneris nostri hac in parte haud immemores, Synodum Provincialem convocavimus in diem mensis Septembris decimam quartam anno millesimo octingentesimo septuagesimo tertio, sed adversa valetudine R. R. Episcoporum Kingstonensis et Hamiltonensis Concilium nostrum deferendum putavimus. Sed dies feliciores jam nobis illuxerunt, ideoque expetita denuo R. R. Fratrum Nostrorum Episcoporum, sententia, re mature considerata atque Sanctissimæ Trinitatis nomine invocato Immaculatæ Deiparæ Virginis Sponsique ejus Beati Joseph Ecclesiæ Patroni implorato auxilio ad majorem Dei gloriam, et utilitatem totius provinciæ nostræ Ecclesiæ indicimus ac convocamus Primum Provinciale Concilium in Nostra Ecclesia Metropolitana in Civitate Torontina die Dominica XIX post Pentecosten, quæ dies vigesima sexta est mensis Septembris præsentis anni.

In certamine laborioso hujus sæculi, ubi pro Deo et animabus Sanguine Divino redemptis, contra fraudes diabolicas et pravas mores, illusionesque hominum dimicandum est, ducibus exercitus Dei perutile est concilium. Pastor æternus in medio eorum stabit quorum quæstus est animarum et quorum honor et decus gloria regni ejus. Sicut per manus angeli decalogi præcepta in monte Sinai data sunt, ita per ministros suos Episcopos scilicet Sanctæ Ecclesiæ Dei supra montem positæ mandata ejus promulganda sunt. Christus enim dixit, qui vos audit, Me audit.

Fines Ecclesiæ dilatandæ sunt, populo acquisitionis per dissitas regiones inter acatholicos disperso, non raro longe a templo Dei subveniendum est, fides et mores juvenum qui mixtas scholas frequentant contra vitia et hæreticam labem muniri debent, Christiani falsa libertate gloriantes cohibendi sunt. Indifferentissimo, qui e consuetudine pravorum oritur, oppugnandum est. Ministri altaris a juventute sua, scientia, pietate et morum iunocentia imbuantur; Honor Sacerdotum coram Deo et hominibus augeatur.

Præterea expendendum est utrum suspicari possimus, quod anima etiam una nobis commissa, negligentia incuriæ e nostra, in æternum forte perierit ita ut suspicio talis horrenda omnino tollatur. Oportet ergo ut ministri et Dei Coadjutores inter se consilia conferant ut omnes in Vinea Dei operarii officiis suis religiose fungentes præmio æterno remunerari mereantur.

Ideo hortamur et in quantum opus est mandamus atque præcipimus in Domino, ut ad prædictam Synodum die assignata, conveniant omnes qui de jure vel consuetudine Concilio provinciali interesse debent, et quod Confratres nostri Episcopi, quisque in sua Diocesi, omnes ad quos res spectat admoneant, et illos in Concilium nostrum convenire faciant.

Quod si qui fuerint legitime impediti nobis etiam aperire causam impedimenti tenentur. Ut tamen opus Dei facilius et uberius in Concilio perficiatur, enixe rogamus Confratres nostros Venerabiles Episcopos, ut nobis in succursum venire, monita et suggestiones et etiam formulas decretorum nobis in scriptis ante celebratum Concilium mittere, dignentur. Denique Venerabiles Fratres Vos obsecramus et hortamur in Domino, ut preces publicæ in omnibus Ecclesiis et sacellis Ordinum Religiosorum singulis Dominicis festisque diebus pie fundantur, ut Pater luminum corda roboret et mentes illuminet

eorum quos posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, et fideles illis commissi in simplicitate cordis mandatis eorum obedire delegant.

Datum ex ædibus nostris Archiepiscopalibus Torontinis sub signo sigilloque nostris ac chirographo Secretarii nostri, Festo Ascensionis Domini, Anno millesimo octingentesimo septuagesimo quinto.

† JOANNES JOSEPH LYNCH,
Archiepiscopus Torontinus.

De Mandato Illmi. et Revmi .Archiepiscopi.
JOSEPH. J. MCCANN, Presr. Secretarius.

Edictum Valvis Ecclesiæ Metropolitanæ affixum Quod felix fsustumque sit, Religioni ac Rei Catholicæ Bene Vertat.

Concilium Primum Torontinum, per Revm. Dm. Joannem Lynch, Archiepiscopum Torontinum, decreto facto, sancito, promulgato, indictum et convocatum die Dominica XIX. post Pentecosten, quæ dies vigesima sexta mensis Septembris presentis anni, in æde metropolitano Torontina, inchoabitur, habebitur, celabrabitur.

Ex Mandato Illmi. ac Revmi. Archiepiscopi,
JOANNES SHEA, Cancellarius.

Acta (*abbreviata*) Primi Concilii Torontini.
Prima Congregatio privata.

Juxta decretum Indictionis die sexta Maii festo Ascensionis Domini Nostri, Anno Domini millesimo octingentesimo septuagesimo quinto, ab Illustrissimo ac Reverendissimo, D.D. Joanne Josepho Lynch, Archiepiscopo Torontino datum, convenerunt die vigesima quinta Septembris, millesimo octingentesimo septuagesimo quinto, hora sexta post meridiem in ædibus

Palatii Archiepiscopalis Torontini cum præfato Illustrissimo ac Reverendissimo Archiepiscopo, ad Primum Provinciæ Ecclesiasticæ Concilium habendum, scilicet :

Reverendissimus D.D. Episcopus Londinensis, Joannes Walsh.

Reverendissimus D.D. Episcopus Sareptanus, Joannes Franciscus Jamot, Vicarius Apostolicus Canadæ Septentrionalis.

Reverendissimus D.D. Episcopus Hamiltonensis, Petrus Franciscus Crinnon.

Reverendissimus D.D. Episcopus Kingstoniensis, Joannes O'Brien.

Legitur supramemoratum Indictionis decretum.

Illustrissimus ac Reverendissimus Archiepiscopus de concilio et consensu.

Reverendorum aliorum Patrum Concilii sequentes officiales ad dictum Concilium adjuvandum elegit et nominat nempe :

I° Promotorem Concilii, Reverendissimum Joannem F. Jamot.

II° Vice Promotorem, Rev. Joannem Shea, Rectorem Ecclesiæ Cathedralis, Secretarium idem.

Pro Secretarium, Rev. Patricium Conway, Rectorem Ecclesiæ Sti. Pauli in Urbe.

III° Magistrum Cæremonarium, Rev. Joannem McIntee, Rectorem Ecclesiæ Sti. Patricii, Dixiæ.

IV° Notarios, Rev. D. P. Conway, Rev. D. J. J. McCann, Rectorem Ecclesiæ Sti. Gregorii in Oshawa.

V° Cantores, Rev. D. J. M. Laurent, E. Murray, C. Vincent, Challandard.

Admittit quoque tamquam Theologos et Canonistas.

1. Illustrissimi ac Reverendissimi Archiepiscopi, Admodum, Rev. Dominum Patricium Franciscum Rooney, Vicarium Generalem.

Admodum Rev. Dominum Patricium Mulligan, Decanum et Rectorem Stæ. Catharinæ.

Admodum Rev. Dominum Richardum O'Connor, Decanum et Rectorem, Barrie.

Rev. Dominum Joannem Shea.

Rev. Patrem Ludovicum Funcken, Congregationis a Resurrectione D. N. J. C., S. T. D., Rectorem Collegii Sti. Hieronymi, Berlensis.

2. Reverendissimi D.D. Londinensis Episcopi.

Admodum Rev. Dominum Joannem Mariam Bruyere, Vicarium Generalem.

Admodum Rev. Dominum Petrum D. Laurent, Decanum et Rectorem Amherstburghensem.

Admodum Rev. Dominum Murphy, Rectorem, Irishtownensem.

3. Reverendissimi D.D. Sareptani Episcopi.

Admodum Rev. Josephum M. Laurent, Vicarium Generalem Vicarii Apostolici Canadæ Septentrionalis.

Admodum Rev. C. Vincent, O. S. B., Superiorem Collegii Sti. Michaelis, Torontini.

Admodum Rev. Patrem Christophorum Kottmann, Societatis Jesu, Missionarium in Garden River.

4. Reverendissimi D.D. Hamiltonensis Episcopi.

Admodum Rev. Eduardum J. Heenan, Vicarium Generalem.

Admodum Rev. Patrem Eugenium Funcken.

5. Reverendissimi D.D. Kingstoniensis Episcopi.

Admodum Rev. Jacobum Farrelly, Vicarium Generalem.

Admodum Rev. Joannem Chisholm, Sacræ Theologiæ Doctorem et Parochum Perthensem.

Admodum Rev. Michaelem Stafford.

Congregationes sequentes particulares a Patribus constitutæ fuerunt nempe.

Prima Congregatio.

De Decretis et Doctrina.

Præside, Archiepiscopo. Vicegerente, Admodum Reverend. P. Rooney.

Notarius, Rev. D. Funcken; Theologi, Rev. D. Murphy, Farrelly et Kottmann.

Secunda Congregatio.

De Disciplina Ecclesiastica.

Præside, Episcopo Londinensi. Vicegerente, Admodum Rev. R. D. Bruyere,

Notarius, Rev. J. J. Shea; Theologi, R. D. Vincent, Funcken, et Stafford.

Tertia Congregatio.

De Bonis Ecclesiæ.

Præside, Episcopo Sareptano. Vicegerente, Admodum Rev. D. Laurent.

Notarius, R. D. Chisholm; Theologi, R. D. P. D. Laurent, P. Mulligan.

Quarta Congregatio.

De Liturgia et Societatibus secretis et non secretis.

Præside, Episcopo Hamiltonensi. Vicegerente, Admodum R. D. E. J. Heenan.

Notarius, R. D. P. E. Funcken; Theologi, R. D. P. D. Laurent, P. L. Funcken, P. Mulligan.

Quinta Congregatio.

De Studiis.

Præside, Kingstoniensi Episcopo. Vicegerente, R. D. Chisholm.

BX1473

Notarius, R. D. Stafford; Theologi, R. D. Vincent, P. E. Funcken, R. D. O'Connor.

Privatæ Congregationes hora decima ante meridiem uniuscujusque diei in Ædibus Archiepiscopalibus convenerunt; sessionesque generales Patrum et Theologorum hora quinta singulis vespertinis in quibus res variæ tractatæ fuerunt.

Privatæ quoque Episcoporum sessiones singulis diebus habitæ fuerunt.

SESSIO PRIMA SOLEMNIS.

Die vigesima sexta Septembris ejusdem anni, incidente in Dominica XIX., post Pent. anno vigesimo Pontificatus Sanctissimi D. N. Pii, divina Providentia Papæ IX., mane hora nona convenerunt Patres in capella Archiepiscopali. Adfuerunt quoque theologi ac officiales Concilli, multique alii Sacerdotes, Coordinata processione a Palatio omnes exierunt per viam publicam ad Ecclesiam Metropolitanam, Illustrissimo ac Reverendissimo Archiepiscopo, cæterisque Reverendissimis Episcopis vestibus congruentibus indutis. Missa solemnis de Spiritu Sancto, ab Illustrissimo ac Reverendissimo Archiepiscopo celebrata erat. Qua finita concionem habuit ad populum, Reverendissimus Dominus Londinensis Episcopus, Cantatis psalmo, litaniis Sanctorum, orationibusque ut in Pontificali Romano præscribitur.

Primo, promulgata approbataque fuerunt a Patribus cum cæremonis solitis sequentia decreta:

I. De aperienda Synodo.

II. De modo vivendi in Concilio.

III. De professione fidei et de Residentia (Con. Fid.).

Hac eadem ratione Decretum de Fidei professione emittenda prælectum et approbatum est. Deinceps Decretum de Residentia eodem modo, quo facto, genuflexus Reverendissimus et Illustrissimus Archiepiscopus manumque supra Sancta Evangelia imponens formulam juramenti præstitit.

Tunc accesserunt omnes alii Episcopi et unusquisque ante præsidem genuflexus, manuque ad Evangeliorum librum apposita, fidem suam juramento eadem formula confirmat.

Deinde indicta fuit Secunda Sessio Solemnis Concilii quæ habenda est feria quinta die trigesima Septembris. Missa celebrata fuit pro defunctis Episcopis Provinciæ ab Episcopo Kingstoniensi. Concionem habuit Episcopus Sareptanus ad populum. Postea Secunda Sessio Solemnis inchoatur in qua decreta jam approbata lecta fuerunt, et hora undecima recesserunt Patres.

TERTIA SESSIO SOLEMNIS ET ULTIMA.

Die Dominica tertia Octobris habita est in solemnitate Sancti Michaelis Patroni Ecclesiæ Cathedralis, a die vigesima nona translata. Missa solemnis cantata erat a Reverendissimo ac Illustrissimo Sareptano Episcopo, missa finita concionem ad populum Reverendissimus ac Illustrissimus Archiepiscopus habuit. Concione peracta cantatis orationibus, Evangelio, psalmo et ceteris in Pontificali Romano præscriptis pro ultima Concilii Sessione. Rogatis deinde Patrum sententiis, decreta omnibus placuerunt et ab eis confirmata sunt. Requirente Promotore, decreta sequentia, jam a Patribus Sancita in privatis Congregationibus, promulgata sunt in forma consueta ut in calce decretorum legitur.

BX1473

Mox Patres omnes Provinciæ, ordine accedentes, decretis super altare positis sua quisque manu subscripserunt. Post hæc amplissimis verbis gratulatus est Reverendissimus ac Illustrissimus Archiepiscopus Patres et Theologos et alios quorum labore et diligentia ad felicem faustumque finem Concilium perductum fuerat. Deinde acclamationibus solemniter cantatis et benedictione Archiepiscopali data, omnes ordine suo ad ædes Archiepiscopales reversi sunt, Magnificat cantantes.

† J. J. Lynch, Archiep. Torontinensis.

DECRETA SYNODI.

Decretum I.

De aperienda Synodo.

In nomine Sanctissimæ et Individuæ Trinitatis,
Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

Nos Joannes Joseph Lynch, Dei et Apostolicæ Sedis gratia, Archiepiscopus Torontinus, ad laudem et gloriam Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, sub tutela et præsidio Immaculatæ Virginis Mariæ, sponsique ejus Beatissimi Joseph, ac Archangeli Michaelis, omniumque Sanctorum ad incrementum fidei Catholicæ, necnon ad disciplinæ ecclesiasticæ decorem promovendum, de consensu et consilio Reverendissimorum Episcoporum nostrorum comprovincialium, decernimus ac statuimus Concilium primum hoc provinciale Torontinum, hac die vigesima sexta Septembris inchoari

atque adeo inchoatum esse; Divinam clementiam Domini Nostri Jesu Christi, principis pastorum, deprecantes ut quod suo nomine incœptum est, suo quoque auxilio suaque præsentia perficiatur.

Decretum II.

De modo vivendi in Concilio.

Præ oculis habentes monitum Apostoli Beati Pauli I. ad Cor. iv. 7. "Spectaculum facti sumus mundo et angelis et hominibus," vos omnes qui huic Synodo interestis, enixe rogamus atque hortamur in Domino, ut in omnibus exhibeatis vosmetipsos sicut Dei ministros, in omni opere bono operarios inconfusibiles, ut sitis verbo et exemplo veri ministri Christi et dispensatores mysteriorum Dei; facti forma gregis Christi in omni loco, ut neque fideles neque ii qui foris sunt, aliquid habeant malum dicere de nobis. "Luceat lux vestra coram hominibus ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum qui in cœlis est."—Matth. v. 16.

In medio nationis pravæ atque perversæ, ut filii lucis ambulemus.

Si quis sciat abusus in domum Dei irrepsisse, vel aliquid Securitati rei catholicæ deesse, animasve nobis commissas ab Ecclesia deficere mentem suam libere sed modeste aperire tenetur.

Omnes, durante Concilio, singulis diebus sacrosantum missæ sacrificium vel offerant vel eidem devote intersint, obsecrationes et preces Patri luminum humiliter offerentes ut Spiritus suus bonus in nobis operetur, et velle et perficere.

Ut omnia secundum ordinem fiant, Episcopi juxta ordinem consecrationis suæ sedeant; Vicarii Generales secundum Episcopos; deinde Superiores ordinum Religiosorum, offi-

BX 1117

ciales Synodi, Præsides Seminariorum, Theologi et alii presbyteri, unusquisque juxta prioritatem ordinationis suæ.

Sciat vero unusquisque se, hac de causa, nullum jus acquirere nec antiquum perdere. In quocumque enim ordine unusquisque sedeat, jura illius salva esse vult Synodus.

Ut concilium feliciter ad finem perducatur, nemo, qui huic Synodo adesse tenetur, ab urbe discedat, quin causa discessus approbata, et facultas abeundi a nobis concessa sit.

Enixe rogamus omnes fideles præsertim in urbe nostra degentes, ut Ecclesiam hanc Metropolitanam, durante concilio, frequentant, Deumque in divina Eucharistia humiliter orent, ut voluntas divina cognita sit, et in omnibus impleatur.

Decretum III.

De professione Fidei.

Quum fides initium sit et fundamentum salutis, nobisque persuasissimum quod, "sine fide impossibile est placere Deo." (Heb. ix. 6.) Sacrosancti Concilii Tridentini decretis inhærentes, professionem fidei a Pio IV. et Pio IX. præscriptam, et in futurum recitandam, ab omnibus hujusce primi Concilii Torontini Synodalibus, debite emittendam esse, nos patres Concilii statuimus et jubemus.

Cum fides initium sit et fundamentum salutis, atque inter omnes pastoralis officii sollicitudines, illa potissimum prima esse debeat, ut fides catholica, quam Sancta Romana Ecclesia tenet et colit, incorrupta in hac provincia integraque permaneat, et omnes illam puram illibatamque custodiant; nos in hac synodo provinciali hinc præcipue exordium duximus ut eamdem sanctam et catholicam fidem quam corde credimus una oris confessione profiteamur. Quocirca sacrosancti œcumenici Concilii Tridentini decretis inhærentes profes-

sionem fidei a Pio IV, Pontifice Maximo, et a Pio IX, Pontifice Maximo, prescriptam libenter hic palam solemniter præstamus eamque fidelibus docere statuimus.

Forma Juramenti ab omnibus Prœlatis Prœstiti.

Ego N. firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quæ continentur in Symbolo Fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur; videlicit, Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem cœli et terræ, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum. Et ex Patre natum, ante omnia sæcula. Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero. Genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de cœlis. Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine, et homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus et sepultus est. Et resurrexit tertia die, secundum Scripturas. Et ascendit in cœlum, sedet ad dexteram Patris. E titerum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos, cujus regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum, et vivificantem, qui ex Patre Filioque procedit. Qui cum Patre et Filio simul adoratur, et conglorificatur: qui locutus est per Prophetas. Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum. Et vitam venturi sæculi. Amen.

Apostolicas et Ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiæ observationes, et constitutiones firmissime admitto et amplector.

BX1477

Item Sacram Scripturam juxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione sacrarum Stripturarum, admitto ; nec eam unquam, nisi juxta unanimem consensum Patrum accipiam et interpretabor.

Profiteor quoque septem esse vere et proprie Sacramenta novæ legis, a Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis, necessaria, scilicet : Baptismum, Coufirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem et Matrimonium ; illaque gratiam conferre ; et ex his Baptismum, Confirmationem, et Ordinem, sine sacrilegio reiterari non posse. Receptos quoque et approbatos Ecclesiæ Catholicæ ritus, in supradictorum solemni administratione recipio et admitto : omnia et singula quæ de peccato originali et de justificatione, in sacrosancta Tridentina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

Profiteor pariter, in Missa offerri Deo verum, proprium et propitiatorium sacrificium, pro vivis et defunctis ; atque in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento esse vere, realiter, et substantialiter Corpus et Sanguinem, una cum anima et divinitate Domini nostri Jesu Christi, fierique conversionem totius substantiæ panis in Corpus, et totius substantiæ vini in Sanguinem, quam conversionem Catholica Ecclesia Transubstantiationem appellat.

Fateor etiam, sub altera tantum specie totum atque integrum Christum, verumque sacramentum sumi. Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas Fidelium suffragiis juvari. Similiter et Sanctos una cum Christo regnantes venerandos, atque invocandos esse ; eosque orationes Deo pro nobis offerre ; atque eorum reliquias esse venerandas.

Firmissime assero, imagines Christi, ac Deiparæ semper virginis, necnon aliorum Sanctorum habendas et retinendas esse, atque eis debitum honorem ac venerationem impertiendam. Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse; illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo. Sanctam, Catholicam, et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram agnosco; Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Jesu Christi Vicario veram obedientiam spondeo ac juro. Cætera item omnia a sacris Canonibus et Œcumenicis Conciliis ac præcipue a sacrosancta Tridentina Synodo et ab Œcumenico Concilio Vaticano tradita, definita ac declarata præsertim de Romani Pontificis Primatu et infallibile magisterio indubitanter recipio atque profiteor; simulque contraria omnia, atque hæreses quascumque ab Ecclesia damnatas, et rejectas, et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Hanc veram Catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram et inviolatam, usque ad extremum vitæ spiritum, constantissime (Deo adjuvante) retinere et confiteri, atque a meis subditis, vel illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri, et prædicari, quantum in me erit, curaturum. Ego idem N. spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet, et hæc sancta Dei Evangelia.

BX1423

DECRETA SYNODI.

DECRETUM I.

De Statutis quatuor Conciliorum Quebecensium a nobis promulgandis.

Decreta, quæ lata sunt in quatuor Conciliis Quebecensibus, a S. Sede approbatis vel recognitis, hoc decreto nostra facimus ; eaque, in quantum ad nos refert, in provincia Torontina iterum promulgata haberi volumus et jubemus, riteque ab omnibus et singulis, quorum interest, fideliter observari statuimus et mandamus.

DECRETUM II.

De Sacrosancto Concilio Vaticano Œcumenico.

Hujusce Concilii Patres magnopere dssiderantes decreta Sacrosancti Concilii Œcumenici Vaticani primi, huc usque promulgata in hac provincia cum debita reverentia accipi et pie observari decernunt, ut Constitutiones dogmaticæ "de fide Catholica ;" cum Canonibus adnexis, deque "Ecclesia Christi," quoad omnia et singula, ab omnibus quorum est Catechizare aut Verbum Dei prædicare, debite perpendantur ut fidelibus, omni quo par est studio, infallibiles Definitiones et authenticæ Verbi Dei declarationes prædicentur et explicentur

DECRETUM IV.

De Metropolitis.

Varia fuit variis temporibus Metropolitarum jurisdictio, Jura potissima quæ ex hodierna Ecclesiæ praxi Metropolita in suffraganeos exercet, ad hoc fere reducuntur.

1. Comprovincialem Episcopum non residentem, et ultra tempus a sacris canonibus concessum cum contumacia absentem, tenetur intra tres menses, per literas seu nuntium Sedi Apostolicæ denuntiare; ipsum vero Metropolitam similiter absentem antiquior provinciæ Episcopus denuntiare tenetur. (Conc. Trid. Sess. VI. De Ref. Cap I.)
2. Suffraganeos unoquoque saltem triennio ad Concilium provinciale conv[illegible]; Metropolita autem legitime impedito, Co-episcopus antiquior id præstabit. (Ibid. C. 2.)
3. Negligentiam suffraganeorum in casibus a jure statutis supplet. (Cf. Con. plen. Baltim. II. Baltim. 1866, p. 61 ad marginem.)
4. Appellationes a sententiis suffraganeorum, juxta regulas a sanctis Canonibus definitas, recipit.
5. Metropolitæ licet ubicunque per provinciam crucem, jurisdictionis suæ insigne, præ se ferre, populo benedicere et pallio uti, quotiescunque in Ecclesia Metropolitana, illo uti posset.

Decretum V.

De Episcoporum Officialibus.

Ut gravissimi oneris ac solicitudinis Episcopalis nonnihil ab Episcopis ipsis in alios transferatur, nec non negotia Ecclesiæ eo melius peragantur, habeant singuli Episcopi suos officiales quorum munera hoc decreto definientur.

1. Primus dignitate post Episcopum est Vicarius generalis ab Episcopo nominatus; nam eamdem cum Episcopo personam moralem gerit, eamdemque curiam constituit. Ideo a Vicario generali, ad Episcopum non fit appellatio, mortuo autem Episcopo, illius potestas cessat.
2. Dignitate secundus est archidiaconus qui Episcopo præsto

BX1473

esse debet in functionibus solemnibus peragendis, nec non in obeundis administrationis muneribus.

3. Decani rurales, juxta normam ab Episcopo traditam, singulis Diœcesis districtibus præsint: (*a*) ut Consiliis adjuvent sacerdotes præsertim juniores; (*b*) invigilantque ut statuta Synodi provincialis et diœcesanæ a sacerdotibus observentur; (*c*) ut Episcopum certiorem reddant de iis quæ emendatione egere videantur; ceteraque eo modo peragant quæ juxta statuta diœcesana ipsis ab Episcopis demandentur.

4. Habeat Episcopus suum Secretarium et tandem; Procuratorem unum vel plures constituat quorum erit domus Episcopalis in temporalibus administrationem habere, de ipsius Episcopi sententia et arbitrio. Curam gerere redituum et bonorum ad ipsum pertinentium, eidemque statutis temporibus omnium sibi Commissorum districtam reddere rationem, ut non modo illa non dissipentur sed testis sit rectæ administrationis et dispensationis. Quæ quidem omnia eo spectant ut non solum bonorum Ecclesiæ administrationi consulatur, verum etiam ut studiosius Episcopi spiritualibus officiis, quæ Episcopalis muneris propria sunt, toto animo incumbant.

6. Monentur deinde Episcopi ut sacerdotes aliquos, pietate, gravitate, scientia et rerum gerendarum peritia conspicuos seligant, qui Consultorum Episcopi officio fungantur.

7. Examinatores synodales, et prosynodales elegantur ad tramitem juris, quorum erit eos examinare qui indigent jurisdictione vel approbatione, eis etiam Episcopus uti poterit ad literas testimoniales expediendas et ad alia exequenda quæ vel de jure, vel de more, sunt.

DECRETUM VI.

De Verbo Dei prædicando.

Patres hujus Concilii memores præcepti Salvatoris nostri J. C. dicentis "Euntes ergo docete omnes gentes" (Matt. xxviii. 19) et iterum, "prædicate Evangelium omni creaturæ." (Marc xvi. 15.) Sacerdotibus omnibus, qui curam animarum gerunt, maxime commendant :

1. Ut omni consilio, labore, industria et diligentia, Evangelium Dei propagare studeant, ut homines ad cognitionem veritatis, et amorem Dei perducantur. Meminerint ergo Sacerdotes mandati Concilii Tridentini (Sess. V. de Ref. Cap. 2), quo jubentur quicumque parochiales, vel alii curam animarum habentes, per se, vel per alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis et festis solemnibus, plebes sibi commissas salutaribus pascere Verbis.
2. Ut autem statui sacerdotali suus servetur honor et dignitas vetant Patres ne sacerdotes inter concionandum vel occasione concionis, vel quovis alio prætextu e suggestu vel altaris loco, de suis redditibus, honorariis, stipendiis, collectis Dominicis, aliisque hujusmodi sæpe sæpius verba faciant.
3. In vitiis insectandis, gravi quidem sermone utantur, Neminem tamen adstantium nominatim reprehendant, aut insidiosa verborum circuitione ita notent designentque, ut ab omnibus nosci facile possit persona sic notata.

DECRETUM VII.

De Seminariis Instituendis.

Inter munera Episcopi præcipuum est, bonos pastores populo sibi a Domino commisso præficere ; sine pastore zelato oves peribunt. Ut ergo habere possit Episcopus tales pastores

omnino necesse erit, illos a juventute sua in Domini timore, in sanctitate, puritate et scientia religiose educari et efformari. (Conc. Trid. Cap. XXIII. de ref

In hisce regionibus, Missionarii, sicut Apostoli in primis Ecclesiæ temporibus, Evangelium prædicaverunt, sed deinceps filii incolarum Spiritus Sancti afflatu ad prosequendum Sacrum istud Ministerium vocatione divina ditati sunt. Quod si socordia parentum juvenumve, aut etiam sacerdotum negligantur hæ vocationes, ruina animarum inde secutura sine peccato evenire non potest. Episcopi satagent ut in diocesi sua Seminarium preparatorium bene institutum erigatur in quo juvenes a nequitia mundi amoveantur, virtutes eorum enutriantur et perficiantur, et ad omnem scientiam necessariam et utilem ad opus divinum bene informentur. Expedit etiam ut Episcopus ipse secundum monitum S. Alphonsi de Liguori, de muneribus Episcoporum, Seminarium interdum adeat, scrutinium instituat unumquemque Seminaristam interrogando, ne vitia irrepserint.

Decretum VIII.

De Alumnis Diœcesanis.

Ne diœceses sumptibus inutilibus pro educandis clericis nimium graventur, hortamur Episcopos ut ab alumnis, dum recipiuntur in seminarium, vel ab eorum parentibus aut tutoribus, nisi pauperes omnino fuerint, cautionem in scriptis exigant sumptus usque ad egressum e seminario factos compensandos esse, si illi a statu clericali, sua culpa, aut voluntate exciderint. Hoc tamen jure compensationis Episcopi prudenter utantur, ne forte in Sancta Sanctorum ingrediantur qui a Deo vocati non sunt. Alumni ab uno ad seminarium alterius

Diœcesis hujus Provinciæ transeuntes non recipiantur, nisi litteris tostimonialibus instructi ab Episcopo, e cujus diœcesi discesserunt. Si vero Episcopus eos in suum seminarium recipere voluerit, justum est ut sumptus pro eorum educatione hactenus impensi priori seminario compensentur.

Decretum IX.

De Juventutis Instructione, et de Cura Pastorali Parvulorum.

Ecclesia quum totius mundi mater et magistra a Christo instituta sit (Matt. xxviii. 19, 20), zelo divino semper et ubique incubuit ut christianam juventutem rite erudiret et pie educaret.

Jam vero Sanctissimus Pontifex, Pius IX. propositione quadragesima octava Syllabi, errorem proscripsit eorum qui putarent, catholicis viris probari posse eam juventutis instituendæ rationem, quæ sit a catholica fide et ab Ecclesiæ potestate sejuncta.

Patres hujus synodi igitur statuunt :

1. Scholæ quæ dicuntur separatæ aut parochiales, in quantum fieri potest, asservandæ et etiam ubi opportunum videretur, novæ instituendæ sunt. Experientia enim nimis lugenda constat, quot et quanta mala exempla pueris catholicis in scholis publicis dari solent.
2. Præprimis Fratrum aut Sororum curæ scholæ demandatæ sunt.
3. Episcopi, et sub ipsis animarum pastores, libris in scholis tam publicis quam catholicis legendis invigilent, ut nil mali in illis occurrat.
4. Pastores admonent parochos eisque præcipiunt, utscholas tam separatas seu catholicas, quam publicas, quæ ab juvenibus

BX 1177

catholicis frequentantur, quam frequentius visitent et annuas relationes de earum conditione ad Ordinarios suos mittant, ut ipsis omnia, quæ emendatione aliqua indigeant, nota fiant. Vehementer cupiunt ut commissarios scholarum separatarum seu catholicarum adhortentur, ut stipendia ludimagistrorum adeo augeant ut omnes, etiam magis eruditi libentius hanc vocationem amplectentur, ut hoc modo scholæ ipsæ ad meliorem conditionem evehantur, ut scholis publicis saltem sint æquales. Insuper eodem intuitu hortentur eosdem commissarios, ut omnia quæ a lege sancita sunt, circa ædificia alicubi requisita fideliter exequantur. Item ut nemo ad docendum conductus sit nisi bonis moribus approbationeque sacerdotis sit commendatus. Desiderant etiam Patres ut quoad libros in scholis separatis quam maxima invaleat uniformitas.

5. Deficiente vero schola separata seu catholica, sacerdotes curent catacheses et scholas doctrinæ christianæ in diversis partibus missionis seu parochiæ instituere, et ipsos die Dominica præsertim et festivis diebus, juventutem docere.

6. Quum ferme impossibile sit ut ubique locorum religiosi viri et mulieres scholis præsint, unusquisque Episcoporum videat ut locis ubi victus et amictus pauci dumtaxit veneunt, schola quædam provisiora pro instituendis ludimagistris, docente quodam Primæ Classis magistro, moderante vero sacerdote, erigatur, usque dum per Seminarium provinciale tanto negotio melius provisum fuerit.

Meminerit sacerdos Dec. IX. Concilii Queb., prov. Sec., paragraphi VI., De Confessione puerorum.

Decretum X.

De Cura Pastorali in Institutis Civilibus Viventium.

Patres hujus Concilii memores animarum in Nosocomiis, in-

stitutis publicis et etiam in carceribus degentium maxime peroptant ut pastores, in querum missionibus institutiones hæ sint, catholicos præsertim sæpe visitent instruant et Sacramenta eis administrent, ut ii contra contagionem hæreseos muniantur.

DECRETUM XI.

De Judicibus Diœcesanis Instituendis.

Etiamsi Episcopus judex ordinarius sit suæ diœcesis, censuerunt tamen Patres, ut omnis querelarum causa tollatur, opportunum esse, in singulis diœcesibus judices delegatos instituendos esse, coram quibus causæ clericorum agerentur.

Decernunt igitur ut unusquisque Episcopus quantum fieri potest in Synodo diœcesana, vel conventu cleri, ex presbybyteris suis eligat saltem tres, pietate, gravitate, scientia theologiæ et juris ecclesiastici peritos, qui tribunal diœcesis constituant. Si igitur sacerdos de aliquo crimine aut gravi delicto accusaretur aut putaret se justam querendi causam habere, Episcopus sacerdoti facultatem daret libere fatendi utrum ab Episcopo an a judicibus diœcesanis judicari mallet. Istud tribunal secundum majoritatem sententiarum judicium suum dicat ut Episcopus cum plena claritate judicare possit de causa de qua agitur.

In causis itaque ubi de criminibus vel delictis clericorum et de pœnis propter ea decernendis agitur, assessores ita electi postquam causam, adminiculis, jure præscriptis, diligenter cognoverint, suffragia sua ferant, quæ licet consultiva tantum sint, apud Episcopum tamen valebunt non solum ad sententiam pleniori cum cognitione causæ ferendam, sed etiam ita ut ab eorum pluralitate in suo judicio nonnisi ex gravissimis et manifestis rationibus discedat. A judicio Episcopi patebit

BX1117

appellatio ad illud Archiepiscopi in qua eadem forma de qua dictum est servabitur. A judicio vero Archiepiscopi in prima instantia appellari poterit ad tribunal Episcopi senioris in Provincia. Salvo semper in omnibus jure et auctoritate S. Sedis Apostolicæ.

Decretum XII.

De Decanis.

Quum diœceses sint valde extensæ, ita ut Episcopi ignorent multa quæ pro eorum officio scitu necessaria vel valde utilia forent, decernimus ut Decanatus instituantur.

Decanorum officia hæc sunt.

Decani officium est, Pastores sui Decanatus in parochias introducere, super eos vigilare, eos cum charitate admonere privatim, quod si hoc non sufficiat, Episcopum certiorem reddere de casu. "Si frater tuus in te peccaverit" (Matt. xviii. 15). Debet informare Episcopum de aliquo gravi scandalo vel abusu, si occurrat in suo Decanatu, ut tollatur; si Decanus ipse esset scandalosus, senior Parochus partes aget Decani. Quum aliquis Pastor per breve tempus abest a parochia, debet Decanus curare ut alius in ejus locum sufficiatur, præsertim diebus dominicis et festis, et ut infirmi visitentur, celebrantur funera vel aliæ res quæ urgeant non omittantur.

Decanus debet declarare, quibus negari debet sepultura ecclesiastica, quando impossibilis est recursus ad Episcopum. Opportunum est ut Decani obtineant delegatam facultatem benedicendi linteamina ab Episcopo, qui ipse delegandi facultatem a S. Sede instructus sit. Visitabit Sacerdotes ægrotos in suo decanatu, et videbit num habeant omnia quæ in eorum

statu necessaria sunt. Curabit ut Sacerdos testamentum conficiat ad lites evitandas, et ut ægroti negotia personalia et ea quæ spectant ad Ecclesiam proprie ordinentur. Quando periculum mortis imminet, curet Decanus ut Sacramenta Eucharistiæ et Extremæ Unctionis infirmo administrentur.

Post mortem, omnia pro funere instituendo ordinabit ; ad Episcopum scribat et ad Sacerdotes sui Decanatus, ut Sacrificium Missæ pro eo offeratur : fideles quoque moneat ut orent, sacramque Communionem faciant pro anima defuncti pastoris et patris spiritualis. Si quæ intentiones Missarum supersint curet ut inter alios Sacerdotes dividantur.

DECRETUM XIII.

De Piis Exercitiis Quadraginta Horarum.

Quoniam " quæcumque in Diœcesi ad Dei (Trid. Sess. XXX. c. 8, de Ref.) cultum spectant ab Ordinario diligentur curari, atque iis, ubi oportet, provideri æquum est," et cum Dominus Noster J. C. dixit " Et ego si exaltatus fuero a terra omnia traham ad meipsum " (Joan xii. 32). Hoc autem maxime verum est de Sanctissimo Sacramento in altaribus nostris solemniter exposito. Ideoque Patres hujus Synodi hocce decreto statuunt, ut Episcopi hujus Provinciæ piis exercitiis quadraginta horarum in singulis suarum Diœceseon parochiis seu missionibus, ubi nondum instituta fuerunt, quam primum inaugurandis sedulo dent operam, et omnia quæ in illa solemnitate observanda sunt, adamussim statuant et parochis intiment ; præprimis ut Sacerdotes ipsi, qui huic devotioni intersint, tam exemplo quam verbo, fidelium devotionem erga Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum fovere studeant.

BX1117

DECRETUM XIV.

De Vesperis et Laudibus Vespertinis.

Judicarunt Patres, quando Vesperæ, seu devotiones Vespertinæ non possunt, ut plurimum celebrari eo quo decet modo, in missionibus ruralibus, ut Sacerdotes hora juxta circumstantias locorum maxime convenienti, pomeridiano tempore potius vel etiam ubi aptius judicaretur, immediate post missam solemnem, mysteria Viæ Crucis aut Rosarium B. V. M. aut laudes quasdam haberi provideant, accedente quoque passim meditatione, instructione aut lectione brevi, ita ut tota devotio benedictione SS. Sacramenti concludatur.

DECRETUM XV.

De Materiis ad SS. Missæ Sacrificium Adhibendis.

Cum sit res maximi sane momenti, de qua Patres hujus Provinciæ dudum rescriptis Sacræ Congregationis de Propaganda Fide moniti sunt, ut Sacerdotes pro SS. Missæ Sacrificio curent habere vinum genuinum ; cum porro, hisce in regionibus vina vendi solita, sint semper spuria, valde tamen dubia esse soleant, Patres Sacerdotibus injungunt, ut vinum ad SS. Missæ Sacrificium adhibendum non nisi ab eis emant, qui ab Episcopis ad hoc commendati sunt. Cum porro juxta rubricas Ecclesiæ panes etiam eucharistici sæpius renovari debeant, Patres præcipiunt, ut non nisi panes recenter et decenter coctæ ad SS. Eucharistiam conficiendam adhibeantur.

DECRETUM XVI.

De Honesta Sustentatione Sacerdotum Infirmorum.

Memores paternæ illius Divi Pauli sententiæ " Qui altari de-

serviunt, cum altari participant," desiderioque flagrantes ut illis prospiciatur, qui vocationi Divinæ Sancta voluntate obtemperantes, animarum saluti vitam voverint, cum jam senio confecti aut infirmitatibus prostrati ulteriori in vinea labori inhabiles inveniantur, ad eripiendam etiam omnem rationabilem excusationem illis, qui prætextu senio providendi ac infirmitatibus, spiritu avaritiæ ducti, fidelium scandalo et detrimento Ecclesiæ pecunias accumulare satagunt, hujus Concilii Patres statuerunt, ut unusquisque hujusce provinciæ Episcopus, quamprimum *pecuniæ cumulo creando* provideat, qua senes et infirmi Sacerdotes decenti perquam modo, ali possint as sustentari. Fas est Episcopo pecuniæ fundum creare vel ab ipsis Sacerdotibus vel ex redditibus Ecclesiarum. Administrationem hujus subventionis vel fundi Episcopus ipse cum suo Concilio Diœcesano habere debet. Ex eodem fundo etiam, Ordinarii judicio, poterunt saltem aliquatenus sustentari illi etiam Sacerdotes, qui quidem sunt vel recenter fuerunt minus digni, sed de quibus spes effulgeat illos ad meliorem frugem esse reducendos.

Sperant, Patres Concilii, fore ut Sacerdotes obligationem fratibus subveniendi alte sentiant, memores semper aureæ Divini Magistri sententiæ: "In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem" (Joan xiii. 35).

Decretum XVII.

De Honesta Sacerdotum et Ecclesiarum Sustentatione.

Quum Ecclesias nec non et Ecclesiarum Pastores honeste sustentari, juxta temporum juncturas, maxime intersit atque hæc obligatio fidelibus indubitanter injungatur, decernunt

BX1177

Patres ut juxta animum Concilii Quebecensis Prov. III. unusquisque fidelium secundum facultates suas sive ædificandis, sive asservandis Ecclesiis, et similiter suo pastore sustentando præsto semper sit, et ex justitia et in conscientia debita solvere tenentur fideles, qui labore et muneribus spiritualibus Sacerdotum fruuntur.

Decretum XVIII.

De Ecclesiarum Parochorumque Redditibus.

Memores, litium jurgiorumque occasiones, juribus clare definitis, aptissime præscindi, desiderioque flagrantes ut omnes inter jura Ecclesiæ et jura Pastorali dissensiones, quæ fidelibus scandalo, ecclesiis vero, eorumque decori detrimento esse possent, quantum fieri potest, præcaveantur, Patres hujusce Concilii statuendum esse arbitrati sunt, quinam reddituum Ecclesiæ, quinam vero Sacerdotibus ipsis obvenire deinceps oporteat.

Reddituum igitur Ecclesiæ nomine venient.

1. Pecuniæ locatione scamnorum Ecclesiæ percipiendæ.
2. Pecuniæ ad Offertorium Missæ colligendæ.
3. Dimidia pars earum, quæ fideles, exsequiarum occasione, in Ecclesiis offerre consueverunt.
4. Redditus Cœmeteriorum.

Parochi vero redditus reputentur.

1. Jura, Baptismi, Matrimonii ac Sepulturæ occasione percipienda.
2. Dimidia pars altera earum quæ exsequiarum in Ecclesiis occasione passim offeruntur.
3. Dona fidelium voluntaria tempore paschali et natalitiis Domini animarum pastoribus oblata.

4. Fidelium tributa, ratione subscriptionis Parocho debita. (Pastoral Dues.)

Ubi vero hi redditus omnes honestæ Sacerdotis sustentationi non sufficerent, Episcopi erit, ex Ecclesiæ redditibus, summam assignare sufficientem, qua parochus decenter sustentetur.

Decretum XIX.

De Egenis Missionibus Adjuvandis.

Finis Redemptionis est regnum Dei, inter homines et in hominibus, per victoriam Divinæ Veritatis et Voluntatis qua homines Deo uniuntur et salvantur. Quapropter Patres Concilii debite reminiscuntur operis missionum ; sive pro paganis, sive, quod hic potius obtinet, pro illis catholicis qui sæpe sæpius maximo animarum periculo, sparsim et parvo dumtaxat numero, inter sectas vitam longe ab Ecclesia degunt, et ad Sacerdotem honeste sustentandem omnino impares habendi sunt.

Patres hujus Concilii idcirco hoc decreto volunt ut pro his catholicis provideatur, sive missionibus, certis temporibus, sive Sacerdotis sustentatione ex collectis in missionibus locupletioribus, vel aliis modis subveniatur, qui in proximis Synodis Diœcesanis vel aliis conventibus cleri determinentur ut ad effectum deducantur.

Decretum XX.

De Ecclesiæ Oneribus.

Statuto jam quinam Ecclesiæ redditus reputandi sunt, Ecclesiæ onera pariter descriptum iri, haud iniquum arbitramur. Quapropter, hoc decreto, Patres Concilii statuunt, pretium vini, et panis, quibus pro Missæ Sacrificio celebrando opus

erit, candelarum pariter et olei, lignorum, carbonumve pro ecclesia, ex ecclesiæ redditibus, esse solvendum. Pari modo, omnia, quæ ad ædes sacras, earumque assecurationem pertinent, debitaque pro illis ædificandis vel reparandis contracta, necnon ad ecclesiæ supellectilem, vasa, paramenta, lintea, aliave, id genus comparanda, vel sarta tecta servanda : quæque, ut suo loco statuetur, domum parochialem spectant non ex parochi, verum ex ecclesiæ redditu erunt solvenda, Retributionibus Sacristarum, Organistarum, Cantorum, aliorumve, quorum opera ad Ecclesiæ servitium opus erit, eodem modo provideatur.

Ecclesiæ tandem erit pro infirmis Sacerdotibus sustentandis, ad Episcopi arbitrium, tributum solvere.

Ut autem probe et primo intuitu, quænam ad Ecclesiam, quænam vero ad personas particulares pertinent, innotescat, neve hac de re, ad animarum detrimentum, nugæ unquam aut dissensiones oriantur, parochi erit videre ut inventarium bonorum omnium, sive mobilium, sive immobilium Ecclesiæ, quamprimum, quamque exactissime, perficiatur.

Decretum XXI.

De Cathedratico Solvendo.

Per decretum Sacræ Congregationis "de Propaganda Fide," datum Romæ die 6 Julii, 1842, et a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa IX. approbatum, permissum est ut pro Episcopis sustentandis, præcipue in Diœcessibus recentius erectis, muniisque Episcopalibus obeundis, singuli Parochi seu missionarii vices parochorum gerentes, pro decima parte reddituum onerarentur, donec aliter a Sede Apostolica provideretur.

Jam vero, Patres hujusce Concilii, hoc suo decreto, decernunt ut indultum istud apostolicum, in tota hac provincia observari deberet, et ubi nondum observatum fuerit, invalere incipiat.

Reddituum nomine autem hæc veniunt :

1. Quidquid pro scamnorum Ecclesiæ conductione solvitur ;
2. Pecuniæ ad Missæ Offertorium collectæ ;
3. Jura, a Sacerdotibus occasione Baptismi, nec non et Matrimonii percepta ;
4. Subventiones, per subscriptiones populi Sacerdotibus tributæ, vulgo dictæ—*Pastoral Dues.*
5. Dona fidelium voluntaria, tempore Paschali et Natalitiis Domini, animarum pastoribus oblata.

Decretum XXII.

De Domibus Parochialibus Ædificandis et Supellectili Necessaria Comparanda et Conservanda.

Disciplinæ Ecclesiasticæ maxime interest, præsertim in regionibus novissime cultura acquisitis, domos esse pro parochis aut missionariis, Ecclesiis adjacentes, omnique supellectili necessaria decenter ornatas ; quæ tamen domus et supellex tota, nec non terræ adjacentes, quemadmodum Ecclesia ipsa ad Episcopalem Corporationem pertineant, sintque solummodo pastoribus in usum ; quo pacto igitur cautum fuerit, ne, in alium locum migraturi, supellectilem, vel alia hujusmodi, magno cum detrimento, populive scandalo vendant vel alio modo alienent.

Quapropter Patres hujusce Concilii decernunt ut unusquisque Episcoporum provinciæ Torontinæ, casu quo novæ parochiæ aut missiones erigerentur, nec non ubi in veteribus parochiis

aut missionibus domus parochiales, supellectili rite ornatæ non extarent, tales ad normam eorum quæ supra memorata sunt, instaurari provideat.

Ubi vero domus Sacerdotales ad Episcopalem Corporationem nondum pertinent, eæ quoque brevi tempore, salva semper justitia ad istam corporationem transferantur.

Quum autem frequenter accidit, domos parochiales expensis Sacerdotum ornatas vel supellectili munitas esse, nec non multa passim ibidem occurrant quæ a fidelibus, etiam extraneis, quinimo ab amicis aut cognatis ultro data sint Sacerdoti ipsi, justitiæ consentaneum est ut ea velut bona Sacerdoti personalia et omnino propria habeantur. Ne vero post obitum Sacerdotis lites oriantur, ipsius opere quam primum et quam accuratissime inventarium perficiatur, quo personalia describantur, et ab illis quæ ad Ecclesiam seu Episcopalem Corporationem pertinent, probe dignoscantur.

Quamvis sacerdotes omnes curam pastoralem gerentes etiam in illis Ecclesiis, quas parochias vocamus, in nostra provincia sint, et haberi debeant movibiles ad nutum Episcopi, nihilominus si agatur de sacerdote ob delictum parochia sua privando, id fieri non debet, nisi instituto judicio secundum formam superius in Decreto XI. præscriptam. Monemus porro et hortamur Episcopos, ut etiam jure suo transferendi parochos ab una ad alteram præsertim deterioris conditionis Ecclesiam, nonnisi ob graves causas et habita meritorum ratione uti velint ; noverint etiam Sacerdotes, curam Pastoralem gerentes, accepta Episcopali notificatione, se a cura Pastorali in sua Parochia esse semotos, statim domum Parochialem relinquere oportere.

DECRETUM XXIII.

De Ratione Reddenda Administrationis Bonorum Ecclesiæ.

Patres censuerunt omnino expedire ut juxta mentem Concilii Tridentini (Sess. XXII. Cap. 9 de Ref.) sacerdotes hujus provinciæ, administrationi parochiarum seu missionum, præpositi, Episcopo, ipsiusve delegato, quotannis rationem reddant de bonis sibi creditis. Quæ, quo magis apte et quantum fieri potest, uniformi ratione fiant, sanxerunt sequentia :

1. Prima quoque vice, juxta normam ab Episcopo, statuendam, præparetur status omnium Ecclesiæ bonorum, sive sint mobilia, sive immobilia, eorumque valoris proxime æstimati ; ab altera parte vero Ecclesiæ debita describantur ; quopacto igitur Ecclesiæ activa at passiva elucidabuntur.
2. Elucidatio ista quotannis summatim renovetur, notatis debitis solutis vel contractis, ut Episcopi semper, quo statu Ecclesia sit, probe noverint.
3. Singulis pariter annis, quæ Ecclesiæ receperit, quæque impenderit summatim, et si de majoribus aut insuetis agetur etiam allata causa, describantur.

Hoc ipso etiam Decreto cautum est ne Sacerdotes bona Ecclesiæ alienare, vel debitis onerare, præsumant sine expressa in scriptis Episcopi licentia, qui eam nonnisi juxta tramitem juris concedet : prohibitum quoque est Sacerdotibus ædificia ad Ecclesiam spectantia renovare, notabiliter immutare, aut etiom nova ædificare inconsulto ordinario. salvis quoad hæc omnia regularium privilegiis.

DECRETUM XXIV.

De Registro Memoriali necnon de Archivio Parochiæ.

Habeat unusquisque parochus, seu missionarius, vices parochi gerens, registrum memoriale parochiæ, in quo sub 8 distinctis capitibus conscribantur sequentia :

1. Fundatio, antiquitas, traditiones, circumscriptio et Patronos seu titulus parochiæ.
2. Dona et nomina benefactorum, qui Ecclesiam vel partem ejus ædificarunt, aut objectum quoddam insigne dono dederunt.
3. Nomina pastorum et vicariorum qui in parochia curam animarum exercuerunt, addita die suscepti et derelicti muneris.
4. Fundationes Missarum, omniaque huc spectantia.
5. Literæ concedentes indulgentias, altare privilegiatum, erectionem confraternitatum, atque authenticæ Reliquiarum litteræ.
6. Numerus parochianorum, annuus quoque numerus baptizatorum, illegitime natorum, neo-communicantium, matrimonio junctorum et mortuorum.
7. Ratio quotannis Episcopo de Ecclesiæ bonis reddita.
8. Res omnes memorabiles quæ in parochia eveniunt, videlicet consecratio, celebratio missionis, visitatio Episcopi, etc.

Adsit autem in unaquaque domo pastorali armarium sat amplum, cui exterius distincte sit inscriptum. "Archivium Parochiale." In illo sub cera asserventur :

1. Registra parochialia, videlicet : Liber Baptizatorum, Liber

Confimatorum, Liber Matrimoniorum, Liber Defunctorum, et tandem Registrum Memoriale.

2. Mandata Episcopalia.
3. Litteræ Indulgentiarum, altaris privilegiati, Sodalitiorum, atque authenticæ SS. Reliquiarum litteræ.
4. Litteræ et documenta ad parochiæ administrationem et res matrimoniales spectantia.
5. Pecuniæ quæ ad Ecclesiam pertinent.

DECRETUM XXV.

De Negotiis Sæcularibus a Sacerdotibus non Obeundis.

Memores ingentium malorum, quorum Mater esse solet avaritia, Patres, per Viscera Christi sacerdotes implorant, ut cujus conditionis sunt semper meminerint ; neve tempus vel curam suam negotiis impendant sæcularibus. Quumque Spiritus Sanctus aperte fateatur "Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus" (2 Tim. ii. 4.) Patres omnibus sibi subjectis, qui Clericali militiæ nomen dederunt, in memoriam revocant Constitutiones Apostolicas sancte observandas, ne quidquam agant quod mercaturam oleat. Monent etiam, atque ad scandala sæpe in hujusmodi negotiis occurrentia præcavenda, serie hortantur eosdam, ne inconsulto Episcopo, aëre alieno se ipsos gravent ; fundos, aliave immobilia emendo, coacervent, syngraphas vulgo dicto *notes*, emant vel vendant, deposita accipiant, vadem se pro aliis sistant, ne denique, sine consilio Episcopi in scriptis, lites intent coram tribunalibus civilibus : omnino autem interdictum sibi esse sciant, personas Ecclesiasticas (sine licentia Episcopi in scriptis data), coram judice sæculari in jus vocare.

DECRETUM XXVI.

De Sepultura Mortuorum.

Juxta morem Christianorum in Apostolico tempore viventium, Cœmeteria, in quibus sepeliuntur corpora fidelium qui dum viverint Spiritus Sancti templa fuere, rite benedicentur et ab omni usu profano segregentur. Sit quoque locus distinctus pro sepultura eorum qui extra Ecclesiam decesserunt. Et insuper ut omne periculum litigationis circa sepulturam in prædictis Cœmeteriis vitetur, decernunt Patres hujus Synodi, ut nulla pars Cœmeterii concedatur, nisi sub conditione clare in scriptis expressa, quod nemo in illo sepeliatur, nisi in pace Ecclesiæ decesserit. In casibus vero dubiis, si quando occurrant, consulatur Episcopus. In erigendis monumentis, omnino consentaneum est, ut evitentur expensæ quæ magis superbiam vivorum foveant quam animæ defuncti solatium præbeant. Omnino prohibemus aliquem ritum Ecclesiasticum exerceri in sepultura fidelium, quando fit sepultura in Cœmeteriis Acatholicorum, nisi urgente causa gravissima et consulto Episcopo, qui tamen nunquam ritum Ecclesiasticum permittet celebrari in ipso Acatholicorum Cœmeterio.

DECRETUM XXVII.

De Uniformitate per totam Provinciam Instauranda.

Edicunt Petres vehementer se desiderare, ut per totam hanc provinciam constitutiones, in quantum fieri posset, uniformes reddantur, facultatesque dumtaxat easdem sacerdotibus conferantur. Quapropter, hoc decreto statuunt, ut Episcopi hujusce Provinciæ diœcesanas Synodos celebrantes, aut alio quolibet modo constitutiones sancientes, vel facultates sacer-

dotibus tribuentes, consideratis tamen, pro tempore, loco personarumve indole, considerandis, uniformitati huic quam maxime studeant.

DECRETUM XXVIII.

De Jurisdictione Sacerdotum in Diœcesi Propriæ Contermina.

Opportunum censuerunt Patres declarare, sacerdotes hujus Provinciæ facultates habere in Parochiis alterius Diœcesis conterminis tantum, venia tamen parochorum parœciarum, non autem in aliis.

Hoc nostro Decreto igitur Decretum VII. Concilii Provincialis III. Quebecensis pro nostra Provincia mutatur.

DECRETUM XXIX.

De Missa Celebranda, et de aliis muniis in Ædibus Privatis Exercendis.

Missa celebratur instructionibus captui auditorum accommodatis, eos ad vitam Christianam de omnibus officiis ac nominatim de modo et fructu contritionis, maxime si eis sine confessione mori necesse fuerit diligentissime edoceant.

Missa non celebretur in domibus privatis intra distantiam, quatuor millia passuum, nisi aliter Episcopo visum fuerit, vel necessitas urgeat.

DECRETUM XXX.

De Conventibus Popularibus qui Charitatis Causa Fieri Solent.

Quum varii abusus, quinimo scandali gravissimi periculum, ex magno populi concursu nasci soleant, statuunt Patres, ut prius ordinarii licentia habeatur pro conventibus istis habendis,

qui nomine "Pic-nics," "Bazaars," aut quocumque alio titulo nuncupantur, ut Ecclesiis, piisve operibus subveniatur, coacervari solent; neve prætextu charitatis, peccati periculum adsit, decernunt usum potuum omnium inebriantium, necnon choreas vel saltationes, immodestiæ speciem præ se ferentes, in talibus charitatis conventiculis omnino esse prohibitas. Tollantur pariter omnes abusus, præsertim certæ quædam agendi rationes, quæ invidiam aut animositatem creare possent.

Decretum XXXI.

De Petitione Sanctissimo Patri Offerenda Circa Festum Sancti Patricii.

Peculiari devotione animati erga Sanctum Patricium, cujus opere Deus olim Hiberniam e Paganismi tenebris ad lucem Evangelii evexit, Patres censuerunt, opportunum esse, libellos supplices Sanctissimo Patri, Summo Pontifici Nostro Pio. PP. IX. oblatos iri, quibus de suo suorumque pio desiderio, Sanctitatem Suam humillime certiorarent, ut nempe festum Sti. Patricii ad dignitatem festi duplicis secundæ classis elevaretur; quo privilegio Diœcesis Kingstoniensis, singulari Sanctæ Sedis benignitate, jam ab aliquot annis, ditata est.

Quapropter libellos supplices tenoris hujusmodi ad pedes Sanctitatis suæ deponere statuerunt.

Decretum XXXII.

De Litteris Supplicibus Mittendis ad Sanctam Sedem Apostolicam pro Facultate Obtinenda, Divinum Officium Recitandi

Missamque Celebrandi Juxta Ordinem datum pro Clero Romano.

Quum hac in provincia non sunt officia propria Sanctorum hujus regionis, et quum major etiam conformitas, in divinis officiis observandis, cum Ecclesia Romana, Patribus valde videatur desiderabilis, ideo censuerunt litteras supplices mittendas esse ad Sanctam Sedem Apostolicam, quibus humiliter petatur, ut omnibus Sacerdotibus provinciæ Torontinæ detur facultas recitandi Breviarium Missamque celebrandi juxta ordinem præscriptum pro Clero Romano. Tum vero insuper censuerunt, petendum etiam esse, ut licitum sit sacerdotibus totius provinciæ, bis in hebdomada, etiam in festis duplicibus, celebrare Missam privatam "De Requie," sicuti concessum fuit provinciæ Sti. Francisci in California, facultatem utendi ordine divini officii recitandi Missamque celebrandi, præscripto pro Clero Romano.

DECRETUM XXXIII.

De Publicatione Decretorum hujus Concilii Provincialis.

Decreta hujus Synodi provincialis nemo prelo subjiciat aut promulget, antequam a Sancta Sede Apostolica, juxta constitutionem Sixti V. quæ incipit "Immensa," revisa et recognita fuerint. Litteris autem recognitionis obtentis, statim imprimantur, impressaque, a singulis Episcopis, vel in Synodo diœcesana, vel, si celebrari nequeat, extra synodum quam primum promulgentur.

Decretum XXXIV.

De Indictione Futuri Concilii.

Cum Sacrosanctæ Synodi Tridentinæ decretis statutum sit, ut singulis saltem trienniis celebrentur Concilia provincialia, ut Ecclesiæ menti obsequemur, Nos Joannes Joseph. Lynch, auctoritate apostolica Archidiœcesis Torontinæ Archiepiscopus, de consilio et consensu Reverendissimornm Episcoporum comprovincialium, proximum Concilium hujus Provinciæ, anno millesimo octingentesimo septuagesimo octavo, die dominica ultima mensis Septembris, celebrandum jam denuntiamus et indicimus omnibus qui præsentes adesse debent.

Decretum XXXV.

De Fine Concilii.

Cum placuerit omnibus Patribus hujus Concilii finem fieri, Nos Joannes Josephus Lynch, Archidiœcesis Torontinæ Archiepiscopus, Provinciali Concilio finem facimus, et jam nunc factum esse decernimus.

Decretum XXXVI.

De Promulgatione Testium Synodalium.

Nos Joannes Joseph. Lynch, Dei Gratia et auctoritate Apostolicæ Sedis Archiepiscopus Torontinus, antiquum et probatum de testibus Synodalibus institutum secuti, ad hoc officium, de consilio et consensu Reverendissimorum Co-episcoporum Nostrorum, diligimus, instituimus atque pronunciamus eos quorum nomina sequuntur :

Pro Archidiœcesi Torontina.

Reverendum Patricium Mulligan, Decanum et Parochum Sanctæ Catharinæ.

Reverendum Ricardum A. O'Connor, Decanum et Parochum Sanctæ Mariæ Immaculatæ, Barrie.

Pro Diœcesi Hamiltonensi :

Admodum Reverendum Ignatium Eduardum Heenan, Vicarium Generalem dictæ Diœcesis.

Reverendum Eugenium Funcken, D.D., Parochum ex oppido (vulgo dicto) Berlin.

Pro Diœcesi Londinensi :

Admodum Reverendum Joanem M. Bruyere, Vicarium Generalem supradictæ Diœcesis.

Reverendum Petrum Dominicum Laurent, Decanum et Parochum Sancti Joannis Baptistæ in oppido (vulgo dicto) Amherstburg.

Reverendum Jacobum Murphy, Decanum et Parochum ex Comitatu (vulgo dicto) Irishtown.

Pro Diœcesi Kingstonensi :

Admodum Reverendum Jacobum Farrelly, dictæ Diœcesis Vicarium Generalem, et Parochum oppidi (vulgo dicto) Belleville.

Reverendum Jacobum J Chisholm, D.D., Parochum ex oppido (vulgo dicto) Perth.

Pro Vicariatu Apostolico Canadæ Septentrionalis:

Admodum Reverendum Josephum M. Laurent, Vicarium Generalem dicti Vicariatus, et Parochum a Sancto Patricio, in civitate Torontina.

Reverendum Christophorum Kottmann, Societatis Jesu Missionarium, ex oppidulo (vulgo dicto) Garden River.

Decretum Subscriptionis XXXVII.

Nos Joannes Joseph. Lynch, hujusce Archidiœcesis Torontinæ Archiepiscopus, admonemus Reverendissimos Patres omnes, qui huic Synodo jure intersunt et interfuerunt, ut post nos singuli loco et ordine suo, ad altare accedant, et iis quæ in hac Synodo decreta sunt subscribant.

† Ego Joannes Joseph. Archiep. Torontinus, definiens subscripsi.

† Ego Joannes, Episcopus Londinensis, definiens subscripsi.

† Ego Joannes Franciscus Jamot, Episcopus Sareptensis, Vicarius Apostolicus Canadæ Septent. definiens subscripsi.

† Ego Petrus Franciscus, Episcopus Hamiltonensis, definiens subscripsi.

† Ego Joannes, Episcopus Kingstonensis, definiens subscripsi.

Toronto, 3a Octobris, 1875.

XXXVIII.

Allocutio RR. Archiepiscopi ad Concilium.

Priusquam huic Concilio finis imponatur, justum omnino censemus, debitas agere gratias Deo Patri Omnipotenti, Beatissimæ Virgini, matri Dei, Beato Josepho, sponso Beatissimæ Virginis, Beato Michaeli Archangelo, patronis et Sanctis omnium Diœcesium hujus Provinciæ. Dein vero liceat ut dignas ex toto corde persolvamus gratias omnibus illustrissimis Prælatis, Coepiscopis Nostris, eorumque Theologis, nec non omnibus hujus Concilii Officialibus pro magna illa charitate, patientia, diligentia et zelo, quibus hujus Concilii primi Torontini opus, ad tam felicem faustumque perductum sit, finem.

EPISTOLA.

Patrum Concilii Primi Torontini, cum Decretis ejusdem Concilii post ejus Celebrationem ad summum Pontificem Missa.

Sanctissimo Domino Nostro Pio Papæ Nono.

Beatissime Pater,

Ex quo tempore placuit Beatitudini Tuæ hanc novam Ecclesiasticam provinciam Torontinam constituere, statim propositum erat nobis Concilium Provinciale convocare quam primum, sed hucusque, Divina sic disponente Providentia, impediti fuimus. Quum enim ante biennium concilium jam annunciatum esset, una ex sedibus suffraganeis viduata erat pastore: eodem tempore alius episcopus, morbo gravi correptus, decumbebat, qui paulo post supremum diem obiit. Nunc tandem quum duæ istæ sedes novis iterum præsulibus gaudeant, nec non nova sedes creata sit, hoc primum concilium provinciale inchoare festinavimus.

Illud nobis imprimis, ut par erat, cura fuit, ut Beatitudinem Tuam de hoc nostro Concilio congregato certiorem redderemus, simulque amorem nostrum, reverentiam ac devotionem erga Sanctam Sedem Romanam, ut nostram, ac omnium ecclesiarum, matrem ac magistram, et Tuam Augustissimam personam Petri regentem, Christi Vicarium, exprimamus.

Genuini filii non possunt quin intime condoleant cum dilecto parente in angustiis posito; sic nos intensum dolorem sentimus, quum mente volvamus quam gravia sustineat Beatitudo Tua, pro ecclesia, quam impii homines, omni quo possunt modo, impetunt verbo, scripto et aperta violentia.

Quapropter divinam clementiam novo fervore flagitamus ne Te nimium neve diutius affligi patiatur, Teque fortem et inconcussum, sicut hucusque, conservet.

Ex Concilio hoc discessuri, omnia ejusdem acta ac decreta ad

Beatitudinem Tuam recognoscenda atque emendanda mittimus, Tuam, tanquam loquentis Petri, vocem infallibilem accepturi. Demum ad pedes Sanctitatis Tuæ devote atque humillime provoluti, Benedictionem Apostolicam pro nobis, pro clero gregibusque nostris efflagitamus.

† Joannes Joseph. Lynch, Archiepiscopus Torontinus.
† Joannes Walsh, Episcopus Londinensis.
† Petrus Franciscus Crinnon, Episcopus Hamiltonensis.
† Joannes Franciscus Jamot, Episcopus Sareptensis, Vic. Ap. Canadæ Septent.
† Joannes O'Brien, Episcopus Kingstonensis.

Toronto, die 3ª Octobris, 1875.

APPROBATIO DECRETORUM.

Illustrissime et Reverendissime Domine.

In generalibus comitiis habitis, die 23, elapsi Februarii, Eminentissimi et Reverendissimi Patres, sacro Christiano nomini Propagando, ad examen revocarunt Acta ac Decreta Concilii Provincialis Torontini, nonnullis adhibitis modificationibus quæ peculiari instructione traduntur, approbanda censuerunt. Cum vero hæc sacræ Congregationis sententia Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papæ XIII. in audientia Diei 14 currentis Martii relata fuerit, Sanctitas Sua eam in omnibus confirmare dignatus est.

Interea precor Deum ut te diutissime sospitet. Romæ ex ædibus S. C. de Propaganda Fide, die 20 Martii, 1878.

Amplitudini tuæ,
Uti Frater addictissimus.
Joannes, Card. Simeoni, Prefectus.
J. Mazotti,
Secretarius

R. P. D. Joanni Josepho Lynch,
Archiepiscopo Torontino.

EPISTOLÆ AD S. SEDEM.

Pro Festo Sti. Patricii.
De Breviore Forma Baptisimi Adultorum.
De Officio Cleri Romani.

Sanctissime Pater,

Ad pedes Sanctitatis Tuæ provoluti, nos Patres primi Concilii Provincialis Torontini humillime exponimus :

Nos, nostrumque Clerum grato animo et singulari quadam erga Hiberniæ apostolum et Patronum pietate ductos, majori semper hujus sancti honori anhelare, desiderioque flagrari, ut cultus ejus ad Dei honorem populique ædificationem majori solemnitate celebretur. Quapropter humillime petimus ut Sanctitati Tuæ placeat festum Sancti Patricii, pro nostra provincia, ad festum duplex secundæ classis elevare quo privilegio singulari Tua benignitate una Diœceseon hujusce provinciæ, Kingstonensis silicet, ab aliquot annis ornata est. Et digneris, &c.

† Joannes Joseph. Lynch, Archiep. Torontinus.
† Joannes Walsh, Episcopus Londinensis.
† Joannes Franciscus Jamot, Episcopus Sareptensis, Vicarius Apost. Canadæ Septentrionalis.
† Petrus Franciscus Crinnon, Episcopus Hamiltonensis.
† Joannes O'Brien, Episcopus Kingstonensis.

Beatissime Pater,

Nos, Archiepiscopus et Episcopi Provinciæ Torontinæ in Canada, ad pedes Beatitudinis Vestræ provoluti, enixe et humiliter petimus, ut missionariis hujus Provinciæ concedatur facultas sicuti Statuum Fæderatorum Americæ missionariis concessa est, nempe in baptizandis adultis breviorem formulam

pro parvulis constitutam adhibere. Hisce in terris eædem urgent rationes quæ in Statibus Americanis valent.

† Joannes Joseph. Lynch, Archiep. Torontinus.
† Joannes Walsh, Episcopus Londinensis.
† Petrus Franciscus Crinnon, Episcopus Hamiltonensis.
† Joannes Franciscus Jamot, Episcopus Sareptanus, Vicarius Apostolicus Canadæ Septentrionalis.
† Joannes O'Brien, Episcopus Kingstonensis.

Sanctissime Pater,

Ad pedes Sanctitatis Tuæ prostrati, Patres Concilii Provincialis Torontini primi humiliter exponunt:

Cum hac in provincia non sint officia propria sanctorum hujus regionis, et cum major etiam conformitas cum Ecclesia Romana in recitando divino officio, missaque celebranda, valde nobis videatur esse, desiderandum, Sanctitatem Tuam humiliter petimus, ut Sacerdotibus hujus Provinciæ Torontinæ digneris concedere facultatem utendi ordine divini officii recitandi missamque celebrandi præscripto pro Clero Romano, tum vero etiam bis in hebdomade, etiam festis duplicibus celebrandi missam privitam "De Requie" sicut concessum fuit pro provincia S. Francisci, in California, et digneris, &c.

† Joannes Joseph. Lynch, Archiep. Torontinus.
† Joannes Walsh, Episcopus Londinensis.
† Petrus Franciscus Crinnon, Episcopus Hamiltonensis.
† Joannes Franciscus Jamot, Episcopus Sareptanus, Vicarius Apostolicus Canadæ Septentrionalis.
† Joannes O'Brien, Episcopus Kingstonensis.

EXCERPTA DECRETORUM
QUATUOR CONCILIORUM QUEBECENSIUM.

I.—*Decretum de Obedientia Summo Pontifici.*

Ut inter tot et tanta errorum pericula, non simus sicut parvuli fluctuantes, et non circumferamur omni vento doctrinæ, totis præcordiis amplectimur Sanctam Ecclesiam Catholicam, quæ est columna et firmamentum veritatis, et contra quam portæ inferi non prævalebunt.

Et quoniam Christus ipse super Petrum ejusque successores suam ædificavit Ecclesiam, profitemur, cum Sancto Œcumenico Concilio Florentino, Sanctam Apostolicam Sedem et Romanum Pontificem in universum orbem tenere primatum, et ipsum Pontificem Romanum successorem esse Beati Petri, Principis Apostolorum, et verum Christi Vicarium totiusque Ecclesiæ caput, et omnium christianorum patrem et doctorem existere, et ipse in Beato Petro pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse, quemadmodum etiam in gestis Conciliorum Œcumenicorum et in sacris Canonibus continetur. Insuper agnoscentes cum Sancta Iræneo "Romanam Ecclesiam eam esse ad quam oportet omnes Ecclesias convenire propter potiorem ejus principalitatem" (contra hæres. lib. 3, cap. 3) et fidem Petri, "qui in propria sede vivit et præstat quærentibus veritatem" (S. Petri Chrysol. Epist. ad Eutych.) nunquam defecisse, nec in finem defecturam esse ; in omnibus sequimur "Sedem

Apostolicam in qua est integra et vera christianæ religionis perfecta soliditas" (Formul. Hormisd. orientalibus). Itaque toto animo adhæremus omnibus et singulis apostolicis constitutionibus dogmaticis, uti et illis quæ universalem Ecclesiæ disciplinam respiciunt; atque declaramus et docemus eas ab omnibus christifidelibus tenendas esse, velut credendorum normam, et conscientiæ regulam independenter prorsus ab omni potestatis sæcularis sanctione.

Propterea sacerdotes et omnes fideles sæpius monitos volumus, ut omni quidem tempore, sed potissimum quando Ecclesia gravioribus quassatur tempestatibus, oculos convertant ad hanc Cathedram Petri, "qui est petra et crepido Catholicæ Ecclesiæ, et rectæ fidei fundamentum" (Concil. Calc.) unde unitatis vigor per totum Ecclesiæ corpus diffunditur.

De Cantu in Ecclesiis.

Quæ in Ecclesiis cantanda sunt, ad divinum cultum promovendum, fovendamque fidelium devotionem tantummodo inservire debent: caveant igitur parochi, ne musica levis vel indecora, theatrumque redolens, a divina contemplatione fideles avertat. Curent pastores ut cantus gregorianus, utpote Ecclesiæ proprius, majestatique divini cultus sua gravitate multo conformior, in missa solemni, necnon in vesperis, primas partes obtineat. Invigilent autem diligenter ne cantus exponatur contemptui, modo quo executioni mandatur: voces sint unisonæ, nec plus æquo extollantur; cantus non sit tardior citiorve; chorusque a peritis in cantu gregoriano regatur: quod vix obtinendum est, nisi studiosa juventus præ mundana, Ecclesiæ musicam ediscat. Dent igitur operam rectores collegiorum seminariorumque, qui tam admirabili zelo juventuti instituendæ se devovent, ut cantum gregorianum alumni apprime edoceantur.

VIII.—*De Catechismo.*

Quum uniformitas, etiam in modo doctrinæ christianæ tradendæ, maxime optanda sit, decernimus ut catechismus, gallico sermone scriptus, atque a Concilio Provinciali approbatus, edatur in usum christifidelium qui hoc idiomate utuntur: catechismus vero, auctore *Butler*, anglico sermone exaratus, utpote ab Hiberniæ episcopis approbatus, et jamdudum in nostra regione vulgatissimus, pro omnibus christifidelibus anglice loquentibus usu servetur.

IX.—*De Catechesibus, sive ante, sive post Primam Communionem Faciendis.*

Singulis diebus dominicis, integro anni cursu, quoad possibile sit, in quaque parochali ecclesia, fiant catecheses, in quibus genuinum catechismi provincialis sensum, simplici sermone, animarum pastores enodabunt.

Curent animarum pastores ut pueri opportunis instructionibus disponantur ad primam confessionem; et ut prima vice ad sacram synaxim accessuri, rite sint parati, atque ad dijudicandum corpus Domini facti fuerint idonei. Idcirco per catecheses non paucas aut obiter factas, sed frequenter repetitas, serio matureque præparatæ instituantur. Quoad autem tempus per quod fieri debent catecheses, ætatemque qua pueri admitti possunt, præscriptiones Rituali adjunctæ adamussim serventur.

Cum autem pueri parentibus ignotis procreati admittendi sunt, sedulo inquiretur an baptizati fuerint; si quidem prima illorum communio habenda sit postea ut authentica quædam baptismi attestatio.

Pastores animarum operam daturos esse confidimus, ut catechesibus dominicalibus, saltem per unum annum post susceptam

prima vice communionem, pueri adsint ut melius præcepta Dei et Ecclesiæ ediscant fusiusque dogmata catholicæ fidei edoceantur.

X.—*De Sacerdotibus Recens Ordinatis, Collationibusque Ecclesiasticis.*

Sacerdotes non modo virtute sed etiam doctrina pollere debent; labia enim sacerdotis custodiant scientiam, et legem requirent ex ore ejus. Scientia quidem congrua in Seminariis instruuntur; nullus tamen existimet, ordine presbyteratus suscepto, se studiorum cura jam esse absolutum. Quum enim ad sacrum regimen animarum venit, tunc magis ac magis attendere sibi debet et doctrinæ. Nisi enim novis et fere quotidianis instet studiis, quæ didicerat brevi a mente elabuntur, et cæcus factus cæcis ducatum præstans, cum eis in foveam cadet.

Hisce studiis ut faveat Concilium, decernit ut sacerdotes, recens ordinati, examini supra theologiæ materia prius assignata, coram Episcopo vel ejus delegatis quotannis subeundo, ber quadriennium subjiciantur, et, eodem temporis spatio, singulis annis, duas conciones scriptas Episcopo suo exhibeant.

Episcopos vero hortatur ut quantum fieri potest, collationes de rebus ecclesiasticis a presbyteris inter se habendas instituant, easque ut bene et ordinate fiant regulis muniant. A sacerdotibus autem qui hisce collationibus interesse non valebunt exigatur, ut quæstionibus in collationibus discutiendis scripto respondeant.

XI.—*De Famulabus Sacerdotum.*

Cum mulieribus nullam consuetudinem habeant clerici in sacris ordinibus constituti, nec domi apud se retineant, nisi

matrem, sororem aut amitam, neque sibi famulas accipiant vel retineant, nisi provectæ ætatis (juxta receptam sacrorum Canonum interpretationem) et famæ illibatæ, de quibus nulla possit haberi suspicio.

XII.—*De Relationibus Faciendis Episcopo a Parochis et Missionariis.*

Ut tanto munere pascendi animas et regendi bene fungamur, nemo non videt quanti sit momenti ut boni instar pastoris oves nostras cognoscamus, et apprime nobis innotescat quid in singulis parœciis vel missionibus fovendum sit, quid corrigendum. Qua de causa, relationes, in quibus unusquisque parochus vel missionarius statum morum et religionis in sua parœcia vel missiohe ordine exposuerit, quotannis ante calendas Septembris, ad nos dirigi jubemus. Quæ relationes, unionem quæ fideles et parochos cum Episcopis devincire debet, confirmabunt.

XIII.—*De Incorporatione Presbyterorum Extraneorum.*

Nullus extraneus sacerdos ut membrum cleri diœcesani admittatur, quin prius, præter licentiam exeundi, exhibuerit litteras commendatitias recens scriptas et a proprio Episcopo subsignatas.

XIV.—*De Societatibus Secretis.*

Propter gravissimas rationes, vetuerunt SS. Pontifices ne fideles secretas societates, quovis nomine nuncupatas ineant, jurejurando sese adstringentes ad arcana servanda. Nam fœdera hujusmodi clanculum inita mali suspicionem et periculum præ se ferunt, et jusjurandum temere adhibetur. Idcirco monemus sacerdotes omnes, neminem posse absolutione sacra-

mentali donari, nisi ab hujusmodi societatibus prorsus recedat. Hortamur autem, et in Domino obsecramus fideles omnes, ut occulta illa fœdera omnino declinent, mente revolventes se Christi membra esse, et Ecclesiæ quæ mater nostra est mandatis teneri, eosque ut filios lucis debere ambulare, juxta sanctissima et divina illa documenta quæ Christus Dominus tradidit.

XV.—*De Scholis Mixtis.*

Scholas mixtas, in quibus scilicet pueri fidelium simul cum acatholicorum pueris promiscue admissi, nullam vel falsam religionem edocentur, utpote natas ad hanc impietatis luem, quæ vulgo indifferentismus nuncupatur, procreandam omnino periculosas judicamus. Quapropter pastoribus animarum enixe commendamus, ut fideles quorum cura sibi committitur ab istis gymnasiis omni conatu avocent. Quod si in quibusdam locis, scholis catholicis deficientibus, mixtas scholas pueri adire cogantur, invigilent pastores eorum atque parentes ne, erroris venenum sensim ebibentes, fidei innocentiæque jacturam patiantur. Nobis vero nihil non emoliendum erit ut catholici, jura sua retinentes, scholis sibi propriis sicut et collegiis universitatibusque, in tota nostra provincia fruantur.

In primis autem satagemus, ut scholam moderatricem (vulgo dictam normalem) ad magistros, sana doctrina, bonisque moribus informandos obtineamus.

XVIII.—*De Invocatione et Veneratione Beatissimæ Mariæ Virginis.*

Eximia admodum et ineffabilis Beatæ Mariæ Virginis dignitas postulat, ut ei peculiaris exhibeatur cultus, qui, etsi non latriæ sit, cultu tamen sanctorum tanto præstantior esse debet, quanto

gratia et gloria sanctos supereminet Maria: et hi quidem fideles Dei famuli et amici, illa vero non ancilla tantum et dilecta, sed et mater Domini sui extitit, quæ lumen æternum mundo effudit, Jesum Christum Salvatorem nostrum. Unde illam beatam dixerunt omnes generationes; illam omnes Ecclesiæ, tum Patres, tum doctores tantis exstulerunt laudibus; illius encomium tot celebrarunt Concilia. Et ideo hæc Synodus, iisdem vestigiis insistere cupiens, hortatur et obsecrat Episcopos provinciæ aliosque quoslibet saluti animarum incumbentes, ut pro viribus suis cultum Beatissimæ Dei Genitricis magis ac magis propagare studeant, pro certo habentes quod qui invenerit matrem illam misericordiæ, inveniet vitam et hauriet salutem a Domino.

Unde hujus primi Concilii Provincialis Patres, in hac ecclesia metropolitana, sub titulo Immaculatæ Conceptionis B. M. Virginis dedicata, ad pedes ejusdem Dei Genitricis illibatæ provoluti, illi se suasque oves offerunt ac devovent, eamque ponunt custodem in vineis suis. Oculos ad Sedem Apostolicam convertunt humiliter et instanter, eam deprecantes ut in omnibus hujus Provinciæ Diœcesibus in officio et Missa Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis liceat in orationibus et præfatione addere verba immaculatæ, immaculata; et in latiniis ejusdem B. Mariæ Virginis, regina sine labe concepta, ora pro nobis: atque etiam tanquam Ecclesiæ Catholicæ doctrinom definire velit Beatissimæ Virginis Mariæ conceptum immaculatum omnino fuisse, ac ab omni prorsus originalis culpæ labe immunem.

APPENDIX PRIMI CONCILII QUEBECENSIS.

DECRETUM SACRÆ CONGREGATIONIS DE PROPDA. FIDE.

De Parte Decima.

Archiepiscopus et Episcopi Ecclesiasticæ Provinciæ Cana-

densis per R. P. D. Joannem Carolum Prince Episcopum deputatum ad Apostolicam Sedem, exposuerunt redditus ad sustentandos Episcopos, atque ad Episcopalia obeunda munia, præcipue in Diœcesibus recentius erectis esse exiguos et communiter ex fidelium pietate provideretur. Omnibus vero rite perpensis in generali conventu habito, die 17 Maii 1852, referente Emo. ac Revmo. Dno. Cardinali Ludovico Altierio, Emi. Patres censuerunt permittendum Archiepiscopo et Episcopis ut pro decima parte reddituum singuli Parochi seu missionarii vices Parochorum fungentes onerari possint, donec aliter a Sede Apostolica provideatur. Hanc vero S. Cognis. sententiam SSmo. Dno. Nro. Pio Papa IX. ab infrascripto ejusdem Secretario relatam. Sanctitas sua benigne probavit servarique præcepit, contrariis quibuscumque nonobstantibus.

Datum Romæ ex ædibus S. Congnis. de Propda. Fide, die 6 Julii, 1852.

J. Ph. Card. Franzoni, *Præf.*

DECRETA
SECUNDI CONCILII PROVINCIALIS QUEBECENSIS.

DECRETUM III.
De Professione Fidei.

Præcipit Sancta Synodus Tridentina patriarchis, primatibus, archiepiscopis et omnibus aliis qui de jure vel consuetudine in concilio provinciali interesse debent, ut in ipsa prima Synodo provinciali post finem præsentis concilii habenda, ea omnia et singula quæ ab hac sancta Synodo definita et statua sunt palam recipiant, necnon veram obedientiam Summo Romano Pontifici spondeant et profiteantur, simulque hæreses omnes a sacris canonibus et generalibus conciliis, præsertimque ab hac eadem Synodo damnatas, publice detestentur et anathematizent: idemque in posterum quicumque in patriarchas, primates, archiepiscopos episcoposque promovendi, in prima synodo provinciali in qua ipsi interfuerint, omnino observent.

DECRETUM IV.
De Fide.

Cum fides sit salutis humanæ initium fundamentum et radix omnis justificationis, sine qua impossibile est placere Deo, et ad filiorum ejus consortium pervenire, credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit; cumque nostris temporibus innumeri homines ignorantiæ tenebris sint involuti, aut sophismatibus impiorum decepti,

necnon hæreticorum cavillationibus expositi, mandamus omnibus nostræ provinciæ animarum rectoribus, ut fidei catholicæ dogmata sedulo et lucide exponant, quo fidelium mentes contra horum impiorum artes et effrænatos impetus feliciter præmuniantur.

Ut autem in his exponendis habeant formam sanorum verborum, docentes ex eodem sensu, iisdemque terminis, quibus ab Ecclesia tradita et definita sunt, firmiter teneant fideliterque sequantur symbolum fidei, cujus expositionis typum exhibet tum professio fidei a Pio IV. Pontifice Maximo præscripta, tum decretum, quod hic subjicimus, Concilii Lateranensis IV. quo præcipui errores, qui hodie dum pullulant fideique fundamenta subruunt, radicitus præscinduntur.

Firmiter credimus, et simpliciter confitemur, quod unus solus est verus Deus, æternus, immensus et incommutabilis, incomprehensibilis, omnipotens et ineffabilis, Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus; tres quidem personæ, sed una essentia, substantia, seu natura simplex omnino: Pater a nullo, Filius a Patre solo, ac Spiritus Sanctus pariter ab utroque; absque initio semper, ac sine fine: Pater generans, Filius nascens, et Spiritus Sanctus procedens, consubstantiales, et coæquales et co-omnipotentes, et coæterni; unum universorum principium: creator omnium visibilium et invisibilium, spiritualium et corporalium: qui sua omnipotenti virtute simul ab initio temporis utramque de nihilo condidit creaturam, spiritualem et corporalem, angelicam videlicet et mundanam: ac deinde humanam quasi communem, ex spiritu et corpore constitutam. Diabolus enim et alii dæmones, a Deo quidem natura creati sunt boni, sed ipsi per se facti sunt mali: homo vero diaboli suggestione peccavit. Hæc Sancta Trinitas secundum communem essentiam individua, et secundum personales proprietates discreta,

primo per Moysen et sanctos Prophetas, aliosque famulos suos, juxta ordinatissimam dispositionem temporum, doctrinam humano generi tribuit salutarem. Et tandem unigenitus Dei Filius Jesus Christus a tota Trinitate communiter incarnatus, ex Maria semper Virgine Spiritus Sancti co-operatione conceptus, verus homo factus, ex anima rationali et humana carne compositus, una in duabus naturis persona, viam vitæ manifestius demonstravit.

Qui, cum secundum divinitatem sit immortalis et impassibilis, idem ipse secundum humanitatem factus est passibilis et mortalis. Qui, etiam pro salute humani generis in ligno crucis passus et mortuus, descendit ad inferos, resurrexit a mortuis, et ascendit in cœlum: sed descendit in anima et resurrexit in carne, ascenditque pariter in utraque; venturus in fine sæculi, judicaturis vivos et mortuos, et redditurus singulis secundum opera sua tam reprobis quam electis: qui omnes cum suis propriis resurgent corporibus, quæ nunc gestant, ut recipiant secundum opera sua, sive bona fuerint, sive mala: illi cum diabolo pœnam perpetuam, et isti cum Christo gloriam sempiternam.

Una vero est fidelium universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur. In qua idem ipse sacerdos et sacrificium Jesus Christus, cujus corpus et sanguis in sacramento altaris sub speciebus panis et vini veraciter continetur, transubstantiatis pane in corpus et vino in sanguinem potestate divina: ut, ad perficiendum mysterium unitatis, accipiamus ipsi de suo, quod accipit ipse de nostro. Et hoc utique sacramentum nemo potest conficere nisi sacerdos, qui rite fuerit ordinatus secundum claves Ecclesiæ, quas ipse concessit Apostolis, eorumque successoribus Jesus Christus. Sacramentum vero baptismi (quod ad Dei invocationem, et individuæ Trinitatis, videlicet

Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, consecratur in aqua) tam parvulis quam adultis in forma Ecclesiæ a quocumque rite collatum proficit ad salutem. Et si post susceptionem baptismi quisquam prolapsus fuerit in peccatum, per veram potest semper pœnitentiam reparari......

Nos autem hanc fidem firmiter tenentes atque hic palam corde et ore confitentes, omnes errores quos ipsa evertit et damnat, detestamur ac damnamus.

His igitur fidei nostræ documentis innixi, et omnino inhærentes latis vel ferendis S. Sedis oraculis, damnamus Pantheismum, sive spiritualem, sive materialem, in quo systemate, Deus est omnia, et omnia Deus.

Reprobamus et damnamus omnia systemata ex quibus concludi posset aut insinuari, sive directe, sive indirecte, divinam substantiam non esse vere et absolute, omnique modo et sub omni respectu, a quacumque alia substantia, seu invisibili, quovis nomine et forma, segregatam.

Detestamur ac damnamus impietatem illorum qui augustissimum Trinitatis mysterium nihil esse dicunt nisi symbolum systematis pantheistici.

Damnamus systema illorum, qui catholicum de creatione e nihilo dogma abjicientes, asserunt Deum solummodo efformasse, ac disposuisse materiam sibi coæternam. Respuimus etiam ac damnamus illorum errorum, qui summam Dei independentiam tollunt, negantes ejus libertatem in suis ad extra operibus.

Damnamus non tantum errorem materialistarum qui negant animam esse substantiam spiritualem, a corpore distinctam, sed etiam impietatem, eorum qui affirmant omnes animæ actus ab organicis corporis dispositionibus invincibiliter determinari, tollentes sic humanam libertatem.

Detestamur et damnamus impietatem eorum qui hominis ordinationem ad statum supernaturalem, ejusdemque ad vitam æternam et beatam vocationem negare non erubescunt.

Damnamus omnia systemata quæ historiam religionis, quam Scriptura sacra continet, in fictiones mythicas evertunt; sicut etiam perhorrescimus et damnamus impietatem eorum qui sacrosancta Evangelii dicta ad sensus et usus non solum profanos, sed etiam criminosos detorquentes, ipsum Jesu Christi nomen, sacrilega audacia usurpantes, ipsum Dominum nostrum sibi vindicant, hodiernisque sectariis impiis et antichristianis antesignanum blasphemare non refugiunt.

Damnamus eorum pervulgatissimum errorem qui religionum, ut dicitur, indifferentiam introducentes, negant unicam esse religionem a Deo institutam, unicam Christi ecclesiam, aut eam ex diversis sectis coalescere contendunt.

Decretum V.

De Sacramentis in Genere.

1. Parochi cæterique omnes sacerdotes, quibus incumbit mysteriorum Dei dispensatio, in primis hæc verba ritualis romani semper ob oculos habeant: "Cum igitur in Ecclesia Dei nihil sanctius, aut utilius, nihilque excellentius, aut magis divinum habeatur, quam sacramenta ad humani generis salutem a Christo Domino instituta, parochus, vel quivis alius sacerdos, ad quem eorum administratio pertinet, meminisse in primis debet, se sancta tractare, atque omni fere temporis momento ad tam sanctæ administrationis officium paratum esse oportere."

2. "Quamobrem illud perpetuo curabit, ut integre, caste, pieque vitam agat; nam etsi sacramenta ab impuris inquinari

non possunt, neque a pravis ministris eorum effectus impediri, impure tamen et indigne ea ministrantes, in æternæ mortis reatum incurrunt. Sacerdos ergo, si fuerit peccati mortalis sibi conscius (quod absit), ad sacramentorum administrationem non audeat accedere, nisi prius corde pœniteat; sed si habeat copiam confessarii, et temporis, locique ratio ferat, convenit confiteri."

3. "Quacumque diei ac noctis hora ad sacramenta administranda vocabitur, nullam officio suo præstando (præsertim si necessitas urgeat) moram interponat. Ac præterea populum sæpe, prout sese offeret occasio, præmonebit, ut cum sacro ministerio opus fuerit, se quamprimum advocet, nulla temporis aut cujuscumque incommodi habita ratione."

4. "Ipse vero antequam ad hujusmodi administrationem accedat, paululum, si opportunitas dabitur, orationi et sacræ rei quam acturus est, meditationi vacabit, atque ordinem ministrandi, et cæremonias, pro temporis spatio, prævidebit et perleget."

5. "In omni Sacramentorum administratione, superpelliceo sit indutus, et desuper stola ejus coloris quem sacramenti ritus exposcit, nisi in Sacramento Pœnitentiæ ministrando occasio, vel consuetudo, vel locus interdum aliter suadeat."

6. "In Sacramentorum administratione, eorum virtutem, usum ac utilitatem et cæremoniarum significationes, ut Concilium Tridentinum præcepit, ex sanctorum Patrum et Catechismi Romani doctrina, ubi commode fieri poterit, diligenter explicabit."

7. "Dum Sacramentum aliquod ministrat, singula verba quæ ad illius formam et ministerium pertinent, attente, distincte, pie atque clara voce pronuntiabit. Similiter et alias orationes et preces, devote ac religiose dicet, nec memoriæ,

quæ plerumque labitur, facile confidet, sed omnia recitabit ex libro. Reliquas præterea cæremonias ac ritus, ita decenter, gravique actione peraget, ut adstantes ad cœlestium rerum cogitationem erigat, et attentos reddat." (Rit. Rom.)

Decretum VI.

De Sacris Ritibus in Sacramentorum Administratione.

Volumus et mandamus ut in sacramentorum administratione, in missis et divinis officiis celebrandis, aliisque functionibus ecclesiasticis obeundis, recepti et approbati ecclesiæ catholicæ Ritus peculiari studio ac adamussim serventur. Eos vero tanquam receptos et approbatos ecclesiæ Ritus agnovimus qui in Pontificali Romano et Ceremoniali Episcoporum, vel rubricis Missalis, breviarii et Ritualis præscribuntur. Ut autem ab omnibus, qua par est diligentia ac religione, custodiantur et ubique fideliter serventur, illud ante omnia attente perpendatur quod sacrosancta Tridentina Synodus (Sess. 7, Can. 13), de iis Ritibus decrevit in hæc verba: Si quis dixerit receptos et approbatos Ecclesiæ Catholicæ Ritus, in solemni sacramentorum administratione consuetos, aut contemni aut sine peccato a ministris pro libito omitti, aut in novos alios per quemcumque Ecclesiarum Pastorem mutari posse, anathema sit.

Decretum VII.

De Baptismo.

1. "Sacrum Baptisma, christianæ religionis et æternæ vitæ januam, quod inter alia novæ legis sacramenta a Christo instituta primum tenet locum, cunctis ad salutem necessarium esse ipsa Veritas testatur illis verbis: Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei.

Itaque summa ad illud opportune riteque administrandum ac suscipiendum diligentia adhibenda est."

2. "Opportune," igitur et instanter "hortetur parochus eos ad quos ea cura pertinet, ut natos infantes, sive baptizandos, si baptizatos, quamprimum fieri poterit, ea qua decet christiana modestia, sine pompæ vanitate, prætermisso omni vano prætextu, deferant ad ecclesiam, ne iis sacramentum tantopere necessarium nimium differatur, cum periculo salutis, et ut iis, qui ex necessitate privatim baptizati sunt, consuetæ cæremoniæ ritusque suppleantur, omissa forma et ablutione." (Rit. Rom.)

3. Cum absque gravi delicto et irregularitatis pœna Baptismus iterari nequeat, sacerdos cavere debet ne quemquam, etiam sub conditione, iterum baptizet, nisi, re diligenter perquisita, prudens dubium relinquatur an rite baptizatus fuerit. Curet igitur diligenter ut certior fiat de statu baptizandorum: an scilicet jam riteque baptizati sint, necne. Præmissa hac matura investigatione, iis quidem quos valide baptizatos esse constat, omissa tantum suppleantur; illos vero omnes de quibus prudens et probabilis subest dubitatio an fuerint baptizati, sub conditione baptizentur. Hinc baptizandi sunt sub conditione infantes expositi et inventi, atque etiam ii qui domi a laicis abluti sunt, nisi testimonio omni fide digno constet baptismum fuisse rite confectum.

4. Et quoniam, de die in diem, graviora excitantur dubia de valore Baptismi apud protestantes collati, decernimus hujusmodi Baptisma sub conditione esse iterandum, nisi ex indubiis probationibus certissime constet in ipsornm Baptismo omnia rite fuisse peracta quoad materiæ et formæ applicationem.

5. Super hæreticis vero adultis ad catholicam ecclesiam

venientibus, sive valide jam baptizati sint, sive sub conditione sint baptizandi, cæremoniæ omissæ suppleantur juxta præscripta Ritualis, nisi episcopus facultate apostolica præditus, dispensare in casibus particularibus judicaverit.

6. Infantes acatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos esse judicamus, quoties probabilis adsit spes catholicæ eorum educationis. Curandum tamen omnino est ut patrinus vel matrina, iique catholici, habeantur. Meminerint autem sacerdotes, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solum posse, sed etiam debere.

7. Adultos autem juniores adhuc sub parentum tutorumve acatholicorum potestate constitutos, cum certe sui juris sint in iis quæ Dei sunt, si fidem catholicam profiteri voluerint, ac firmum propositum spemque bonam perseverandi habuerint, etiam invitis ac repugnantibus parentibus, baptizandos, si opus fuerit, ac in gremium ecclesiæ recipiendos esse decernimus. Quod tamen, propter perturbationes gravesque molestias, quæ quandoque hinc oriri possint, passim et inconsulto episcopo fieri non debet, sine consensu parentum.

8. Quoad eos qui ad munus patrini admittendi sunt, serventur præscripta in Rituali Romano, quod omnino et adamussim servari volumus in tota hac provincia.

Decretum VIII.

De Confirmatione.

1. Provideant diligenter parochi ut fideles de tanti sacramenti excellentia edocti illud digne suscipiant, atque gratiam ejus in seipsis fovendam et ampliandam curent. Cum autem status gratiæ habitualis ad Confirmationem suscipiendam sit

necessarius, eos qui sibi conscii sunt peccati mortalis moneant, ut ad sacram unctionem non accedant, nisi præmissa confessione sacramentali.

2. Dentur confirmandis schedæ, ipsiusmet parochi, vel ejus vicarii manu obsignatæ, quas episcopo sacramentum administraturo exhibeant; hujusmodi autem schedas petentibus, quos judicaverit idoneos, tradat parochus.

3. Satagat parochus ut omnes confirmandi præsentes sint in principio ritus, cum episcopus elevans manus profert orationem Omnipotens (non tamen affirmet illum ritum esse ad sacramenti valorem necessarium), nec exeant nisi post benedictionem in fine cæremoniæ datam. Nomina autem confirmatorum describantur in registro ad formam in Rituali præscriptam.

Decretum IX.

De Sacramento Pœnitentiæ.

"Sanctum Pœnitentiæ Sacramentum" tanquam humanæ infirmitatis remedium, "ad eos qui post Baptismum lapsi sunt in gratiam Dei restituendos a Christo Domino institutum, eo diligentius administrandum est, quo frequentior est ejus usus, et quo plura requirantur ad illud rite, digneque tractandum ac suscipiendum." (Rit. Rom.)

§ 1. *Qui Sint Ministri Hujus Sacramenti et Quales Esse Debeant.*

1. Quare ante omnia oportet ut ministri hujus sacramenti, qui sunt sacerdotes habentes jurisdictionem absolvendi vel ordinariam, vel delegatam, apprime suas agnoscant partes, quæ sunt judicis, medici et doctoris. Has autem ut digne impleant in ipsis omnino requiritur bonitas, scientia, atque prudentia,

cum sigillo secretæ confessionis sub exacto perpetuoque silentio. Unde "iis dotibus et aliis ad id opportunis, ut optime sint instructi, omni studio curare debent confessarii." (Rit. Rom.)

2. "In primis igitur meminerit confessarius se judicis pariter et medici personam sustinere, ac divinæ justitiæ simul et misericordiæ ministrum a Deo institutum esse, ut tanquam arbiter inter Deum et homines honori divino et animarum saluti consulat" (Rit. Rom.) Sicut enim nimia facilitas peccatorum est fomentum, sic nimia severitas pluribus est via ad desperationem.

3. "Ut autem recte judicare queat, et tanquam peritus medicus discernens inter lepram et lepram, animarum morbos prudenter curare, et apta cuique remedia applicare sciat, quantam potest maximam ad id scientiam atque prudentiam, tum in assiduis ad Deum precibus, tum ex probatis auctoribus" (Rit. Rom.), (inter quos præcipue commendamus S. A. M. de Ligorio, quem ex judicio sanctæ sedis, inoffenso pede ac tuta conscientia, omnes sequi possunt), "præsertim a Catechismo Romano, et prudente consilio peritorum studeat sibi comparare." (Rit. Rom.)

4. "Sciat casus et censuras sedi apostolicæ et ordinario suo reservatas, et suæ cujusque ecclesiæ constitutiones, easque diligenter observet." (Rit. Rom.)

§ 2. *De Officio Confessarii.*

1. "Sacerdos ad audiendam confessionem vocatus, promptum facilemque se præbeat; ac priusquam ad audiendum accedat, si tempus suppetat, ad hoc ministerium rite sancteque obeundum, divinum auxilium piis precibus imploret."

2. "Confessarius benignitate paterna pœnitentem adjuvet, ut omnia peccata sua rite et integre confiteatur, remota stulta

illa quorumdam verecundia, qua præpediti, suadente diabolo, peccata" ministro Christi "confiteri non audent." (Rit. Rom.)

3. "Si pœnitens numerum et species et circumstantias peccatorum explicatu necessarias non expresserit, eum sacerdos prudenter interroget; sed caveat ne curiosis et inutilibus interrogationibus quemquam detineat, præsertim juniores utriusque sexus, vel alios, de eo quod ignorant imprudenter interrogans, ne scandalum patiantur indeque peccare discant" (Rit. Rom.), atque sic confessio sacramentalis evadat odiosa.

4. "Audita Confessione, pro gravitate peccatorum ac pœnitentis conditione, opportunas correptiones ac monitiones, prout opus esse viderit, paterna charitate adhibeat, et ad dolorem et contritionem efficacibus verbis adducere conetur, atque ad vitam emendandam ac melius instituendam inducat, remediaque peccatorum tradat." (Rit. Rom.)

5. Demum "salutarem et convenientem satisfactionem, quantum spiritus et prudentia suggesserit, injungat, habita ratione status, conditionis, sexus et ætatis, et item dispositionis pœnitentium; videatque ne pro peccatis gravibus levissimas pœnitentias imponat, ne, si forte peccatis conniveat, alienorum peccatorum particeps efficiatur." (Rit. Rom.) Pro peccatis occultis, quantumvis gravibus, publicam pœnitentiam non imponat. Caveat etiam ne ullam præscribat pœnitentiam nimium difficilem, vel quam probabile sit a pœnitente non fore adimplendam.

§ 3. *Quibus Danda Vel Deneganda Sit Absolutio.*

1. Postremo "videat sacerdos quando et quibus conferenda vel neganda, vel differenda sit absolutio, ne absolvat eos qui talis beneficii sunt incapaces, quales sunt qui nulla dant signa

doloris, qui odia et inimicitias deponere, aut aliena, si possunt, restituere, aut proximam peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata derelinquere, et vitam in melius emendare nolunt, aut qui publicum scandalum dederunt, nisi publice satisfaciant et scandalum tollant; neque etiam eos absolvat quorum peccata sunt superioribus reservata." (Rit. Rom.)

Quæ quidem nemo non viderit, ut ait Leo XII, quam longe ab eorum ratione distent, qui ut gravius aliquod audiunt peccatum, aut aliquem sentiunt multiplici peccatorum genere infectum, statim pronuntiant se non posse absolvere: iis nempe ipsis mederi recusant, quibus maxime curandis ab eo sunt constituti qui ait; non est opus valentibus medicus, sed male habentibus; aut quibus vix ulla scrutandæ conscientiæ diligentia, aut doloris ac propositi satis videtur significatio, ut absolvere se posse existiment; ac tum demum tutum se cepisse consilium putant, si homines in aliud tempus absolvendos dimiserint. Si enim ulla in re servanda est mediocritas, in hac potissimum servetur necesse est, ne vel nimia facilitas absolvendi facilitatem afferat peccandi, vel nimia difficultas alienet animos a confessione, et in desperationem salutis adducat. Sistunt se quidem multi sacramenti pœnitentiæ ministris prorsus imparati, sed persæpe tamen hujusmodi, ut ex imparatis parati fieri possint, si modo sacerdos viscera indutus misericordiæ Christi Jesu, qui non venit vocare justos, sed peccatores, sciat studiose, patienter et mansuete cum ipsis agere. Quod si præstare prætermittat, profecto non magis ipse dicendus est paratus ad audiendum, quam cæteri ad confitendum accedere. Imparati enim illi tantummodo sunt judicandi, non qui vel gravissima admiserint flagitia vel qui plurimos etiam annos abfuerint a confessione; misericordiæ enim Domini non est numerus, et bonitatis infinitus est thesaurus; vel qui, rudes conditione, aut

tardi ingenio, non satis in ipsos inquisierint, nulla fere industria sua id sine sacerdotis ipsius opera assecuturi; sed qui, adhibita ab eo necessaria, non qua præter modum graventur, in iis interrogandis diligentia, omnique in iisdem ad detestationem peccatorum excitandis, non sine fusis ex intimo corde ad Deum precibus exhausta charitatis industria, sensu tamen doloris ac pœnitentiæ, quo saltem ad Dei gratiam in sacramento impetrandam disponantur, carere prudenter judicentur. Quocumque animo sint qui accedant ad ministrum pœnitentiæ, nihil ei magis cavendum est quam ne sua culpa diffisus quisquam Dei bonitati, aut sacramento reconciliationis infensus discedat. Quare si justa sit causa cur differenda sit absolutio, verbis, quoad poterit humanissimis, persuadeat confessis necesse esse id, et munus officiumque suum et eorum salutem omnino postulare, eosque ad redeundum quamprimum blandissime alliciat, ut iis feliciter peractis quæ salubriter præscripta fuerunt, vinculis soluti peccatorum, gratiæ cælestis dulcedine reficiantur. (Encyclica ad omnes Patriarchas, Archiepiscopos et Episcopos, de extensione Jubilœi, An. 1825.)

§ 4. *De Necessitate Confessionis.*

1. Christus Dominus Redemptor noster instituit sacramentum pœnitentiæ ad reconciliandos fideles. "Est autem hoc sacramentum pœnitentiæ lapsis post baptismum ad salutem necessarium, ut nondum regeneratis ipse baptismus." (Conc. Trid. Sess. 14, Cap. 2.)

2. Deploranda ergo valde est illa exitiosa quorumdam christianorum indifferentia, qua salutis curam parvi pendentes, tantum charitatis Christi beneficium despicientes, nunquam, aut non nisi raro, ad salutiferum hunc divinæ misericordiæ fontem accedunt.

§ 5. *De Confessione Annuali.*

1. Itaque omnes christifideles hortamur atque obsecramus enixe in Domino, ut sæpe sæpius sacramentum pœnitentiæ suscipiant. Quod si hanc salutarem hortationem nostram non audiant, volumus ut ad minus memores sint se teneri, ex ecclesiæ præcepto, confiteri saltem semel in anno, juxta hoc concilii Lateranensis IV. decretum: Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit omnia sua peccata confiteatur fideliter, saltem semel in anno, proprio sacerdoti, et injunctam sibi pœnitentiam studeat pro viribus adimplere.

2. Igitur de tam salutari ac gravi præcepto frequenter moneantur fideles, juxta ejusdem concilii mandatum, ac sedulo edoceantur.

3. Per proprium quidem sacerdotem intelligitur parochus, episcopus et pontifex romanus. Ut autem penitus esset periculosa libertatis fidelium, relative ad confessarii delectum, restrictio, juxta præsentem ecclesiæ disciplinam, declaramus et volumus eos prædicto ecclesiæ præcepto satisfacere, qui peccata sua cuilibet ab episcopo ad confessiones excipiendas approbato sacerdoti confitetur; ita ut, ea de re nemo debeat a parocho inquietari, non obstante qualibet alia consuetudine particulari.

§ 6. *De Confessione Puerorum.*

Certe pueri, cum ad discretionis ætatem pervenerint, tenentur eodem præcepto confessionis. Debent ergo parochum vel alium sacerdotem adire et peccata sua confiteri; atque, si digni absolutionis videanter, etiam ante tempus primæ communionis absolvantur. Munus est parochi eos allicere, ut paulatim confiteri assuescant, ac per vitam innocentem præparent corda ad sanctissimum eucharistiæ sacramentum suscipiendum. Quam dolendum esset, si parochi negligentia, longum per tempus,

eorum animæ in peccatis et pravis consuetudinibus languescerent! Quare volumus ut parochi, quantum fieri poterit, saltem bis aut ter in anno eos confitentes audiant, præsertim cum jam incipiunt attingere ætatem primæ communionis, atque ad gratiam absolutionis, in quantum poterunt, illos præparent, dispositosque absolvant.

§ 7. *Ubi Audiendæ Sunt Confessiones.*

1. "Sacerdos in ecclesia, non autem in privatis ædibus confessiones audiat, nisi ex causa rationabili, quæ cum inciderit, studeat tamen id decenti ac patenti loco præstare." (Rit. Rom.)

2. Habeat tum in ecclesia, pro tempore æstivo, tum in ejusdem sacristia, pro tempore hiemali, sedem confessionalem, in qua confessiones audiat, quæ sedes patenti, conspicuo, et apto ecclesiæ, vel sacristiæ loco posita, crate perforata inter pœnitentem et sacerdotem sit exstructa: nec liceat, extra casum infirmitatis, vel alterius rationabilis causæ, mulierum confessiones excipere, nisi interposita hujusmodi crate.

Decretum X.

De Eucharistia.

1. "Omnibus quidem ecclesiæ catholicæ sacramentis religiose sancteque tractandis magna ac diligens cura adhibenda est, sed præcipue in administrando ac suscipiendo sanctissimo Eucharistiæ sacramento, quo nihil dignius, nihil sanctius et admirabilius habet ecclesia Dei: cum in eo contineatur præcipuum et maximum Dei donum, et ipsemet omnis gratiæ et sanctitatis fons auctorque Christus Dominus." (Rit. Rom.)

2. Salvator enim noster ex hoc mundo transiturus ad Patrem, cum dilexisset suos qui erant in mundo, in finem dilexit

et, cœna facta, pridie quam pateretur, instituit sacrosanctum Eucharistiæ sacramentum, in quo continentur vere, realiter et substantialiter corpus ejus et sanguis, una cum anima et divinitate.

3. "Parochus igitur summum studium in eo ponat, ut cum ipse venerabile hoc sacramentum, qua decet reverentia, debitoque cultu tractet, custodiat et administret; tum etiam populus sibi commissus religiose colat, sancte frequenterque suscipiat, præsertim in majoribus anni solemnitatibus." (Rit. Rom.)

§ 1. *De Dispositionibus ad Suscipiendum Eucharistiæ Sacramentum Requisitis.*

1. Quo magis sanctitas et divinitas cœlestis hujus sacramenti viro christiano comperta est, eo diligentius cavere debet ille, ne absque magna reverentia et sanctitate (quæ potissimum in peccati lethalis immunitate consistit) ad id percipiendum accedat, præsertim cum illa plena formidinis verba apud Apostolum legamus: "Qui manducat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini."

2. Quare communicare volenti revocandum est in memoriam ejus præceptum, et Concilii Tridentini decretum: Probet autem seipsum homo. Ecclesiastica autem consuetudo declarat eam probationem necessariam esse, ut nullus sibi conscius peccati mortalis, quantumvis sibi contritus videatur, absque præmissa sacramentali confessione, ad sacram Eucharistiam accedere debeat. Quod a christianis omnibus, etiam ab iis sacerdotibus quibus ex officio incubuerit celebrare, sancta Synodus Tridentina perpetuo servandum esse decrevit, modo non desit illis copia confessarii; quod si, necessitate urgente, sacerdos absque prævia confessione celebraverit, quamprimum confiteatur. (Conc. Trid. Sess. 13, Cap. 7.)

§ 2. *De Frequenti Communione.*

1. Cum nihil habeat christiana religio sacramento Eucharistiæ præstantius et augustius, nihilque ad sancte et inculpate vivendum efficacius ejusdem frequentissima participatione, parochi et verbi divini prædicatores de ejus fructibus et utilitate frequenter disserant, et fidelibus persuadere nitantur, ut omnes et singuli qui christiano nomine censentur, in hoc unitatis signo, in hoc vinculo charitatis, in hoc concordiæ symbolo jam tandem aliquando conveniant et concordent, memoresque tantæ majestatis et tam eximii amoris Jesu Christi Domini nostri, qui dilectam animam suam in nostræ salutis pretium et carnem suam nobis dedit ad manducandum, hæc sacra mysteria corporis et sanguinis ejus ea fidei constantia et firmitate, ea animi devotione, ac pietate et cultu credant et venerentur, ut panem illum supersubstantialem frequenter, et sicuti optaremus cum sacrosancta Synodo Tridentina, in singulis missis, non solum spirituali affectu, sed etiam realiter, suscipere possent. Sic enim certe panis ille divinus vere eis esset animæ vita et perpetua sanitas mentis, cujus vigore confortati, ex hujus miseræ peregrinationis itinere ad cœlestem patriam pervenire valerent, eumdem panem angelorum quem modo sub sacris velaminibus edunt, absque ullo velamine manducaturi. (Conc. Trid. Sess. 13, Cap. 8.)

2. Parochos autem, et illos omnes qui verba habeant ad populum christianum, hortamur, ut, quando de dispositionibus ad communicandum requisitis, vel de indigna sacramenti perceptione disserunt, a nimia verborum austeritate declinent, ne forte, mentibus audientium formidine ultramodum concussis, fideles in quamdam desperationem incidant; unde a communione prorsus deterreantur. Peroptat igitur hæc Synodus, ut,

quoties de sacra Eucharistia agitur, non omittatur equidem quod terreat indignos, sed libentius proferatur quod bene dispositos ad panem vitæ suavissimum alliciat.

3. Circa vero frequentem sacræ communionis sumptionem, parochi ac confessarii hæc ante omnia, sedulo perpendant et observent, quæ habentur in decreto, quod, jubente et approbante Innocentio XI, die 12 februarii, 1679, promulgatum est: "Etsi frequens quotidianusve sacrosanctæ Eucharistiæ usus a sanctis Patribus, fuerit in Ecclesia probatus, nunquam tamen, aut sæpius illam percipiendi, aut ab ea abstinendi, certos, singulis mensibus aut hebdomadis, dies statuerunt, quos nec Concilium Tridentinum præscripsit, sed quasi humanam infirmitatem secus reputaret, nihil præcipiens, quid cuperet tantum indicavit, cum inquit: Optaret quidem sacrosancta Synodus, ut singulis missis fideles adstantes sacramentali Eucharistiæ perceptione communicarent; idque non immerito, multiplices enim sunt conscientiarum recessus, varia ob negotia spiritus alienationes, multæ e contra gratiæ, et Dei dona parvulis concessa: quæ cum humanis oculis scrutari non possumus, nihil certe de cujusque dignitate atque integritate, et consequenter de frequentiori aut quotidiano vitalis panis usu potest constitui."

4. "Et propterea quod ad negotiatores attinet, frequens ad sacram alimoniam percipiendam accessus confessariorum secreta cordis explorantium judicio est relinquendus, qui ea conscientiarum puritate, et frequentiæ fructu, et ad pietatem processu, laicis negotiatoribus, et conjugatis quod perspicient eorum saluti profuturum, id illis præscribere debebunt."

5. "In hoc igitur Pastorum diligentia potissimum invigilabit, non ut a frequenti, aut quotidiana sacræ communionis sumptione, unica præcepti formula aliqui deterreantur; aut

sumendi dies generaliter [illegible]ventur, ... sed magis ut nemo a sacro convivio, seu frequenter, seu quotidie accesserit, repellatur; et nihilominus dent operam ut unusquisque digne pro devotionis, et præparationis modo, rarius aut crebrius Domini corporis suavitatem degustet."

6. Ad hoc etiam proderit præter parochorum et confessariorum diligentiam, id prædicatores observare, "ut cum fideles ad sanctissimi sacramenti frequentiam (quod facere debent), accesserint, statim de magna ad illud sumendum præparatione, orationem habeant, generatimque ostendant, eos, qui ad frequentiorem, aut quotidianam salutiferi cibi sumptionem devoto studio excitantur, debere, sive laici negotiatores sint, sive conjugati, sive quicumque alii, suam agnoscere infirmitatem ut dignitate sacramenti, ac divini judicii formidine discant cœlestem mensam, in qua Christus est, revereri, et si quando se minus paratos senserint, ab ea abstinere, seque ad majorem præparationem accingere."

7. Istud vero maxime "ab eorum officio postulari sibi persuadeant, tum concionatores, tum confessarii, nulli labori aut diligentiæ parcendum, ut omnis irreverentiæ et scandali suspicio in veri et immaculati Agni perceptione tollatur, virtutesque et dona in sumentibus augeantur. Quod abunde continget, si ii, qui devoto hujusmodi studio, divina præstanti gratia, tenentur, seque sacratissimo pane frequentius refici cupiunt, suas vires expendere, seque probare cum timore, et charitate assueverunt." (Sacr. Congr. Conc. 12 Februarii, 1679).

8. Quod autem ad dispositiones suscipientium attinet, monemus in primis confessarios ne frequentem ad Eucharistiam accessum iis, aut suadeant aut permittant, qui in gravia peccata sæpe labuntur, nec de pœnitentia peragenda suaque vita emen-

danda sunt solliciti, sicuti nec illis qui, etsi gravia evitent crimina, voluntatem tamen habent venialibus inhærentem : qua de re legenda sunt quæ scripserunt probati auctores, inter quos commendamus S. Alph. M. de Ligorio.

§ 3. *Quibus Deneganda est Eucharistia.*

1. Quod vero ad eos qui a sanctissimæ Eucharistiæ participatione arcendi sunt, servetur quod præscribit Rituale Romanum.

2. Illos autem qui morte plectendi sunt, nedum inter repellendos recenseamus, judicamus contra et volumus admittendos, modo vere pœnitentes sint, ideoque una ex diebus quæ præcedent, puta pridie executionis, si fieri possit, aut etiam ejus ipsa die, quando nihil indecentiæ timendum erit sacramento, conferatur eis Eucharistia, qua ad dolores mortis, resignato et patienti animo, sustinendos mirifice adjuvabuntur.

§ 4. *De Eucharistia Administranda.*

Sancta Eucharistia administretur, quantum fieri potest, intra missarum solemnia, nec ante, nec post missæ celebrationem, sine rationabili causa.

§ 5. *Lampas Ante SS. Sacramentum.*

Ante Sanctissimum Sacramentum lampas diu noctuque luceat, nisi pro tempore Episcopus, ex indulto Sedis Apostolicæ, dispensaverit.

§ 6. *Communio Paschalis.*

Parochi dent operam ut omnes tempore paschali communicent. Ad hoc denuntient opportune populo constitutionem

Concilii Lateranensis sub Innocentio III., quæ incipit his verbis: Omnis utriusque sexus, etc. Inde doceantur fideles sibi incumbere obligationem semel saltem in anno, in paschate atque in propria parochia communicandi.

§ 7. *Communio Infirmorum.*

1. "Infirmis qui in periculo mortis probabili et proximo, quamvis non actuali et imminente, versantur, viaticum corporis Domini Nostri Jesu Christi, summo studio ac diligentia, opportuno tempore, deferendum est, ne forte contingat illos tanto beneficio, incuria sacerdotis privatos decedere. Perseverante periculo mortis, iterari potest viatici administratio, quin etiam parochi debent, ut monet Benedictus XIV, Pontifex Maximus, sanctissimam Eucharistiam iterato deferre ad ægrotos, qui, perseverante morbi eadem periculo, illam sæpius per modum viatici, cum naturale jejunium servare nequeant, percipere cupiunt." (De Synod. Diœc., lib. VII., Cap XII., § 4.)

2. Non a recipiendi viatici lege eximitur quicumque, seu devotionis causa, seu ut præceptum paschale impleret, Corpore Domini assumpto, paulo post, in gravem morbum inciderit.

3. Nec deneganda Eucharistia est, imo potius conferenda, pueris qui primæ communionis ætatem nondum adepti, ad usum tamen rationis pervenerunt, modo edocti, prout tempus permiserit, cibum cœlestem et supernum a communi et materiali discernere queant.

4. Cum autem infirmis est ministranda, quanta præstari potest veneratione, pro temporis vel locorum circumstantiis deferatur, comitantibus fidelibus ad hoc salutare pietatis obsequiem frequenter invitatis.

§ 8. *De Sacrificio Missæ.*

1. "Quanta cura adhibenda sit, ut sacrosanctum Missæ sacrificium omni religionis cultu ac veneratione celebretur, ait Tridentina Synodus; quivis inde facile æstimare poterit, qui cogitarit, maledictum in sacris litteris eum vocari, qui facit opus Dei negligenter. Quod si necessario fatemur nullum aliud opus adeo sanctum ac divinum a Christifidelibus tractari posse, quam hoc ipsum tremendum mysterium, quo vivifica illa hostia, qua Deo Patri reconciliati sumus, in altari per sacerdotes quotidie immolatur, satis etiam apparet omnem operam et diligentiam, in eo ponendam esse ut quanta maxima fieri potest interiori cordis munditia, et puritate atque exteriori devotionis ac pietatis specie peragatur." (Conc. Trid. Sess. 22, Decret. de observ. in celebr. Miss.)

2. Tanta ergo gravitate, tanto religionis cultu, Missæ sacrificium celebrent, ut per visibilem ministri pietatem invisibilia æterni sacerdotis mysteria conspiciantur. Nihil igitur obiter in hac divina actione, nihil perfunctorie, nihil præcipitanter, nihil inconditis gestibus, omnia vero graviter, omnia secundum ordinem fiant, juxta receptos et approbatos Ecclesiæ ritus, qui vel in minimis, sine peccato negligi, omitti vel mutari haud possunt.

3. "Pia enim mater Ecclesia," prout docet eadem sancta Synodus, "ritus quosdam et cæremonias" in missa servandas instituit, "quo et majestas tanti sacrificii commendaretur, et mentes fidelium per hæc visibilia religionis et pietatis signa ad rerum altissimarum, quæ in hoc sacrificio latent, contemplationem excitarentur." (Conc. Trid. Sess. 22, c. 5.)

4. Horum igitur sacrorum rituum leges, quæ rubricarum nomine censentur, presbyteri accurate addiscant, apprimeque

calleant ac attentissime servent; nec illos commentarios, qui de istis sacris ritibus a piis et eruditis viris conscripti sunt, legere omittant, dictasque cæremonias frequenter inter missarum celebrationem exponere, ut earum sanctitas et significatio ab omnibus agnoscantur.

Decretum XI.

De Sacramento Extremæ Unctionis.

1. Clementissimus Redemptor Noster, qui servis suis, quovis tempore, voluit de salutaribus remediis adversus omnia omnium hostium tela esse prospectum, quemadmodum auxilia maxima in sacramentis aliis præparavit, quibus christiani conservare se integros, dum viverent, ab omni graviore spiritus incommodo possint, ita Extremæ Unctionis sacramento finem vitæ tanquam firmissimo quodam præsidio munivit.

2. "Unde Extremæ Unctionis sacramentum, a Christo Domino institutum, tanquam cœlestis medecina, non animæ solum, sed etiam corpori salutaris, omni studio ac diligentia, periculose ægrotantibus adhibendum est, et eo quidem tempore, si fieri possit, cum illis adhuc integra mens et ratio viget, ut ad uberiorem sacramenti gratiam percipiendam, ipsi etiam suam fidem ac piam animi voluntatem conferre possint, dum sacro liniuntur oleo." (Rit. Rom.)

3. Ut autem ad id facilius perveniant, parochi moneant tanti sacramenti contemptum, absque ingenti scelere et ipsius Spiritus Sancti injuria, esse non posse, atque conentur ex hominum animis evellere falsam illam opinionem, qua plerique hoc sacramentum, quasi supremam horam portendat, vel etiam acceleret, sibi suisque reformidant.

4. Parochus caveat ne, sua culpa, quisquam suorum moria-

tur sine Extrema Unctione. Quosquos igitur periculose ægrotantes compererit benigne urgeat ad postulandum, cum adhuc integra mente et ratione sunt, tam opportunum Dei miserentis auxilium, siquidem cunctando periculum incurrunt, vel sine illo moriendi, vel illud in extremis, jam deficiente sensu, cum minore fructu percipiendi.

§ 1. *Quibus Conferenda vel Deneganda est Extrema Unctio.*

1. Extrema Unctio, utpote sacramentum vivorum, requirit in suscipiente gratiam sanctificantem; quapropter administrationi ipsius præire debet confessio, quantum fieri potest, vel saltem absolutio.

2. "Debet autem hoc sacramentum infirmis præberi, qui, cum ad usum rationis pervenerint, tam graviter laborant ut periculum mortis imminere videatur, et iis qui præ senio deficiunt, et in diem videntur morituri, etiam sine alia infirmitate." (Rit. Rom.)

3. "Infirmis autem qui, dum sana mente et integris sensibus essent, illud petierint, seu verisimiliter petiissent, seu dederint signa contritionis, etiamsi deinde loquelam amiserint, vel amentes effecti sint, vel delirent, aut non sentiant, nihilominus præbeatur." (Rit. Rom.)

4. Conferatur pariter pueris qui, etsi ad sacram communionem nondum admissi, ad eam tamen pervenerunt ætatem, in qua peccati probabiliter præsumuntur capaces.

5. "Impœnitentibus vero, et qui in manifesto peccato mortali moriuntur," hæreticis manifestis, "excommunicatis et non baptizatis, penitus denegetur." (Rit. Rom.)

6. "In eadem infirmitate hoc sacramentum iterari non debet, nisi diuturna sit, ut cum infirmus convaluerit, iterum in periculum mortis incidit." (Rit. Rom.)

7. Sacrum Oleum infirmorum cum magna religione tractetur atque servetur. Habeat igitur illud parochus diligenter custoditum, loco nitido et decenter ornato, in vase argenteo seu stanneo, ab aliis vasculis speciali inscriptione distincto ; quod quidem Oleum singulis annis, feria V. in Cœna Domini, ab Episcopo benedictum, veteri combusto, renovandum est.

§ 2. *De Visitatione Infirmorum.*

Infirmi, etiam cum jam sunt sacramentis Eucharistiæ et Extremæ Unctionis refecti ac roborati, adhuc egent ope et benigno auxilio pastorum suorum. Meminerint ergo parochi, et omnes sacerdotes quibus incumbit animarum cura, se ex officio suo teneri ad illos, quantum fieri potest, frequenter visitandos. Equidem, si christianis omnibus infirmorum visitatio et consolatio a Christo Domino proponatur tanquam charitatis officium super quo judicandi sunt, quanto magis id inter præcipua sollicitudinis sacerdotalis munia recensendum est. Perpendant ergo attente, serventque diligentur monita mirabili sapientia ac pietate referta, quæ ipsis, de hac visitatione et cura infirmorum, traduntur in Rituali Romano, ad quod eos hic remittimus.

§ 3. *De Sepultura Ecclesiastica.*

1. Juxta leges canonicas, corpora fidelium sepelienda sunt ministerio sacerdotis, Ecclesiæ preces et ritus adhibentis.

2. Fideles igitur de hoc ultimo et justo pietatis erga suos officio sollicite provideant.

3. Parochi vero curent ut cuncta fiant juxta ordinem præscriptum, et omnes cæremoniæ et preces, quibus sancta mater Ecclesia Catholica in filiorum exsequiis uti solet, religiose serventur ad normam Ritualis Romani.

4. Cœmeteria debent episcopi, vel presbyteri rite deputati, benedictione sanctificare.

5. Sint, ad normam sacrorum canonum, clausa; nullis usibus profanis pateant.

5. Distinctus in eis assignetur locus non benedictus, sed muro, aut sepe, aut effossione, a parte benedicta separatus, eis destinatus qui, de jure, sepultura ecclesiastica privantur.

DECRETUM XII.

De Sacramento Ordinis.

1. Sacrificium et sacerdotium ita Dei ordinatione conjuncta sunt, ut utrumque in omni lege exstiterit. Cum igitur in Novo Testamento sanctum Eucharistiæ sacrificium visibile, ex Domini institutione, Ecclesia acceperit; fateri etiam oportet, in ea novum esse visibile et externum sacerdotium in quod vetus translatum est.

2. Quamvis autem omni tempore summam dignitatem obtinuerint, tamen Novi Testamenti sacerdotes cæteris omnibus honore longe antecellunt. Potestas enim tum corpus et sanguinem Domini Nostri conficiendi et offerendi, tum peccata remittendi, quæ illis collata est, humanam quoque rationem atque intelligentiam superat.

3. Declarat ergo Synodus hujus tanti officii onus nemini temere imponendum esse; sed iis tantum, qui illud vitæ sanctitate, doctrina, fide, prudentia, sustinere possint. Nec quisquam sumet sibi honorem, sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron.

4. Itaque valde exoptant Patres Concilii ad clericos pietate et scientia melius informandos, ut tribus annis, post exantlatum philosophiæ cursum, in majori seminario obedientiæ et

sacris litteris se exerceant. Cum, antequam ordinentur, clerici interdum in parœcia sua commorantur, eorum agendi rationi incessanter invigilent parochi, ne lupi rapaces gregem invadant: caveant magnopere ne bonum de illis reddant testimonium, nisi pia conversatione digni habeantur. Itaque animarum rectores synodus vult monitos gravis culpæ reos fore, qui episcopum monere negligerent cum tanto Ecclesiæ damno.

5. Si quis aliorum sacramentorum naturam et rationem diligenter considerarit, facile perspiciet ea omnia ab ordinis sacramento ita pendere, ut sine illo partim confici et administrari nullo modo queant, partim solemni cæremonia et religioso quodam ritu ac cultu carere videantur. Quare necesse est ut Pastores, institutam sacramentorum doctrinam persequentes, eo diligentius de Ordinis etiam sacramento sibi agendum arbitrentur.

Decretum XIII.

De Sacramento Matrimonii.

Fidelium matrimonium, a Deo in officium naturæ ab initio institutum, fuisse postea a Christo Domino elevatum ad dignitatem veri et proprii sacramenti Novæ Legis, causantis gratiam ex opere operato, veritas catholica est, ut continetur in Instructione Eugenii IV, pro Armenis, atque in Tridentina Synodo quæ, Sess. 24, de Reform. matrim., sic docet: "Cum matrimonium, in lege evangelica veteribus connubiis, per Christum gratia præstet, merito inter Novæ Legis sacramenta annumerandum sancti Patres, Concilia et universalis Ecclesiæ traditio, semper docuerunt:" et ibid, can. 1, definit: "Si quis dixerit, matrimonium non esse vere et proprie unum ex septem Legis evangelicæ sacramentis a Christo Domino insti-

tutum, sed ab hominibus in Ecclesia inventum, neque gratiam conferre, anathema sit."

§ 1. *De Servandis Ecclesiæ Circa Matrimonium Ritibus.*

Cum igitur adversus hanc fidei veritatem multi impii homines hujus sæculi insanientes, non solum perperam de hoc venerabili sacramento senserunt, sed de more suo, prætextu Evangelii, libertatem carnis introducentes multa ab Ecclesiæ catholicæ sensu, et ab Apostolorum temporibus probata consuetudine aliena, scripto et verbo asseruerunt, non sine magna christifidelium jactura, nos eorum temeritati cupientes occurrere, statuimus de sacramento Matrimonii quæcumque Patres Tridentini, summique Pontifices decreverunt, in omnibus ac singulis hujus provinciæ ecclesiis religiose observari.

§ 2. *De Impedimentis Canonicis Matrimonium Dirimentibus.*

1. Ecclesiam semper potuisse ac posse in christianorum matrimoniis, jure proprio, impedimenta constituere quæ non solum impediant matrimonium contrahendum, sed et nullum reddant quoad vinculum, atque causas matrimoniales spectare ad judices ecclesiasticos, etiam definitum est ab eadem sacrosancta Tridentina Synodo, ibid, Sess. 24, de reform. matrim.

2. Hinc docemus ea nulla esse et invalida, non solum quoad sacramentum, sed etiam quoad vinculum seu contractum naturalem, matrimonia quæ cum impedimento dirimente canonico contrahuntur.

3. Hinc contra, declaramus tanquam valida habenda esse, quæcumque fiunt juxta sanctiones canonicas.

4. Parochi moneant fideles de iis quæ lege sæculari præscripta sunt, ne matrimonium careat effectibus civilibus, vel alia inde eveniant incommoda.

§ 3. *De Officio Parochi Circa Celebrationem Matrimonii.*

1. "Parochus igitur admonitus de aliquo matrimonio in sua parochia contrahendo, primum cognoscat qui et quales sint qui matrimonium contrahere volunt: an inter eos sit aliquod canonicum impedimentum: utrum sponte, libere, et secundum honestatem contrahere velint: utrum sint in ætate legitima, et an uterque sciat rudimenta fidei, cum ea deinde filios suos docere debeant." (Rit. Rom.)

2. "Noverit quæ sint canonica impedimenta matrimonii contrahendi, et quæ contrahendi, et quæ contractum dirimant: et qui sint gradus consanguinitatis et affinitatis, et item cognationis spiritualis, ex baptismo vel confirmationis sacramento contractæ." (Rit. Rom.)

3. "Habeant in primis ipse bene cognita præcepta illa omnia quæ in matrimoniis rite conficiendis servari oportere, sacri canones, et præcipue sancta Synodus Tridentina jussit; detque operam ut illa omnia in sua parochia accurate exacteque serventur." (Rit. Rom.)

§ 4. *De Proclamatione Matrimonii.*

1. "Antequam matrimonium contrahatur ter, a proprio contrahentium parocho, tribus continuis diebus festivis, in ecclesia, inter missarum solemnia, publice denuntietur inter quos matrimonium sit contrahendum. Quibus denuntiationibus factis, si nullum legitimum impedimentum opponatur ad celebrationem matrimonii, in facie ecclesiæ procedatur" (Conc. Trid. Sess. 24, de Reform. Matrim. cap. 1); "sed si quid obstat, ultra parochus non procedat." (Rit. Rom.)

2. Hinc si noverit impedimentum aliquod adesse, nedum dirimens, sed vel duntaxat impediens, debet assistentiam suam

denegare, statimque recurrere ad superiorem qui opportune consulere et providere valeat.

3. Si vir et mulier ad diversas parochias pertineant, in utraque parochia fiant denuntiationes.

4. Si sponsi non semper commorati sunt in parochia quam nunc incolunt, denuntietur insuper matrimonium in ea ex qua veniunt, nisi habeant domicilium sex mensium in parœcia, in qua versantur. Servetur hæc regula etiam erga eos qui ex aliena veniunt diœcesi.

5. Si sint minores, banna publicentur in parœcia ubi exstant et in parœcia eorum quorum auctoritati subsunt. De majoritate et minoritate relative ad proclamationes standum est legi civili.

6. "Si vero infra duos menses post factas denuntiationes matrimonium non contrahatur, denuntiationes repetantur." (Rit. Rom.)

§ 5. *De Celebratione Matrimonii.*

1. In locis ubi jam publicatum est Decretum Tametsi moneantur fideles, eos qui aliter quam, præsente parocho, vel alio sacerdote de ipsius parochi vel ordinarii licentia, et duobus vel tribus testibus, matrimonium contrahere attentabunt, ex hoc Concilii Tridentini decreto, ad sic contrahendum omnino inhabiles irritosque, et nullos esse hujusmodi contractus.

2. Est autem proprius parochus is, in cujus parochia vir seu mulier habet domicilium aut quasi-domicilium.

3. Si sponsi non sint ejusdem parochiæ, decet quidem ut celebretur matrimonium in parochia mulieris: nihilominus ea de re nullatenus inquietandi sunt a parochis. Ad celebrationem autem matrimonii non procedat parochus, nisi consti-

terit banna proclamata fuisse ubi de jure proclamari debent, aut a facienda proclamatione fuisse dispensatum.

4. Sponsi, quando duplex habeant domicilium, alterutrum eligere possunt ad sui matrimonii celebrationem, servatis ad proclamationem bannorum præscriptis.

5. Quoad vagos qui nulla aut nonnisi incertas habent sedes, contrahere debent coram parocho loci in quo degunt, dum contrahunt. At juxta præceptum Sanctæ Tridentinæ Synodi, caveant parochi, ne illorum matrimoniis intersint, nisi prius diligentem inquisitionem fecerint, et re ad ordinarium delata, ab eo licentiam id faciendi obtinuerint. (Sess. 24, de Reform. cap. 7.)

6. Matrimonio non jungantur qui rudimenta christianæ doctrinæ penitus ignorant.

7. Pastores animarum monemus ut, sui officii memores, omnem adhibeant sollicitudinem ad rite disponendos fideles qui sacramentum Matrimonii suscipere volunt.

8. Admoneant conjuges, ut antequam contrahant, in eadem domo non cohabitent; item ut sua peccata diligenter confiteantur, et ad sanctissimam Eucharistiam atque ad Matrimonii sacramentum suscipiendum pie accedant, et, quomodo in eo rite et christiane conversari debeant, diligenter eos edoceant.

9. Matrimonium in ecclesia celebretur; atque omnia serventur quæ pro ipsius celebratione, tum in Rituali, tum in Missali Romano præscribuntur.

Decretum XIV.

De Vita et Honestate Clericorum.

1. Tridentinorum Patrum vestigiis insistentes, omnes et singulos in sacris ordinibus constitutos admonemus, ut sem-

per memores sint "nihil esse quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum, qui se divino ministerio dedicarunt. Cum enim a rebus sæculi in altiorem sublati locum conspiciantur, in eos tanquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque" exemplum "sumunt quod imitentur." (Sess. 22 de Reform. cap. 1.)

2. "Quapropter sic decet omnino clericos in sortem Domini vocatos, vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nil, nisi grave, moderatum ac religionis plenum præ se ferant; levia etiam delicta, quæ in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem." (Ibid.)

3. Sint igitur sobrii, prudentes, ornati, pudici, fiant ex animo forma gregis, exemplum sint fidelium, in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate: ita ut eorum vita communis sit omnium disciplina; quatenus per tacitam prædicationem bonæ vitæ malos redarguant, vitiosos erubescere cogant, et os loquentium iniqua obstruatur.

4. Ut autem fervor pietatis in eorum animis foveatur ampliusque in dies exardescat, præter devotam divini officii recitationem, curent frequentem sacramenti pœnitentiæ usum, quotidianum conscientiæ examen, piasque lectiones nunquam negligere. Et quoniam "desolatione desolata est omnis terra quia nullus est qui recogitet corde" (Jerem. 12. 11.), ideo mentali orationi quotidie incumbant, ita ut proprio experimento discentes quot et quanti spirituales fructus ex sancta meditatione fluant, ad illam etiam devotos fideles efficaciter informare possint.

5. Sed impossible est ut de mundano pulvere non aliquantisper etiam religiosa corda sordescant: singulis igitur annis

non prætermittant spiritualibus exercitiis operam dare, et pastoralibus secessibus, quos indixerit episcopus, interesse sedulo curent, ut hic, si quæ maculæ ipsis adhæserint, abstergi possint, et inde mentis acies ad cœlestia contemplanda vividior, et voluntatis vires ad omne opus bonum amplectendum et persequendum firmiores evadant.

6. Bonum ex integra causa; malum ex quolibet defectu. Bene ergo omnia faciant, tanquam veri imitatores Christi; bonum secundum ordinem operentur; certam vitæ regulam habeant, nec ab ea recedant nisi quædam imperet necessitas aut charitas urgeat.

7. Ejusdem sacrosancti Concilii Tridentini decretis inhærentes, præcipimus clericos vestes proprio congruentes ordini deferre, ut per decentiam habitus extrinseci, honestatem intrinsecam ostendant. Itaque, non nisi tonsura insigniti vesteque talari nigri coloris superinduti incedant. Si qui in itinere constituti nequeant absque gravi incommodo supradictam vestem retinere, saltem induantur veste oblongiori, ejusdem coloris, hujusque formæ, unde eorum modestia omnibus innotescat: et ipsi gravitatis, honestatisque clericalis perpetuo et ubique meminerint.

8. Et quoniam munia ecclesiastica nequeunt, nisi cum injuria in Deum, salutis detrimento, et Ecclesiæ dedecore ab ignaris exerceri, omnibus clericis strenue demandamus ut attendant lectioni et doctrinæ, ac scientiæ sacræ acquirendæ perseveranter se tradant. Caveant autem ne sub omni sciendi desiderio quoscumque libros aut potius libellos velint acquirere, domi retinere, vel cum animæ suæ detrimento legere: damnatos et vetitos libros respuant ac penitus rejiciant, nec alios habeant nisi sanam et probatam doctrinam continentes, modestiæ saltem et honestati consentaneos, quos ita testamento relinquere possint, ut, etiam post mortem, ecclesiæ utiliter inserviant.

9. Bonorum autem studiorum zelum et amorem maxime promovebunt collationes ecclesiasticæ. Neminem enim latet quanta sit ipsarum utilitas non solum ad mutuam inter sacerdotes charitatem confovendam, sed etiam ad ipsos in doctrina sacra informandos confirmandosque. Vehementer igitur optamus ut clerici omnes, maxime vero muniis pastoralibus addicti, hisce collationibus ecclesiasticis fideliter assistant ac [illegible]ue collaborent, eo modo et tempore quo ab antistite suo jam ordinatæ sunt, aut in posterum sunt ordinandæ.

10. "Ut secure præesse possint sacerdotes," ait S. Bernardus, "subesse et ipsi cui debent non dedignentur." Episcopo igitur suo obediant, eique subjaceant: ipsi reverentiam promissam, et debitum obsequium, semper, ubique et in omnibus præstent. Quidquid vetat, fugiant; quidquid mandat, prompto et alacri animo fideliter exsequantur, ita ut omnes, humili subjectione, summaque animarum cum episcopo consensione, collatis in unum studiis in opus ministerii, in ædificationem corporis Christi, vires suas unanimiter impendant.

11. Clericos insuper obsecramus in Domino, ut omnes ad eamdem ministerii sortem vocatos tanquam fratres habeant, eosque charitate prosequantur. Sint omnes unanimes, inter se concordes, id ipsum sentientes, honore invicem prævenientes. Infirmos in fide et pietate relevent et sustineant, afflictos consolentur, delinquentes blande ac suaviter admoneant, absentes obtrectatione ne lacerent, sed magis excusent: omnia charitate fiant.

12. De bonis propriis, si quæ habeant, non negligant prudenter ac opportune testamentum conficere, ne unquam litibus, vel discordiis occasionem præbeant ac etiam ne, quod Christi pauperibus aut Ecclesiæ relinquere debent, transeat ad familiam ditandam.

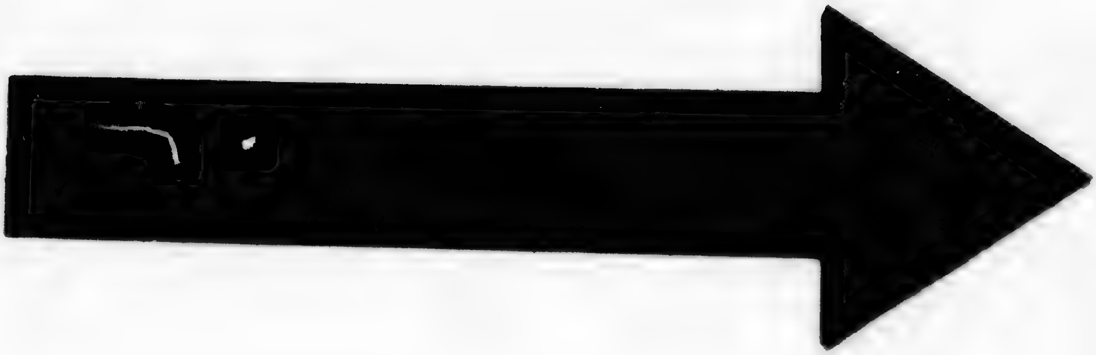


IMAGE EVALUATION
TEST TARGET (MT-3)

6"

Photographic
Sciences
Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

13. Memores vocationis suæ sanctæ, qua vocavit eos Deus, collaborandum Evangelio, alteque in animo infixum habentes, se non ad otium et ignaviam, sed ad salutares pro Ecclesia Dei et animarum salute labores obeundos esse vocatos, sacerdotes Domini fugiant otiositatis et ignaviæ vitium, quo nihil a viro ecclesiastico magis alienum esse debet, quodque tam multorum malorum fons est et origo.

14. Christi mansuetudinis imitatores, non obliviscantur quæcumque sanxerunt canones, sive de venatione, sive de medicinæ et chirurgicæ exercitio.

15. Quia nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus, ut ei placeat cui se probavit, caveant ne, contra sacros canones, lucri causa, negotientur ; et multo magis quidquid usuræ speciem ferret.

16. Omnem avaritiam fugiant, scientes quod qui volunt divites fieri incidunt in varias tentationes, et in laqueum diaboli : radix omnium malorum est cupiditas, in omnibus quidem, maxime vero in sacerdotibus.

17. Paupertatis amatores, ne thesaurizent sibi thesauros in terra : modestiæ ac sanæ mediocritatis sectatores, sordidam negligentiam æque ac sæculi pompam, in vestitu, in supellectilli et in omnibus sedulo devitent.

18. Caveant summopere ne pro aliis fidejussores se constituant, nisi patrimonium ad id sufficiens habeant ; et ne graventur ære alieno, semper invigilent.

19. Publicis spectaculis non intersint ; illos actus fugiant qui sive mundanitatem, sive immodestiam, sive intemperantiam redolerent, a mundanarum personarum societate, a conversationibus, choreis, aliisque illicitis lusibus, ac demum ab omnibus quæ sacerdotem non decent omnino abstineant.

20. Cum mulieribus omnem consuetudinem devitent, quæ

offendiculum parere possit. Quoad ancillas, vel etiam consanguineas, ea quæ sapienter præscripsere canones, atque statuta sive provincialia, diœcesana, de ipsarum ætate aliisque dotibus, religiose servent; uc sic non solum ab omni malo, sed etiam ab omni specie mali, caveatur.

21. Denique Sanctissimi Domini Nostri Pii Papæ IX verba usurpantes, viros omnes ecclesiasticos hujus Provinciæ monemus, hortamur et excitamus, quo orationi instantes, spiritu ferventes, ac pie sancteque viventes, præbeant in omnibus seipsos exemplum bonorum operum; et Dei gloriæ et animarum salutis zelo incensi atque arctissimo inter se charitatis vinculo obstricti, accipiant armaturam Dei et concordissimis animis, conjunctisque viribus, sub proprii Antistitis ductu, in aciem prodeant et prælia Domini fortiter prælientur (Allocut. Maii 1850).

Decretum XV.

De Parochis et Aliis Animarum Curam Gerentibus.

1. Parochi et sacerdotes alii omnes, ad excolendam Domini vineam, tanquam Episcoporum adjutores missi, alte in animo infixum habeant, se sublime tremendumque ministerium exercere, atque sua magni ponderis esse officia. Ab ipsis namque animarum quas suo sanguine Christus redemit cura geritur, et redemptionis æternæ divinum opus continuatur.

2. Sint igitur operarii inconfusibiles, et pastoralis ministerii partem sibi demandatam, omni diligentia et opere, adimpleant, quasi villicationis suæ rationem reddituri.

3. Meminerint in primis se dispensatores essê mysteriorum Dei, et ideo, vi officii, debere sacramenta, quoties rationabiliter petita fuerint, administrare omnibus sibi commissis, maxime vero ægrotis, quorum cura non postremas sui muneris partes

constituit. Quare cum primum noverit quempiam ex parœciæ suæ fidelibus periculose ægrotare, non exspectabit parochus ut ad eum vocetur, sed ultro ad eum accedat, idque non semel tantum, sed quoties opus fuerit; horteturque parochianos suos ut ipsum admoneant, cum aliquem in parochia ægrotare contigerit, præcipue si morbus gravior fuerit.

4. Quia bonus pastor animam suam dat pro ovibus suis, nedum, mercenarii more, sibi commissos deserat parochus, ubi contagiosum morbum grassantem viderit, illis tunc sollicitus invigilabit; quod quidem præteritis temporibus semper, nostris vero præsertim, fecit hujus Provinciæ Clerus, toti Ecclesiæ lætitiam et ædificationem afferens, sibique sæculi ipsius hominum plausus et admirationem concilians.

5. Perpetuo igitur et personaliter resideat in parœcia sua, nisi aut christiana charitas, aut urgeat necessitas, aut debita obedientia, aut alia quævis legitima causa illum abesse cogant; tunc vero attente provideat ut ex absentia, quantumvis brevi, nullum detrimentum patiantur parochiani; quod si, intra tempus absentiæ, comprehendatur dies Dominica, prius petatur et obtineatur Episcopi vel ejus Vicarii Generalis licentia, aut si non permittat urgentia causæ, in ipso saltem discessu moneatur Episcopus.

6. Sed quia parum prodesset hæc corporalis præsentia sine verbi divini prædicatione, ideo parochi meminerint horum Apostoli verborum: "Prædica verbum. Argue, obsecra, increpa in omni patientia et doctrina." Per se igitur, vel alios idoneos si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis et festis solemnibus, fideles sibi commissos, pro eorum captu pascant salutaribus verbis, docendo quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, annuntiandoque eis, cum brevitate et simplicitate sermonis, vitia quæ eos declinare et virtutes quas sectari oporteat.

7. Omnia et singula hæc Concilii Tridentini verba sedulo perpendentes, studeant ut clare, distincte, sermone castigato quidem, sed rudibus etiam intelligibili, maturaque præparatione, verbum Dei prædicent; certum ordinum instituant in serie concionum suarum, saltem tempore Adventus et Quadragesimæ, puta explicando, aut fidei symbolum, aut præcepta Decalogi, aut sacramenta juxta normam Catechismi Concilii Tridentini, ut veritates christianæ in mentibus fidelium inter se cohæreant, et altius infigantur.

8. In concionibus vero, a rebus politicis, quæstionibus et controversiis inter sæculares agitatis, sedulo abstineant; de propriis querelis et acceptis injuriis non disserant; vitia, non personas insectentur; neminem personaliter lædant; sed veram Dei æmulationem habentes, nec sua, sed quæ sunt Jesu Christi quærentes, ea tantum quæ decent sanam doctrinam loquantur.

9. Cum autem omnibus omnia fieri debeat parochus, et nulla spes esse possit, vel emendandæ, vel in bono stabiliendæ parœciæ, nisi pueri rudimentis fidei diligenter et assidue imbuantur, ideo juxta decretum Concilii I, hujus Provinciæ, Catecheses, prævia semper et sufficienti adhibita præparatione, fiant, quoad possibile sit, Dominicis saltem et aliis festivis diebus, usque ad annum primæ Communionis, qua propinquante jam fieri debent pluries in hebdomada, eoque ardentiori zelo hoc munus adimpleatur, quo tepidius hac in re sese gerunt multi parentes.

10. Id ergo admodum persuasum habeat parochus has catechesis institutiones inter præcipua sua officia merito recenseri; nec se muneri suo satisfecisse existimet si, quasi perfunctorie, perpetuo recitationis circulo, nulla interjecta explicatione ad veritates christianas illustrandas, magisque puerorum mentibus inculcandas, nulla adhibita exhortatione ad eorum corda divini amoris dulcedine movenda, rem conficiat.

11. Pueros, postquam rationis usum attigerint, ad pœnitentiæ tribunal benigne alliciat parochus, eorumque confessiones identidem primum, deinde frequentius excipiat, ubi primæ Communionis tempus instantius fuerit. Illos ad quotidianas preces Deo pie fundendas, necnon ad pietatem christianam excitet, informetque, ne excidant ab innocentia, et si invenerit illos in vitiorum cœno jacentes, contendat omnimodo insinuare illis quæ necessaria sunt ad absolutionem sacramentalem quam impertietur illis, non habita ratione ætatis, modo requisitas habeant dispositiones.

12. Præterea, cum doctrina christiana, haud satis mentibus insculpta, oblivioni citius tradatur, nullum admittat puerum ad sacram synaxim, qui non ad convenientem pervenerit ætatem, nec regulariter, nisi assidue interfuerit catechesibus, per totum tempus decreto Concilii Provincialis I. præscriptum.

13. Peracta vero prima Communione, pueris invigilare non desinat, quin potius majori illos circumdet sollicitudine, utpote multiplici tentationum generi obnoxios, nihilque omittat ut frequenti Sacramentorum usu in bono proposito perseverent. In quantum fieri poterit, illis, Dominica qualibet die, fusius evolvat quas antea brevius exposuerat veritates, sicque paratus ad hoc munus accedat, ut animos audientium ipsa rerum explicatione attentiores reddat.

14. Personarum, quæ Deo specialiter inserviunt, devotionem fovere augereque studeat, ut paulatim illarum numero aliæ aggregentur, quæ pietati pariter incumbant : caveat tamen ne, perfectioni paucorum intentus, cæteros negligat parochianos. Si non adsit in parœcia pars illa melior gregis, huic efformandæ indesinenter allaboret. Ad hoc autem assequendum maxime eum juvabunt solemnia exercitia spiritualia (*les retraites solennelles*) populo suo opportune tradita, piarumque confraternitatum institutio.

15. Nec prædicatione tantum, sed et oratione assidua gregem suum adjuvet, applicetque ei fructum sacrosancti Missæ sacrificii, diebus dominicis et festivis per annum; nec unquam omittat memoriam ejus facere in omnibus sacrificiis et orationibus suis.

16. Quos habuerit in adjutorium officii vicarios parochus, paterna benignitate, ad pietatem et virtutes ecclesiasticas informet, tum monitis, tum exemplis, necnon ad ministerium rite implendum, ab iisque, in quantum poterit, omnia removeat animæ pericula.

17. Quocirca sedulo advertere debet quod licet, ex communi Ecclesiæ usu invaluerit, atque etiam ex speciali decreto primi hujus Provinciæ Concilii, indultum sit ut avia, aut mater, aut soror, aut amita, cum sacerdote commorari possint, si tamen in eadem domo versantur alii presbyteri, præfatas mulieres ætatem canonicam attigisse omnino requiratur.

18. Si quis autem domui suæ præesse nescit, quomodo Ecclesia Dei diligentiam habebit. Parochus ergo in familia sive constituenda, sive regenda, valde provisus sit, cautus ac circumspectus.

19. Equidem sicut virtutibus Christianis omnibus eminere debet sacerdos, ita filiali pietate. Cum vero sit homo Dei, et in eis quæ Dei sunt illum esse oporteat, familiæ suæ curis non posset implicari, quin sacri hujus muneris perfectioni deesset. Ideo totius hujus Provinciæ presbyteros hortamur, non sane ut parentes negligant, egenos potissimum, vel ætate caducos, sed ne suorum nimiæ sollicitudini indulgeant, neque eos nimio numero retineant in presbyterio commorantes, nec locupletare affectent, nec in parochiæ administrationem sese ingerere permittant. Sit ergo parochus domui suæ bene præpositus, ut

inveniat gratiam coram Deo et hominibus, et odor vitæ ejus fiat Ecclesiæ Christi delectamentum.

20. Quia vero scriptum est: "Zelus domus tuæ comedit me," caute curet ut in templo Dei nihil squalidum sit; sed omnia munda appareant; sæpe ergo sordes ejiciantur, expurgentur a pulvere parietes et altaria; vasa sacrificii, sacraque linteamina, necnon paramenta saderdotalia nitore resplendeant; imo ecclesiam suam ornare studeat parochus, prout sese efferet occasio, sic tamen ut nihil peritorum oculos offendat.

21. Invigilet etiam vitæ et moribus juniorum Clericorum qui intra parœciæ fines degunt, tempore quo seminaria vacant.

22. Nec parvi momenti esse existimet, si pueros quosdam bona indole præditos, et indicia præbentes ex quibus judicari possint idonei ad sacerdotium, ad pietatem singulari studio instruat, primis scientiæ, sacrarumque disciplinarum elementis imbuat, atque, si opus fuerit, etiam ex propria pecunia adjuvet, quo studiorum curriculum in aliquo minori seminario prosequi possint, et sic tandem ad clericale tyrocinium pervenire. Quo enim amplius leviticam illam tribum multiplicabit, eo jucundius Deo præstabit obsequium, eo magis Ecclesiam Christi lætificabit, regnumque Christi dilatabit.

23. Pari utatur vigilantia erga personas Deo dicatas, si quæ existant in parœcia; sed mulieres sobrie alloquatur, et invisat, ut decet Dei ministrum.

24. Religiosa juventutis educatio ad Ecclesiam, utpote Christianorum matrem, ac magistram, ex ipsa Dei institutione spectat; nam omnis sexus, omnis ætas in his verbis Christi: "Docete omnes gentes," includitur.

25. Inde scholas instituere, iisque optimæ notæ magistros sufficere, animarum pastor sui muneris esse memor sit. Scholas

ergo puerorum interdum visitet, non quidem censoris importuni vices gerens, sed potius patris et amici, ut omnes, tum præceptorem, tum alumnos, Christo lucrifaciat.

26. Caveat ne mere curiosa, vel supra captum posita, vel quæ in vitæ decursu, levis tantum, aut nullius essent utilitatis, pueri edoceantur, cum temporis jactura, et periculo, ne supra humile ac simplex vivendi genus assurgere ambiant, sicque inutiles ac vere miserabiles evadant.

27. Omnium, quibus pueri in scholis utuntur, librorum catalogum sibi exhiberi curet; perversos, quantum poterit, procul amandet, ac si quominus eliminentur per eum non stet, rem ad Episcopum referat.

28. In immutandis usibus, vel tollendis abusibus, magnam adhibeat cautelam, nec quidquam alicujus momenti aggrediatur, nisi consulto Episcopo; meminerit horum sancti Augustini verborum, qui agens de auferendo usu quodam pernicioso, scripsit: "Non aspere, quantum existimo, non duriter, non modo imperioso, ista tollantur; magis docendo quam jubendo, magis monendo quam minando; sic enim agendum est cum multitudine, severitas autem exercenda est in peccata paucorum, et si quid minamur, cum dolore fiat, de scripturis commonendo vindictam futurorum, ne nos ipsi in nostra potestate, sed Deus in nostra sermone timeatur." (Epist. XXII.)

29. Cum parochus pro Christo legatione fungatur in terra, Christum induere nitatur, ita ut sese totum devoveat religionis augmento, animarumque saluti. Caveat igitur ne quid detrimenti afferat rebus tanti momenti, vel levitate, aut petulantia, vel inanis gloriæ amore, vel rerum terrenarum cupiditate. Dicta sua ponderet, scripta discutiat, actus suos ita componat, ut non vituperetur ministerium nostrum; perfectus appareat homo Dei ad omne opus bonum instructus.

30. Quia, ut ipse ait Christus, "Bonus Pastor cognoscit oves suas et vocat eas nominatim," ideo parochus cognoscere debet fideles sibi commissos. Non ergo negligat morem hunc tam salutarem, singulas parœciæ suæ familias, si fieri potest, certis temporibus, visitandi, hocque munus adimpleat cum gravitate simul et modestia, necnon et singulari charitate. Quamvis enim a quolibet inutili, per parœciam, discursu abstinere debeat, non tamen officio suo satisfecisse arbitretur, si domi inclusus, exspectet ut ad ipsum veniant parochiani. Semper equidem valuit, sed hisce præsertim temporibus valet, hoc præceptum Domini: "Ite ad oves quæ perierunt domus Israel."

31. Obediant parochi præpositis suis et subjaceant eis; ipsi enim pervigilent, quasi rationem reddituri pro eis. Inter se autem sint unanimes, idipsum sentientes, fraternitatis amatores, honore invicem prævenientes, nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, sed in humilitate superiores sibi invicem arbitrantes, non quæ sua sunt singuli considerantes, sed quæ aliorum.

32. Denique se patrem esse magis quam Dominum memor parochus quisque, parochianos suos sincera charitate amplectatur et diligat; illos, ut filios carissimos, moneat; infirmos in fide benigne suscipiat, nemini det ullam offensionem, omnibus exemplo præluceat, fiatque tanquam si nutrix foveat filios suos. Insuper inquirat studiose de pauperibus, præsertim de orphanis, pupillis, ægrotis senioque confectis, aliisque personis, temporali vel spirituali misericordia indigentibus, quibus et ipse, pro viribus, opitulari, et alios suo exemplo et hortatu ad id officium incitare studeat. (Conc. Mediol. 1.)

§ 1. *De Vicariis.*

1. Vicarii in adjutorium ministerii parochialis instituti sunt,

et ab Episcopis deputantur, parte fructuum iisdem pro sufficienti victu assignata.

2. Quamobrem, non proprio nomine curam habent animarum, sed tanquam parochum adjuvantes, vel repræsentantes.

3. Debent igitur cum reverentia et subjectione erga cum sese habere; nihil, ipso invito, muneris obire, nisi, ob graves causas, aliter ab Episcopo statutum fuerit.

4. Curent, quantum fieri potest, ut uniformem cum parocho, agendi rationem teneant; nimia enim inter utrumque, quoad sacri ministerii praxim, discrepantia in destructionem potius vergeret, quam in ædificationem.

5. Summopere etiam caveant ne verbis aut factis parochum in mente fidelium imminuant, sed in omnibus modeste, sicut decet, sese gerentes, cum diligenti cura, fideli populo salutis adjumenta præbeant.

§ 2. *De Administratione Bonorum Ecclesiarum.*

1. Res Ecclesiæ, utpote propter cultum divinum Ecclesiæ donatas, esse Dei, proindeque sub potestate et jurisdictione Ecclesiæ omnino constitutas, declarant plurimæ Summorum Pontificum Constitutiones, et innumera Concilia.

2. Curent ergo sedulo parochi, aliique quibus competit sacerdotes, ut bona temporalia Ecclesiarum suarum recte administrentur.

3. Provideat, pro viribus, ut curatores (*churchwardens*) non præponantur, nisi viri selecti, probatæ religionis, et huic officio idonei.

4. Intelligant isti administratores se tanquam procuratores Ecclesiæ constitutos esse, seque ab eadem tenere jus administrandi bona dictarum fabricarum. Sedulam dent operam ut, juxta injunctum sibi ab Ecclesia munus, ea bona fideliter ser-

vent, ac ne quid de ipsis distrahatur vel depereat. Meminerint sibi non licere dicta bona, tam mobilia quam immobilia, donare, vendere, permutare, vel alio quocumque modo alienare, aut in mutuum dare, vel in emphyteusim tradere, vel sub hypotheca obligare, nisi in casibus a jure permissis, inconsulto Episcopo et sine expressa ejusdem licentia. Caveant etiam ne, absque eadem licentia, pecunias numeratas aliave fabricarum bona in alios usus impendant, quam ad quos, jure aut consuetudine, destinantur.

5. Rationum et deliberationem libri sint adamussim exarati et legitimis muniti chirographis. Redditus accurate percipiantur. Accepti et expensi ratio (*Comptes*) quotannis accurate exhibeatur.

6. Invigilent continuo ecclesiarum rectores ne instrumenta, quæ spectant ab bona sive mobilia, sive immobilia, perimantur aut pereant, sed ut sarta tecta serventur.

7. Thesaurarii officio non fungatur parochus, ne sacri ministerii honor et independentia lædantur.

8. Ne parochi et ecclesiarum rectores apud fideles sibi commissos aut in suspicionem veniant, aut male audiant, jura sua ab ecclesiarum suarum juribus apprime distinguant, nec taxam (*tarif*) pro functionibus ecclesiasticis immutent, nisi approbante Episcopo, neque alia sibi attribuant, quam quæ ipsis vel lege diœcesana, vel probata consuetudine, competunt.

9. Nulla ædificetur ecclesia, nisi situs, schema, ornamentaque fuerint ab Episcopo probata.

10. Nulla in ædibus sacris fiat alicujus momenti refectio, nulla mutatio formæ, cujus opportunitas non fuerit episcopali auctoritate sancita.

DECRETA

TERTII CONCILII PROVINCIALIS QUEBECENSIS.

DE EPISCOPIS.

CAPUT PRIMUM.

De Dignitate et Auctoritate Episcoporum.

Magna certe sublimisque Episcoporum dignitas ! Hanc Sancti Patres, Doctoresque miris encomiis extulerunt, non equidem alicujus adulationis causa, sed ipsius Religionis intuitu, quam Episcopis, veluti quodam fundamento, divina dispositione inniti cernebant. Episcopos enim esse Principes Ecclesiæ, Apostolorum successores, ipsiusmet Christi legatos, passim et aperte docent.

Sed cum hisce luctuosis temporibus, non tantum dignitatum Episcoporum, sed et potestatem quæ fluit ex plenitudine sacerdoti in eis residente, quidam hostes Ecclesiæ, temerario ausu aggressi fuerint, hæc Synodus censet præclara ea de re sacrosancti Concilii Tridentini verba in memoriam esse revocanda : " Si quis omnes Christianos promiscue Novi Testamenti sacerdotes esse, aut omnes pari inter se potestate spirituali præditos affirmet, nihil aliud facere videtur quam ecclesiasticam hierarchiam, quæ est ut castrorum acies ordinata, confundere ; perinde ac si, contra beati Pauli doctrinam, omnes Apostoli,

omnes Prophetæ, omnes Evangelistæ, omnes Pastores, omnes sint Doctores. Proinde, sacrosancta Synodus declarat, præter cæteros ecclesiasticos gradus, Episcopos, qui in locum Apostolorum successerunt, ad hunc hierarchicum ordinem præcipue pertinere ; et positos, sicut idem Apostolus ait, regere Ecclesiam Dei ; eosque presbyteris superiores esse ; ac sacramentum Confirmationis conferre ; ministros Ecclesiæ ordinare ; atque alia pleraque peragere ipsos posse quarum functionum potestatem reliqui inferioris ordinis nullam habent." (Conc. Trid. Sess. XXIII. cap 4.)

Itaque Ecclesiæ catholicæ firmissimum dogma est, Episcopos presbyteris superiores esse non solum potestate ordinis, sed etiam jurisdictionis ; nec eis ullo modo, denegari potest Ecclesiam suam regendi potestas, aut leges et statuta condendi, in iis quæ juri communi non adversantur.

CAPUT SECUNDUM.

De Episcoporum Officiis.

Verum si magna sublimisque Episcoporum dignitas, magna quoque et gravia sunt ipsorum officia. Audiant igitur hæc ad ipsos Concilii Tridentini monita : "Optandum est ut ii qui episcopale ministerium suscipiunt, quæ suæ sint partes agnoscant ; ac se, non ad propria commoda, non ad divitias aut luxum, sed ad labores et sollicitudines pro Dei gloria vocatos esse intelligant. Nec enim dubitandum est, et fideles reliquos ad religionem innocentiamque facilius inflammandos, si præpositos suos viderent non ea quæ mundi sunt, sed animarum salutem ac cœlestem patriam cogitantes." (Conc. Trid. Sess. XXX. De Reform. cap. 1.)

Episcopis autem multum equidem est attendere sibi, juxta

beati Pauli ad Timotheum monitionem eaque omnia a se removere, unde tam augustum eorum ministerium vituperari posset. Attamen ipsis, utpote speculatoribus, minime sufficeret se, moresque suos, ac totam domum ita composuisse, ut inde omnibus venerationis et ædificationis causa, oriretur. Sciant igitur se in excelso positos, ut vigilantiæ munus quod ipsis proprium est, et Ecclesiæ Dei tam necessarium, facilius adimplere, valeant. Ante omnia, cum fides, ut ait Concilium Tridentinum, sit humanæ salutis initium fundamentumque, in illa orthodoxa fide, quam Sancta Ecclesia Romana colit et docet, tuenda stabiliendaque, constanti studio vigilent. Et quia non minus in fidei ruinam vergit crassa illa culpabilisque catholicarum veritatum ignorantia, quam earum per errores et hæreses depravatio, pari cura huic operi incumbant, ut et errores confutentur, et ignorantiæ vitium, quantum fieri poterit, extinguatur.

Invigilent nihilominus Episcopi, ne in proprias diœceses abusus irrepant. Quocirca eos enixe hortatur eadem sacrosancta Tridentina Synodus, "ut illi in commissis sibi ecclesiis eo libentius resideant, quo facilius et commodius sibi, subjectos regere et in vitæ ac morum honestate continere possint; atque illud primum eos admonendos censet, ut se pastores, non percussores esse meminerint; et ita præesse subditis oportere, ut non eis dominentur, sed illos tanquam filios et fratres diligant; elaborentque ut, hortando et monendo ab illicitis deterreant, ne, ubi deliquerint, debitis eos pœnis coercere cogantur. Quos tamen, si quid, per humanam fragilitatem, peccare contigerit, illa Apostoli est ab eis servanda præceptio, ut illos arguant, obsecrent, increpent in omni bonitate et patientia, cum sæpe plus erga corrigendos agat benevolentia quam austeritas, plus exhortatio quam comminatio, plus charitas quam potestas.

Sin autem, ob delicti gravitatem, virga opus fuerit, tunc cum mansuetudine rigor, cum misericordia judicium, cum lenitate severitas adhibenda est, ut sine asperitate disciplina populis salutaris ac necessaria conservetur, et qui correcti fuerint emendentur; aut si resipiscere noluerint, cæteri, salubri in eos animadversionis exemplo, a vitiis deterreantur." (Conc. Trid. Sess. XIII. De Reform. cap. 1.)

Haud secus ac vigilandi, Episcopis etiam incumbit et prædicandi munus. Nec enim dubium est unicuique ipsorum, sicut et Timotheo, ab Apostolo dici: "Opus fac evangelistæ, ministerium tuum imple." "Quia vero," inquiunt Patres Tridentini, "christianæ reipublicæ non minus necessaria est prædicatio evangelii quam lectio; et hoc est præcipuum Episcoporum munus; statuit et decrevit eadem sancta Synodus, Episcopos, Archiepiscopos, et omnes alios ecclesiarum Prælatos teneri per seipsos ad prædicandum sanctum Jesu Christi evangelium. Si vero contigerit eos legitimo, detineri impedimento, viros idoneos assumere teneantur ad hujusmodi prædicationis officium salubriter exequendum." (Sess. V. De Reform. cap. 2.) Quinimo, cupiens eadem sancta Synodus illud ministerium, quo frequentius possit, ad fidelium salutem exerceri, mandat ut Episcopi in aliis ecclesiis per parochos, sive, iis impeditis, per alios ab Episcopo deputandos, sacras Scripturas divinamque Legem annuntient. (Sess. XXIV. De Reform. cap. 4).

Ut autem illa Concilii Tridentini tam salutaris præscriptio efficacius observeter, Episcopos hortatur hæc Quebecensis Provinciæ Synodus, ut prædicationi verbi divini constanter invigilent, ipsamque ita peragi curent, et Christus in cordibus efformetur.

Curent etiam Episcopi ut, quantum temporis aut locorum circumstantiæ ferent, fiant identidem in ruralibus ecclesiis, per

aliquos diœcesis suæ aut etiam diœcesis alienæ presbyteros, pia exercitia, cum clara expositione, sive veritatum fidei, sive præceptorem Dei et Ecclesiæ, et vivida exhortatione, ut audientium corda quam primum ad Deum convertanter. In oppidis autem, eadem exercitia habeantur, sed cum luculentiore, si ita expedire videbitur, doctrinæ aut officiorum explanatione. Sciant etiam Episcopi se non inutili cura gravari, si in eligendis prædicatoribus pro hujusmodi exercitiis operam impendant ; eosque moneant qualiter, pro temporum ac locorum exigentia, verbum divinum annuntiare conveniat. Quod si, in aliqua diœcesis parte, hi funestissimi errores, qui ad præsens inter populos diffunduntur, irrepere cœperint, eos confutari et præfocari, per evangelicæ veritatis prædicationem, Episcopos satagere necesse est. Meminerint tamen omnes ad hanc pugnam indiscriminatim non esse admittendos, ne forte errores debellati sed non victi, per ipsam argumentorum debilitatem, firmius et tenacius animis audientium inhæreant; ideoque omnes parochos, aliosve, ad quos præsens admonitio spectare potest, hortamur in Domino, quatenus huic errorem hodierni temporis confutationi, seriam præparationem, et fervidam orationem semper præmittant.

Aliud etiam Episcopis gravissimum munus impositum, nempe populo christiano parochos præficere. Cum enim, ut ait Concilium Tridentinum, expediat maxime animarum saluti a dignis et idoneis parochis gubernari, ubi constiterit ecclesiam parochialem vacare, statim Episcopus, inter eos quos, re mature perpensa, dignos cognoverit, eum eligat quem ætate, moribus, doctrina, prudentiaque, et aliis rebus ad vacantem ecclesiam gubernandam opportunis, magis idoneum judicaverit. (Sess. XXIV. De Reform. cap. 18.)

Similiter Episcopi propriam diœcesim per seipsos, aut, si

legitime impediti fuerint, per suum Generalem Vicarium, aut per alios ad hoc officium deputandos, si quotannis totam, propter ejus latitudinem, visitare non poterunt, saltem notabilem ejus partem visitare non prætermittant. Visitationum autem omnium istarum præcipuus sit scopus, præter sacramenti Conformationis administrationem sanam orthodoxamque doctrinam, expulsis hæresibus, inducere; bonos mores tueri, pravos corrigere; populum exhortationibus et admonitionibus ad religionem, pacem, innocentiamque accendere: cætera, prout locus, tempus et occasio feret, ex visitantium prudentia, ad fidelium, fructum, constituere. Quæ utfacilius feliciusque faciant, moneantur prædicti omnes et singuli ad quos visitatio spectat, et paterna charitate christianoque zelo omnes amplectantur, ideoque studeant, quam celerrime, debita tamen cum diligentia, visitationem ipsam absolvere. (Conc. Trid. Sess. XXIV. De Reform. cap. 3.)

Constanter etiam servent Episcopi salutarem illam consuetudinem convocandi, singulis annis, diœcesis suæ presbyteros, ut in aloquo sacro secessu, per aliquot dies, piis exercitiis vacent et annos æternos meditentur.

Verum, præter multiplices gravesque Episcoporum obligationes, quas hucusque retulimus, sunt etiam aliæ quæ ipsis maxime cordi esse debent; sed inter eas nulla, quæ majorum minorumque Seminariorum curæ anteponi debeat. Utraque enim Episcopi eo majori sollicitudine et affectu prosequi debent, quod in ipsis resideat, pro futuro, spes sacerdotii, divinique ministerii, id est, gloriæ Dei, animarumque salutis. Ipsis itaque tales Superiores magistrosque semper præficere curent, qui alumnos pietatem, innocentiamque vitæ, ac humanarum sacrarumque litterarum scientiam accurate edoceant.

Sed quoniam, ut studia proficiant in melius, et tandem

floreant, nihil magis utile inveniri potest, quam ut recte prudenterque gerantur negotia temporalia Seminariorum, et per hanc laudabilem administrationem, omnis metus circa eorum existentiam aut prosperitatem, nec non circa Superiorum ac Magistrorum statum et conditionem, adimatur; omnem curam impendent Episcopi in eligendis Œconomis idoneis qui, sub auctoritate Superiorum, indefessa diligentia, impensas dirigant et moderentur.

Præterea Episcopi, adjunctis sibi viris probatis, et hac in re experientia præditis, quotannis seriam reddituum ac impensarum rationem exigent. Statuent etiam quæ, in annum alterum, constructiones, reparationesque aut acquisitiones suscipi poterunt; nec eis unquam consentient, quæ nimiam, id est, excedentem consuetas dictorum Seminariorum facultates, impensam exigerent.

Hinc nullus Superior aut Œconomus arbitretur sese posse, ratione officii sui, in incerta negotia, aut non approbata immittere; cum, in hac parte, nihil alicujus momenti incœpi debeat, absque expresso Episcopi consensu, cujus est, consultis eisdem viris probatis et peritis, quæ peragenda sint statuere et determinare.

Præterea, cum nihil sit quod magis conferat ad conservandam, augendamque inter populos, vitæ christianæ rationem, quam pia puerorum educatio; nihilque e contra promptius et magis radicitus fidem destruat, mores corrumpat, sicque societatis et familiæ vincula disrumpat, quam eorumdem indisciplinata et irreligiosa institutio, Episcopi huic tam gravi pastoralis sollicitudinis officio constanter incumbere studeant. Quapropter, sedulo curabit unusquisque Episcopus, ut parentes admoneantur de obligatione quam eis imponunt, in hac parte, natura simul et religio; et si per se ipsos, huic officio educationis,

ipsis divina dispositione imposito, satisfacere nequeunt, sciant saltem se, lege certissima, ad hoc adstringi ut pueros non nisi magistris probis, catholicis, religione sincera præditis, ac tam gravi munere dignis, committant; nec ullum temporale commodum condignum haberi posse, non dicimus modo æternæ puerorum saluti, verum etiam bonis quæ ex christiana educatione defluunt, cum ea sola vir probus et patriæ devotus præparetur.

Idcirco, ut in re tam gravis momenti, familiis, quantum fieri poterit, adjumento sint, Episcopi nihil omittent ut in suis diœcesibus instituantur aut multiplicentur scholæ omni parentum fiducia dignæ, videlicet, in quibus, cum litteris, scientiam amoremque Religionis juvenes edoceantur, et ipsius præceptorum adimpletioni accurate simul et leniter efformentur.

Tandem, si caritas, quæ est perfectio legis, omnium fidelium, et maxime sacerdotum mentes accendere debet, quanto magis Episcoporum, qui, cum erga omnes paternum affectum habeant, curas et dolores omnium longe vividius persentiunt. Continua igitur sollicitudine causam omnium miserabilium personarum Episcopus inquirat, quasi a Propheta ipsi dictum fuerit: "Tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adjutor." Quod si, impar egenorum necessitatibus, sibi deesse sentiat has dotationes quibus, in præcedentibus sæculis, pietas fidelium ditaverat Ecclesiam, horum Tobiæ verborum recordetur: "Si multum tibi fuerit, abundanter tribue; si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude." Præterea, utetur, si opus fuerit, ea libertate quæ ipsi libenter ab omnibus conceditur, divitum erogationes pro pauperibus implorandi; nihilque Præsulibus carius sit aut potius quam nomen patroni aut advocati pauperum. Ipsis igitur succurrendis omnimodo et indesinenter invigilet, felicemque sese existimet quoties unum ex his

operibus, quibus tot et tantæ miseriæ sublevantur, instituere potuerit.

Decretum VII.

De Functionibus Quas Parochi Unius Diœcesis Possunt Exercere in Proxima Diœcesi.

Opportunum censuerunt Patres declarare antiquam regulam Archidiœcesis Quebecensis quoad loca ubi parochi invitari possunt, tum ad prædicandum, tum ad confessiones sive laicorum, sive clericorum audiendas, servari posse in tota Provincia Ecclesiastica, etiam nunc divisione diœcesium facta, et in posterum, nisi placuerit Ordinariis locorum aliter decernere.

Decretum VIII.

De Clericali Habitu in Canada Superiori.

Quoniam in diœcesibus Canadæ Superioris vestis talaris usus, in Concilio Provinciali secundo, decretis Tridentini inhærente, præceptus, non nisi cum magno incommodo retineri potest, et jam obsolescere incœpit, hujusce regionis adjunctis, circumstantiisque perpensis, dictam vestem talarem deponi posse, aliudque vestimentum, vulgo dictum *soutanelle,* nigri coloris, et infra genua descendens, sufficere in præfatis diœcesibus declaramus; volumus autem ut, in argumentum clericalis status, et gravitatis ecclesiasticæ incitamentum, non nisi hoc vestimento ac collare romano induti earumdem diœcesium sacerdotes e domo vel ecclesia exeuntes in publico incedant.

Decretum IX.

De Modo Providendi Necessitatibus Temporalibus Ecclesiarum, Sacerdotumque Sustentationi in Canada Superiori.

Attentis difficultatibus quæ in diœcesibus Canadæ Superioris

sæpe assurgunt, dum sacerdotum sustentationi, ecclesiis erigendis, aliisque piis operibus providendum est, nihil potius, ad talia obvenienda incommoda, nobis visum est, quam decernere ut fideles hujusmodi necessariis expensis præsto semper sint; quod quo æquius obtineatur, et ut nemo suo muneri desit, pro norma sumatur elenchus ille municipalis, vulgo *assessment roll* dictus, qui in rebus civilibus ista in regione, in usu est, ad statuendum quantum quisque pro rata sua parte, ad talia opera exsequenda, conferre teneatur.

Decretum X.

Contra Errores Hisce Temporibus Ubique Serpentes.

Cum Summus Pontifex noster, quem Deus in sua ineffabili Providentia posuit, ut, in hac tanta temporum asperitate, suam sanctam Ecclesiam tam sapienter regeret ac gubernaret, horrenda errorum monstra quæ, ex Apostolicæ Sedis altitudine, tanquam in arce Religionis, per catholicum orbem hac difficillima ætate grassantia, intuetur, nobis, qui custodes gregis Domini in his regionibus præpositi sumus, et speculatores domus Israel, iterum atque iterum indicare, nosque instantissime adhortari, ut vires exerceamus nostras ad eadem forti animo debellanda, in sua vigilantissima Ecclesiæ universalis cura, judicaverit, nihil opportunius ac magis necessarium nobis, in hac Synodo congregatis, visum fuit, quam ipsamet illius verba salutis plena, in Allocutionibus suis 9 Decembris, 1854, et 9 Junii, 1862, contenta, hujus Synodo Decretis adjicere, ut oves nostris curis commissæ, tam salutaria monita die ac nocte ob oculos habentes, ab omnibus erroris viis avertantur. Hac ratione nos, qui in sollicitudinis istius supremi Pastoris partem vocati sumus, strenue dimicare debemus pro domo Israel, ut

summo ipsi solatio ac consolationi simus. "Non possumus enim non vehementer dolere et angi cum Patre nostro, cum videamus tristissima, et nunquam satis deploranda mala ac damna, quibus cum permagno animarum detrimento catholica nunc Ecclesia, et ipsa civilis societas miserandum in modum premitur ac devastatur."

Decretum XV.

De Invocatione et Veneratione Beatissimæ Mariæ Virginis Immaculatæ.

Nos, Apostolorum docendi et pascendi gregem Dei muneris hæredes, qui, hisce diebus, ad illuminationem Sancti Spiritus accipiendam coadunati, perseverantes fuimus in oratione cum Maria Matre Jesu, Ipsa intercedente pro nobis in cœlo, dum in terra supplicaremus, nunc ab invicem secessuri, huic Synodo haud finem imponemus quin reverentiæ et grati obsequium animi præstemus Matri Sapientiæ quæ habitat in consilio, et eruditis interest cogitationibus. Ad illius gloriam hoc offerimus Decretum, exinde sperantes a cœlo confirmationem, et aliarum sanctionum nostrarum elicem executionem. Confidenter deprecamur gloriosam Virginem, quæ cunctas hæreses sola interemit in universo mundo, ut hanc doctrinæ nostræ obtineat efficientiam, quæ ab omni errore immunes servet, quos in unitatem fidei et agnitionem Filii sui Deus voluit venire; et Ipsa in qua est omnis gratia viæ et veritatis, et omnis spes vitæ et virtutis, fideles per Dei et Ecclesiæ leges instructos, su per semitas justitiæ deducat.

Nos, quos Spiritus Sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei quam acquisivit sanguine suo, SSmæ Matri Jesu personas nostras addicimus, et volumus Filios nostros carissimos in ejusdem Sanguinis dispensatione nostros adjutores, se nobis-

cum toto corde et opere addicere devotissimo cultui Mariæ, quæ est fons purissimus istius saluberrimi fluvii pacis et vitæ, in quo lavantur peccata mundi, ut in nos effluat, super alios transfundendus, quasi in canales nitidissimos, a sancta origine haud nimis absimiles.

Allecti venustate Virginis Immaculatæ, quam Deus ipse vocat dilectam et formosam suam, sæpissime ejus sublimitatem, pulchritudinem et benevolentiam prædicabimus, hoc ipso amorem nostrum explentes, et aliorum mentes eadem erga Illam caritate accensuri.

Volumus omnes fideles in numerosissimis necessitatibus suis, semper recurrere ad potentissimam dilectionem Mariæ, quæ Mater hominum, omnia bona vult, et Mater Dei, potest ipsis impertiri. Ad Ipsam, a Deo Refugium peccatorum constitutam, hi quos iniquitatis jugum tenet, clament, firmissime sperantes se cito solvendos.

Nosmet hanc ineffabilem misericordiam, quam tam feliciter exhibet Beatissima Mater etiam desperatissimis, mirantes, et imitari cupientes, superimpendemur pro animabus quas æternæ perditioni proximas videbimus.

Sit Benedicta Virgo omnibus nobis, pastoribus et ovibus, dulcedo præsentis, et spes futuræ vitæ.

O Maria! ad te supplicantia referemus verba Pontificis cordi tuo carissimi, cujus opere amplissima gloria effulsisti : " Adsis nobis, Virgo Sanctissima, ab origine Immaculata, sis Ipsa nobis in dubiis rebus consilium, in angustiis levamen, in adversis auxilium!"

APPENDIX AD TERTIUM.

PETITIO

VARIARUM FACULTATUM ET GRATIARUM.

Sanctissime Pater.

Nos, Episcopus Tloanensis, Archidiœcesis Quebecensis Administrator, et alii ejusdem nominis provinciæ Episcopi, ob varii generis incommoda vitanda, et ad fovendam caritatem fidelium, humiliter postulamus sequentes facultates et favores :

1. Facultatem impertiendi extra missam benedictionem nuptialem solemnem, iis sponsis, quibus eamdem, jure communi, licet intra missam impertiri ;

2. Facultatem adhibendi, in baptismo adultorum, easdem cæremonias quibus utuntur in parvulorum baptismo ;

3. Utendi in reconciliatione hæreticorum, brevi formula cujus Sancta Sedes usum concessit Provinciis Fœderatis Americæ Septentrionalis ;

4. Indulgentiam plenariam, quater in anno lucrandam, ad promovendas pias sodalitates, seu associationes, quarum nomina sequuntur :

1. Sodalitas dicta de S. Hieronymo Æmiliano ;
2. Pauperum ancillulæ ;
3. Sodalitas de S. Infantia ;
4. Beneficentiæ societas.

Insuper earumdem sodalitatum membris indulgentiam trecentorum dierum, quotiescumque alicui operi societati proprio

vacabunt, quotiesque convenient ad fines suæ respectivæ sodalitatis.

† C.-F. Epus Tloan.
† Ig. Epus Marianopolitanensis.
† Jos.-Eugenius Epus Ottawiensis.
† Alex. Epus Sti Bonifacii.
† Jos. Epus Sti Hyacinthi.
† Joannes Epus Hamiltonensis.
† Thomas Epus Trifluvianensis.
† Petrus-Adolphus Epus Sandovicensis.
† E. J. Epus Kingstoniensis.
† Joannes-Joseph Epus Torontinus.

DECRETUM

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE

Pro concessione facultatis benedicendi nuptias extra Missam.

Cum in generalibus comitiis S. C. de Pnda Fide habitis die 30 januarii 1865, referente Emo ac Rmo Card. Ludovico de Alteriis, actum fuerit de supplici libello ab RR. PP. DD. Francisco Baillargeon, Epo Tloano, Admre Archidiœcesis Quebecensis, et Episcopis Canadensibus in III Synodo provinciali Quebecensi anno 1863 celebrata subscripto, quo SSmum D. N. precabantur ut ad vitanda varii generis incommoda, facultatem pro omnibus illius provinciæ Diœcesibus concedere dignaretur, impertiendi extra missam benedictionem nuptialem solemnem iis sponsis, quibus eamdem, jure communi, licet intra missam impertiri : Eadem S. Congregatio censuit ac decrevit supplicandum SSmo pro gratia, accedente tamen rationabili causa.

Hanc autem S. Congnis sententiam SSmo D. N. Pio Div.

Provid. PP. IX relatam per R. P. D. Hannibalem Capalti S. Congnis Secretarium in audientia diei 5 februarii 1865, Sanctitas Sua benigne approbavit, et gratiam prout supra benigne concessit.

Dat. Romæ ex æd. S. C. de Pnda Fide die 19 augusti 1865.

Al. C. BARNABO, *Præf.*

L.S. H. CAPALTI, *Secrius.*

DECRETUM

S. CONGNIS DE PROPAGANDA FIDE

Pro concessione quarumdam Indulgentiarum.

Cum in generalibus comitiis S. C. de Pnda Fide habitis die 30 januarii 1865, referente Emo et Rmo Card. Ludovico de Alteriis, expositum fuerit RR. PP. DD. Franciscum Baillargeon, Epum Tloanum, Admrem Archidiœcesis Quebecensis et Epos Canadenses in III Synodo prov. Quebecensi anno 1863 coadunatos per supplicem libellum Romam missum SSmum D. N. precatos fuisse ut concedere dignaretur—"Indulgentiam plenariam quater in anno lucrandam ad promevendas pias sodalitates seu associationes quarum nomina sequuntur: 1. Sodalitas dicta de S. Hieronymo Æmiliano, 2. Pauperum ancillulæ, 3. Sodalitas de S. Infantia, 4. Beneficentiæ societas. Insuper earumdem sodalitatum membris indulgentiam trecentorum dierum quotiescumque alicui operi societati proprio vacabunt, quotiesque convenient ad fines suæ respectivæ societatis"—S. Congtio respondendum censuit: Audite prius super indole piarum societatum de quibus agitur, R. P. D. Epo Marianopolitano, nunc Romæ degente, quatenus nihil in contrarium obstet, affirmative.

De hac itaque re prædictus Epus requisitus opportunas non distulit exhibere notitias, quas cum S. Congtio in alio generali cœtu habito die 22 maii 1865, eodem Emo ac Rmo Card. Ludovico de Alteriis referente, mature perpendisset, proposito tunc dubio : An sit supplicandum SSmo pro concessione Indulgentiarum de quibus agitur, respondit : Affirmative.

Hanc porro S. C. sententiam SSmo. D. N. Pio Div. Provid. PP. IX relatam per R. P. D. Hannibalem Capalti S. Congnis Secrium in audientia diei 28 maii 1865, Sanctitas Sua benigne approbavit, petitasque Indulgentias prout sequitur largita est.

Omnibus itaque confratribus et consororibus memoratarum piarum sodalitatum in Quebecensi provincia canonice erectarum vere pœnitentibus, confessis, ac S. communione refectis qui quamlibet ecclesiam, seu capellam publicam, quatuor diebus, per unumquemque Epum semel et in perpetuum relate ad sodalitates sibi subjectas designatis, a primis vesperis usque ad occasum solis dierum hujusmodi singulis annis devote visitaverint, et ibi pro christianorum principum concordia, hæresum extirpatione, ac S. matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo die prædictorum id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem misericorditer in Dno concessit. Insuper omnibus prædictarum sodalitatum confratribus et consororibus quoties alicui operi suæ sodalitatis proprio vacaverint, nec non quoties juxta regulas suæ sodalitatis in unum convenerint, dummodo contrito saltem corde orationem dominicam, salutationem angelicam ac trisagium devote recitaverint, tercentum dies de injunctis iis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesiæ consueta relaxivit ; quas omnes et singulas Indulgentias, peccatorum remissiones, ac pœnitentiarum relaxationes etiam animabus christifidelium, quæ Deo in caritate conjunctæ ex hac

luce migraverint, per modum suffragii applicari posse etiam in Dno concessit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Dat. Romæ ex. æd. dictæ S. C. de Pnda. Fide, die 19 augusti 1865.

Al. C. Barnabo, *Præf.*
H. Capalti, *Secrius.*

L. S.

DECRETA
IV CONCILII PROVINCIALIS QUEBECENSIS.

Decretum V.

De Ecclesia et Summo Pontifice.

Certissime tenendum est juxta Symbolum Sancti Athanasii quod "Quicumque vult salvus esse, ante omnia opus est ut teneat Catholicam fidem." Quicumque autem vult "ad agnitionem veritatis venire," (I Tim. 2. 4.) fidemque Catholicam profiteri, necesse habet adire Ecclesiam, in qua Christus ipse docet, et extra quam veritas inveniri nequit, eamdemque subjectissime audire, ut tandem, sic "superædificatus super fundamentum apostolorum et prophetarum, ipso summo angulari lapide, Christo Jesu," (Eph. 2. 19, 20) firmiter in ea permaneat.

Itaque, ut inter tot et tanta errorum pericula hujus nostræ ætatis pravæ ac perversæ, fidelibus nobis commissis rectum tramitem ostendamus, quo securi ducantur ad veritatem, ita ut "non sint sicut parvuli fluctuantes", nec "circumferantur omni vento doctrinæ" (ibid. 4. 14.), ipsos ante omnia adhortamur ut oculos dirigant ad civitatem in monte positam, sanctam videlicet Ecclesiam Catholicam, "quæ est columna et firmamentum veritatis" (I. Tim. 3. 15.), "adversus quam portæ inferi non prævalebunt", (Matth. 16. 18.) eidemque totis præcordiis adhæreant.

Meminerint igitur omnes hanc sanctam Ecclesiam, quam ipse

Christus, cui "data est omnis potestas in cœlo et in terra" (Matth. 28. 18.), divinitus condidit, cui promisit Spiritum Sanctum paracletum "ad eam docendam omnem viritatem," (Joan. 16. 13.) cum qua seipsum mansurum esse usque ad consummationem sæculi pollicitus est, cui denique mandavit "docere omnes gentes" (Matth. 28. 19.) in omnibus audiendam esse, non tantummodo docentem, sed etiam præcipientem, eodem Christo contestante: "Qui vos audit, me audit" (Luc. 10. 16.). "Si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus" (Matth. 18. 19.). "Euntes docete omnes gentes servare omnia quæcumque mandavi vobis" (ibid. 28. 19.).

Verum Christus, ut unitatem Ecclesiæ suæ instauraret, eamque inconcussam faceret, ipsi caput unicum atque firmum fundamentum datum voluit. Etenim quamdiu Christus "in terris visus est, et cum hominibus conversatus est" (Baruch. 3. 28.). Ecclesiæ quam efformaverat dux ipse fuit et moderator. In ea fovenda, docenda, pascenda, regendaque totus erat, "spirans in eam spiraculum vitæ" (Gen. 2. 7.), ut usque ad extrema terræ cresceret "in augmentum Dei" (Coloss. 2. 19.).

Ad Patrem autem reversurus sponsam suam relinquere noluit, sed invisibiliter usque in finem sæculi cum ea permanens, visibilem sibi vicarium elegit, et caput Ecclesiæ constituit Simonem Petrum, cui suæ erga eam charitatis universa munera demandavit.

Equidem Ecclesiæ, si civitatis imagine adumbratur, Petrus est fundamentum: "Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam" (Matth. 16. 18.); si cœli janua declaratur, Petrus est cœlestis Clavicularius: "Tibi dabo claves regni cœlorum" (Ibid. 19.); si ovile appellatur, Petrus est supremus pastor: "Pasce agnos meos, pasce oves meas" (Joan.

21. 15.) ; si demum, uti revera est, "columna et firmamentum veritatis nuncupatur" (I Tim. 3. 15.), Petrus est certum fidei munimen : "Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua ; et tu aliquando conversus confirma fratres tuos" (Luc. 22. 32.).

Quoniam vero "Adversus Ecclesiam supra Petrum fundatam portæ inferi non prævalebunt" (Matth. 21. 18.), indefectibilis Ecclesiæ inconcussum fundamentum perpetuo manere necesse est. Petrus igitur in Ecclesia Christi semper vivit : Petrus in Sancta Sede Romana semper sedet : Petrus in singulis successoribus loquitur, "ut in omnem terram exeat vox ejus, et in fines orbis terræ verba ejus" (Psalm 18. 5.).

Hanc supremi Pastoris vocem omnes noverunt oves ex ovili, quod est universa Ecclesia. Hanc ab apostolicis temporibus audierunt cuncti, tum orientalis, tum occidentalis plagæ doctores. Huic, a Nicæno ad Tridentinum, omnia plauserunt œcumenica concilia.

Hanc paternam ac dulcissimam universalis pastoris vocem novimus et nos, hujus provinciæ Quebecensis Episcopi. Os nostrum ad Beati Petri Cathedram patet ; et, ut splendidum ei amoris et obedientiæ testimonium præstemus, ex toto corde et aperte profitemur cum sancto œcumenico Concilio Florentino : "Romanum Pontificem in universum orbem tenere Primatum, et ipsum Pontificem Romanum Successorum esse Beati Petri, Apostolorum Principis, et verum Christi vicarium, et omnium Christianorum patrum ac doctorem existere ; et ipsi, in Beato Petro pascendi, regendi ac gubernandi universalem Ecclesiam, a Domino Nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esce, quemadmodum etiam in gestis œcumenicorum Conciliorum et in Sacris Canonibus continetur."

Hoc igitur solemne Florentinæ Synodi decretum omnibus christifidelibus hujus provinciæ frequenter inculcatum volumus,

ut sic edocti, sciant omnes summum Pontificem, legitimum Petri successorem, habere Primatum in universa Ecclesia, ita ut ab eo, tanquam e spiritualis auctoritatis fonte, omnia procedant, et ad eum tanquam ad centrum unitatis convergant; ipsius esse, si qua oriatur circa fidem aut mores controversia, doctrinas approbare, vel reprobare, confutare errores, tenenda determinare; proindeque ipsum proprio jure decreta facere circa fidem, mores et Ecclesiæ disciplinam, quibus omnes Christiani corde et animo parere teneantur.

Nos itaque his principiis adhærentes, et insuper agnoscentes cum sancto Iræneo, "Romanum Ecclesiam eam esse ad quam oportet omnes Ecclesias convenire propter potiorem ejus principalitatem" (S. Iræn. contra hæres. Lib. 3, c. 3) et fidem Petri, "qui in propria sede vivit, et præsidet, et præstat quærentibus veritatem" (S. Petrus Chrysol. Epist. ad Eutych.) nunquam defecisse, nec in finem defecturam esse; volentesque in omnibus sequi hanc "Sedem Apostolicam, in qua est integra et vera Christianæ religionis perfecta soliditas (Formul. Hormis. Oriental.), apostolicis constitutionibus specialem assensum nostrum, jam in prima Synodo hujus provinciæ datum, hic renovare duximus.

Palam igitur hic cum patribus primæ hujus provinciæ Synodi, profitemur quod toto animo adhæremus omnibus et singulis Apostolicis Constitutionibus dogmaticis, uti et illis quæ universalem Ecclesiæ disciplinam respiciunt; atque declaramus et docemus eas ab omnibus christifidelibus tenendas esse velut credendorum normam et conscientiæ regulam independenter prorsus ab omni potestatis sæcularis sanctione.

Adhæremus peculiariter Apostolicis Constitutionibus quibus, a S. M. Pio VI ad Beatissimum Patrem Nostrum Pium IX, omnes pontifices damnaverunt errores recentiores, præsertim

vero Litteris Apostolicis, datis die octava mensis decembris anni 1864, quibus Sanctitas Sua omnes et singulas pravas opiniones ac doctrinas in iisdem Litteris commemoratas reprobat, proscribit atque damnat ; statuimusque ut dictæ Litteræ cum Syllabo ipsis adjuncto, "complectente præcipuos nostræ ætatis errores qui notantur in allocutionibus consistorialibus, in Encyclicis aliisque apostolicis litteris SSmi D. N. Pii Papæ IX" ad calcem præsentis synodi nostræ, ad instructionem pastorum et fidelium hujus provinciæ imprimantur.

Asserere igitur cum nonnullis hujus ævi scriptoribus Romani Pontificis Spiritualem Principatum quasi Principis extranei auctoritatem contemni vel renui posse, aut ab humano jure originem duxisse schismaticum est atque hæreticum.

Et quoniam vehementer optamus nihil sanctæ Apostolicæ Sedi auferri ex eis quæ favere possunt exercitio illius potestatis quam a Christo Domino accepit, improbamus et toto animo repellimus eorum temerarios atque impios ausus qui summum Pontificem sua potestate temporali spoliare conantur. Itaque omnibus Episcopis orbis Catholici, omnibusque scriptoribus catholico nomine vere dignis assentientes, agnoscimus et palam asserimus istam potestatem temporalem, non tantum legitimam ac institutioni Christi et Evangelicæ doctrinæ admodum consentaneam, sed et necessariam esse Sedi Apostolicæ, quo liberior ac tutior potestatem apostolicam toto orbe terrarum exerceat, votisque omnibus precamur cum Sancta Ecclesia sacrum principatum omnibus modis salvum et incolumem esse : quod et ab omnipotente Deo cum fiducia speramus.

De cætero, sacerdotes et omnes fideles sollicitudini nostræ commissos sæpius monitos volumus ut omni quidem tempore, sed potissimum quando, sicut his malis temporibus, Ecclesia gravioribus quassatur tempestatibus, oculos convertant ad hanc

Cathedram Petri, "qui est petra et crepido catholicæ Ecclesiæ et rectæ fidei fundamentum," (Conc. Chalced.) unde unitatis vigor per totum Ecclesiæ corpus diffunditur, salusque singulis filiis ejus præstatur.

Denique piissimo affectu oramus, atque eosdem sacerdotes ac fideles, filios nostros charissimos, obtestamur in Christo ut pariter sine intermissione et toto cordis affectu nobiscum orent pro Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa IX., ut eum Deus Spiritu Sancto suo in salutari gratia conservet, dirigat, ac defendat; inclinet ad preces humilitatis nostræ aures misericordiæ suæ, et in protectione ejusdem sanctissimi Pontificis, antiqua brachii sui operetur miracula; ita ut hostium audacia et impietate dextræ divinæ potentia prostratis, pacis tranquillitate cum Ecclesia sancta cujus pastor supremus est, fruatur, et in laudibus misericordiæ ejus incessabili exultatione lætetur. Amen.

Atque ut hoc novum reverentissimi amoris et obsequii nostri testimonium aliquid afferat levaminis et consolationis sanctissimo Pontifici Nostro Pio IX qui, immenso fidelium dolore, incessanter ab inimicis Christi et Ecclesiæ in ditione sua Romana impugnatur, præstare dignetur "Deus totius consolationis, et pater luminum a quo descendit omne datum optimum et omne donum perfectum." (Jacob. 1. 17.)

DECRETUM VI.

DE CULTU.

CAPUT I.

De Cultu Divino.

Ad confutandos innumerabilium sectatorum vigentium in

hac provincia calumnias ac perfidiam, oportet ut fideles non solum quomodo Deum colere debeant apprime intelligant, sed insuper ut "parati sint semper ad satisfactionem omni poscenti eos rationem de ea, quæ in eis est, spe." (1. Petr. 3. 15.)

Noverint igitur alium esse cultum quo "Deus ac Mediator Dei et hominum Homo Christus Deus" (1. Tim. 2. 5.) colendus est, alium quo Beatam Virginem Deiparam et Sanctos veneramur et invocamus.

Soli Deo, utpote verum omnium Creatori supremoque Domino, cultum Latriæ præstari, tum lege ipsa naturæ, tum his verbis præcipitur: "Dominum tuum adorabis, et illi soli servies" (Matth. 4. 10.); sed hæc admonet Synodus omnes ecclesiarum rectores, ut omni studio ac diligentia populos sibi commissos doceant in quo consistat Dei cultus, et quomodo Deus colendus sit et adorandus, videlicet, teste Christo Domino, "in spiritu et veritate" (Joan. 4. 23.). "In spiritu" quidem adorant, qui mentis affectu Deum colunt; "in veritate" qui cultu exteriori et piis operibus mentis affectum testantur et exprimunt. Perfecta ergo adoratio est, cum, anima simul et corpore divino mancipamur obsequio.

CAPUT II.

De Invocatione et Veneratione Sanctorum.

Sacrosanctæ Synodi Tridentinæ decretis innixa, mandat hæc Synodus omnibus hujusce provinciæ Episcopis et cæteris docendi munus curamque obeuntibus, ut juxta Catholicæ et Apostolicæ Ecclesiæ usum, de sanctorum intercessione et invocatione fideles diligenter instruant, "docentes eos sanctos una cum Christo regnantes, orationes suas pro hominibus Deo afferre; bonum atque utile esse suppliciter eos invocare; et ob beneficia impetranda a Deo, per Filium ejus, Jesum Christum Dom-

inum Nostrum, qui solus noster Redemptor et Salvator est, ad eorum orationes, opem, auxiliumque confugere; illos vero qui negant sanctos, æterna felicitate in cœlo fruentes, invocandos esse; aut qui asserunt, vel illos pro hominibus non orare, vel eorum ut pro nobis etiam singulis orent, invocationem esse idololatriam, vel pugnare cum verbo Dei, adversarique honori unius Mediatoris Dei et hominum Jesu Christi; vel stultum esse in cœlo regnantibus voce et mente supplicare, impie sentire." (Conc. Trid. Sess. XXV.)

Nec satis est ut sciat populus quidquid tenet Ecclesia de cultu sanctorum; curent præterea pastores animarum ut sancti sancte colantur: "omnis superstitio in eorum invocatione tollatur: omnis turpis quæstus eliminetur: sanctorum celebratione homines ad comessationes et ebrietates non abutantur: ut tandem nihil inordinatum nihilque inhonestum appareat, cum domum Dei deceat sanctitudo." (Conc. Trid. Sess. XXV.)

CAPUT III.

De Reliquiarum Cultu.

Mandamus etiam omnibus animarum pastoribus ut de Reliquiarum honore et legitimo usu fideles diligenter instruant, docentes eos, juxta præscriptum a Sancta Synodo Tridentina, "Sanctorum Martyrum et aliorum cum Christo viventium corpora, quæ viva fuerunt membra Christi et templum Spiritus Sancti, ab ipso ad æternam vitam suscitanda et glorificanda, a fidelibus veneranda esse; per quæ multa beneficia a Deo hominibus præstantur; ita ut affirmantes sanctorum reliquiis venerationem atque honorem non deberi; vel eos, aliaque sacra monumenta a fidelibus inutiliter honorari; atque eorum opis impetrandæ causa sanctorum memorias frustra frequentari;

omnino damnandos esse, prout jam pridem eos damnavit, et nunc etiam damnat Ecclesia." (Conc. Trid. Sess. XXV. c. 4.)

Sed, ut in istis abusus omnis excludatur, prohibet hæc nostra Synodus, juxta Canones, ne quis novas aut ignotas reliquias publice venerandas offerat, nisi prius ab ordinario visæ et probatæ fuerint.

Has autem recognitas volumus in loco ad id decenter parato recondi et servari, e quo, cum venerationis causa educi par erit, id cum omni honore et reverentia fieri mandamus.

CAPUT IV.

De Cultu Sanctarum Imaginum.

De iis quoque quæ a Sancta Matre Ecclesia tenentur de sacris imaginibus, bene instruantur fideles. Adhærentes igitur doctrinæ Sanctæ Tridentinæ Synodi doceant Parochi, "Imagines Christi, Deiparæ Virginis et aliorum Sanctorum in templis præsertim habendas et retinendas; eisque debitum honorem et venerationem impertiendam: quoniam honos, qui eis exhibetur, refertur ad prototypa quæ illæ repræsentant: ita ut per imagines quas osculamur, et coram quibus caput operimus et procumbimus, Christum adoremus et sanctos quorum illæ similitudinem gerunt veneremur." (ibidem.)

Doceant insuper, cum eadem Sancta Tridentina Synodo, "populum fidelem, ex sacris imaginibus magnum fructum percipi; non solum quia admonetur beneficiorum et munerum quæ a Christo sibi collata sunt, sed etiam quia Dei per sanctos miracula et salutaria exempla oculis fidelium subjiciuntur; ut pro eis Deo gratias agant, ad sanctorumque imitationem vitam moresque suos componant, excitenturque ad adorandum et diligendum Deum, et ad pietatem colendam." (Ibidem.)

Attendant ipsimet pastores sequentibus præscriptis quibus

eadem sacrosancta Synodus concludit: "Si quis autem his decretis contraria docuerit, aut senserit, anathema sit. In hac autem sanctas et salutares observationes si qui abusus irrepserint, eos prorsus sancta Synodus aboleri vehementer cupit; ita ut nullæ falsi dogmatis imagiues pingantur vel ornentur. Hæs ut fidelius observentur, statuit Sancta Tridentina Synodus nemini licere ullo in loco, vel in Ecclesia, etiam quomodolibet exempta, ullam insolitam ponere, vel ponendum curare imaginem, nisi ab Episcopo probata fuerit." (Conc. Trid. Sess. XXV. c. 4.)

CAPUT V.

De Ecclesiarum Decore.

Hæc Synodus omnes ad quos spectat, monet ac obtestatur, ut in Ecclesiis aliisque piis locis omnia sint munda, ordinata: nulla permittantur ibidem profana conventicula: coerceantur liberiores ministrorum inferiorum et aliorum habitus et gestus: modestia et reverentia ab omnibus serventur. Sic pateat quantum unusquisque nostrum "diligat decorem domus Dei et locum habitationis gloriæ ejus." (Psalm. 25. 8.)

CAPUT VI.

De Dominicis et Festis de præcepto.

Non sine maguo animi dolore, diei Dominicæ sanctificationem a nonnullis, hisce temporibus, neglectam conspicimus. Ex hàc enim tam sancti præcepti transgressione innumera prope profluunt mala. Hinc quippe divini cultus oblivio, irreverentia et impietas in Deum: hinc crassa divinorum dogmatum et præceptorum ignorantia, et deperditio fidei, quæ, "cum sit ex

auditu" (Rom. 10. 17.), diu incolumis esse nequit in iis qui verbi divini prædicationi interesse negligunt; hinc morum corruptela et scandala.

Summa igitur cura ac sollicitudine animarum pastores universos ac singulos sibi commissos moneant de gravi illius magni præcepti obligatione, ac per viscera misericordiæ Jesu Christi enixius obsecrent, atque obtestentur dominicum diem aliosque dies festos de præcepto, juxta Ecclesiæ præscripta sanctificent. Ad hanc autem dierum sacrorum sanctificationem tenentur fideles ab omni opere servili abstinere, atque sacrosancto Missæ sacrificio interesse.

Cum Missa parochialis specialiter pro parochianis celebretur, curent parochi et confessarii ut fideles intelligant quanti haberi ac quanto fructu frequentari debeat: atque, juxta præscriptum sancti Concilii Tridentini, moneant eos ut frequenter ad suas parochias, saltem diebus dominicis et majoribus festis accedant.

Attendant tamen animarum Rectores jam nunc non teneri fideles, vi præcepti Ecclesiæ, missam parochialem audire. Ad istud enim præceptum adimplendum, missæ cujuslibet extra oratorium privatum celebratæ auditionem omnino sufficere declaramus.

Denique fideles ad officia vespertina et ad pia opera exercenda sedulo hortentur.

Decretum VII.

De Sanctitate Vitæ Clericorum.

Sacrosancta Tridentina Synodus mandat Episcopis ut moneant omnes Clericos, quocumque ordine fuerint, præsertim vero ad animarum curam constitutos, ut conversatione, sermone et

scientia, commissos sibi Dei populos præeant, memores ejus quod scriptum est: "Sancti estote, quia et ego sanctus sum." (Levit. 19. 2.) Et juxta Apostoli vocem: "Nemini dent offensionem, ut non vituperetur ministerium eorum; sed in omnibus exhibeant se sicut Dei ministros" (II Cor. 6. 3.) ne illud prophetæ dictum impleatur in eis: "Sacerdotes Dei contaminant Sancta, et reprobant legem." (Sophron. 3. 4. Sess. XIV de Reform.)

Quapropter cum S. Carolo, in suo Conc. prov. IV, "omnes clericos hujus provinciæ, fratres et filios, nostros in Christo carissimos, obtestamur instantissime in eodem Christo Domino Nostro, ut memores perpetuo sint vocationis qua eos dignatus est Deus noster." (II Thess. 1. 4.)

Qua assidua recordatione memoriaque excitati, eam se virtutem induant, ut videant alii, quasi lumen aliquod, eorum virtutem elucere: quæ si magna in aliis vitæ Christianæ institutis requiritur, certe in illis, "qui mysteriorum Dei ministri divinæque gratiæ despensatores sunt." (1. Cor. 4. 1.), major esse debet.

Et sicut sacro ordine a reliquis hominibus sejuncti sunt, ita a communis fidelium vitæ usu segregati, præcipuum quoddam atque hoc præstantius, vivendi genus sequi debent, quo ordinis dignitate præcellunt.

Cœlestem in terris vitam, tanquam angeli Dei, moribus suis exprimere adeo studeant, ut ab illis divinarum virtutum exempla ad cæteros emanent.

Una animi consensione, unoque spiritu in eis elaborent, ut et divino cultui, et cœlestium rerum meditationibus, et orationi, et sacrarum ecclesiasticarumque litterarum studiis vacent; tum depositis sæcularibus vanisque sollicitudinibus, ab omni vitio alieni, in via Domini recte ambulent.

Charitatem in primis, quæ seminarium est omnium virtutum, omni studio amplectantur.

Humilitatem, mansuetudinem, patientiam, justitiam, sobrietatem et castitatem, officiaque Christianæ pietatis reliqua sedulo colant. "Quæcumque denique sunt vera, quæcumque pudica, quæcumque sancta et religiosa, ea cogitent, eaque agant." (Philipp. 4. 8.)

Virtutes sanctorum Patrum, quas præcipuas et quasi hæreditarias nobis ad imitationem reliquerunt, non adumbrare solum, sed omnino exprimere certatim contendant.

Quæcumque demum de muneris sui partibus, de vitæ modo, vel Pontificum sanctionibus, vel œcumenicis conciliis, et præsertim Tridentino, vel provincialibus diœcesanisque Synodis, vel Episcoporum edictis, vel alia ratione sancita præscriptaque sunt, ea servent ac præstent diligenter.

Ipsum autem Deum, et Patrem nostrum, et Dominum Jesum Christum, sine quo nihil possumus, instantissime deprecamur ut ipse dirigat vias eorum in omni sancta obedientia; exhortetur corda ipsorum et confirmet in omni opere et sermone bono, ita ut digne ambulent vocatione qua vocati sunt, per omnia ei placentes; sicque sanctis virtutum progressionibus probati, appareant ante Deum et patrem nostrum, in adventu Domini Nostri Jesu Christi cum omnibus sanctis ejus. Amen.

Decretum VIII.

De Libris Ephemeridibusque Improbis.

Inter scandala hujus sæculi perversi nullum sane magis pertimescendum, magisque execrandum est quam scandalum ex impiis et obscenis libris procreatum. Hæc est pestis omnium maxime dira et lethalis, quæ non unam tantum regionem et ætatem

inficit, sed ad universa loca et tempora diffunditur, omniaque innumeris implet stragibus. Quis autem edicere potest horrenda mala quæ religioni et moribus ex scandalo librorum, libellorum, diariorumque foliorum (*les journaux*) improborum, velut ex venenato fonte, exorta fuerunt, quotidieque ad huc infeliciter exoriuntur.

Hinc profecto Nobis, quibus depositum fidei et custodia morum demandata sunt, intelligere datur quanta sollicitudine, quantoque studio laborare debemus ad præmuniendos fideles nobis commissos, contra tantum scandalum, tamque eminens periculum eorum salutis.

Itaque omnes parochos, concionatores, confessarios, aliosque Dei ministros ådmonemus in Domino ut totis viribus huic horrendo torrenti iniquitatis sese opponant, quatenus eo modo, pereuntes animas, quantum in ipsis est, e faucibus inferni eruant eripiantque.

Ad hoc autem 1° firmiter teneant, constanterque prædicent, veritatem esse a dogmatis fonte profectam, quod Ecclesia, et principaliter Summus Pontifex, utpote Christi vicarius et divi Petri successor, jurisdictionem ab ipso Domino acceperit prohibendi fidelibus lectionem librorum sive de Religione impie tractantium, sive contra bonos mores, sive contra Ecclesiæ disciplinam, aut contra bonum societatis humanæ aliquid continentium. Ut enim his utamur verbis Pontificis Maximi Gregorii XVI, in sua Encycl. *Mirari vos*, "patet luculentissime quantopere falsa, temeraria atque Apostolicæ Sedi injuriosa, ac fœcunda malorum in Christiano populo ingentium sit illorum doctrina, qui, nedum censuram librorum veluti gravem nimis et onerosam rejiciunt, sed eo etiam improbitatis progrediuntur, ut eam prædicent a recti juris principiis

abhorrere, quoque illius decernendæ habendæque audeant Ecclesiæ denegare."

2° Sedulo edoceant fideles sibi commissos, legem Indicis prohibentem lectionem quorumdam librorum, utpote legem generalem ab Ecclesia vel ab ipso Summo Pontifice latam, obligare omnes ubique Christianos, et quidem per se et sub gravi; nam de re gravi agitur;

3° Omnes ejusdem Indicis regulas, tum jussu Tridentini editas, tum a S. Congregatione Indicis statutas et a S. Pontificibus approbatas, ab omnibus Christifidelibus servandas esse; quod quidem confirmatur testimonio ejusdem S. Congregationis Indicis, ac proinde S. Pontificis ipsius, scilicet: "cæterum servari Regulas Indicis;" (ita S. Cong. Ind. 13 Junii 1757; item 7 Jan. 1836) quodque et nos volumus et statuimus pro hac provincia Ecclesiastica nostra.

4° Eos qui libros iisdem regulis prohibitos, vel in Indice prohibitorum librorum appositos legunt, non modo peccare contra legem ecclesiasticam, sed quandoque etiam contra legem naturalem;

5° Nemini licere hujusmodi libros typis committere, indiscriminatim vendere, dare, aut commodare, et nedum legere, nec quidem eos emere sibi, nec oblatos accipere, nec retinere sine peculiari venia;

6° Inter libros prohibitos recensendos esse omnes Bibliorum versiones ab Hæreticis factas, aut editas, necnon et versiones vulgari lingua a Catholicis auctoribus datas, nisi eæ fuerint ab Apostolica Sede approbatæ aut editæ cum approbatione Ordinarii, et cum adnotationibus ex sanctis Ecclesiæ Patribus, vel e doctis catholicisque viris.

Hæc quidem pastores animarum, oves suas edoceant de libris

perversis et prohibitis, seduloque invigilent ne ullo modo circumferantur in parœciis suis, atque si quos invenerint, curent ut, juxta Pii IV Constitutionem *Domini Gregis*, quamprimum ad Episcopum referantur.

Si quos autem repererint homines in hac materia rebelles, qui suis admonitionibus exhortationibusque parere recusent, pertinaciterque velint præfatos libros legere aut retinere sine licentia, vel nonobstante periculo propriæ vel suorum perversionis, eos tanquam prorsus indignos sacræ communionis habeant, ipsisque absolutionem denegent.

De cætero, ne fideles decipiantur circa libros quos habere aut legere possunt, diligenter admoneantur ut pastores aut confessarios suos consulant, eorumque mandatis obsequantur in iis quæ dictos libros respiciunt.

Confessarii autem intelligant opus esse magna prudentia in re tam gravi tamque periculosa, et Episcopi directionem sedulo inquirant.

Meminerint quod ad Episcopos spectat prohibere lectionem pravorum librorum, et quidem sub pœna censuræ subeundæ : nec quisquam dubitet de hac potestate Episcoporum, quam ipsis in memoriam revocavit Leo XII, die 26 Martii 1825, et recentius confirmavit Pius IX, die 24 Augusti 1864.

Quo vero ad Ephemerides improbas, (*les mauvais journaux*), deploranda experientia omnibus constat quod non minora mala ex ipsis quam ex reprobis libris, afferuntur religioni, Ecclesiæ, moribus et humanæ societati : imo majora, si quidem facilius latiusque ubique circumferuntur, et veluti horrenda tremendaque pestilentia orbem universum quotidie percurrunt. Nec minori ergo zelo pastores animarum sese opponant horribili huic scandalo perversarum ephemeridum, ec minori cura satagant

ut oves suas arceant a venenatis illis foliis, invigilentque ne quædam ex illis recipiantur ac legantur in parœciis suis.

Perversas autem existiment pastores et confessarii ephemerides illas in quibus, si earum generalem speciem vultumque, id est, animum quo scribuntur, spectes, invenies oppugnari Ecclesiæ auctoritatem, magisterium, jura, doctrinas in quocumque rerum ordine, instituta, institutiones, disciplinam, morumve usus ab ea approbatos; vel clarum in eis frequenter conviciis, calumniisque opprimi, aut e contrario ibi prædicari, defendi aut insidiose in mentes induci qualemcumque errorem sui propositiones quæ, præsertim in Syllabo Encyclicis litteris "Quanta cura," adnexo, damnatæ inveniuntur.

Quod autem attinet ad rationem agendi cum illis qui perversas Ephemerides recipere ac legere intendunt, ea servetur quam supra statuimus servandam erga eos qui prohibitos libros legere aut retinere obstinant.

Procul dubio inter reprobos reprobandosque libros adnumerari plerumque debent libri quos vocant romanenses (*les romans*).

Porro inter romanenses alii sunt impii, alii obsceni, alii vero tantum amatorii.

Quoad primos, id est, impios et obscenos, profecto de utroque jure naturali et ecclesiastico prohibiti sunt; proindeque cum illis qui hujusmodi libros non sine magno animæ suæ detrimento legunt assidue, aut retinent, agendum est modo superius præscripto erga eos qui libros Indice prohibitos scienter et pertinaciter legunt aut retinent.

Ultimi vero amatorii romanenses grave damnum quandoque legentibus, maxime juvenibus, offerunt, in ipsis enim ut plurimum latet quoddam venenum quod, quanto minus patet, tanto magis nocet. Omnes igitur animarum pastores omni ope atque

opera excitantur ut oves suas, præsertim autem juvenes, avertant a lectione istorum librorum vere venenatorum.

Moneant quoque parentes de gravi qua ligantur obligatione in filios, ut nullumodo illis permittant legere aut retinere libros quibus fidei moribusve pericula afferentur. Quod si non possunt ipsi de natura aut qualitate librorum judicare, pastores aut saltem viros prudentes religiososque consulant.

Ut autem pastores facilius simulque efficacius arceant oves suas tum a libris reprobis atque prohibitis, tum a perversis ephemeridibus, satagant ut bonos libros ipsis suppeditent, nec omittant eos quibus ephemerides legere in desiderio est, inducere ad subscribendum alicui ephemeridi sanis principiis deditæ vereque catholicæ.

Quapropter unusquisque animarum pastor totis viribus conniti debet ut habeat in sua parœcia bibliothecam bonorum librorum ad usum parochianorum suorum, atque ad hoc eos omnes instantissime hortamur in Domino.

DECRETUM IX.

De Electionibus Politicis et Administrativis.

Experientia deploranda nimis omnibus compertum est quod electiones legatorum, tum ad Senatum legiferum, tum etiam ad concilia municipalia (*les députés de la chambre législative et les conseillers municipaux*), factæ sunt, populo nostro, si non quidem causa, at certe valde reformidanda occasio, corruptelarum, flagitiorum atque peccatorum innumerabilium, et ex omni genere: mendaciorum, detractionum, simultatum, ebrietatum, rixarum, blasphemiarum, perjuriorum, etc.

Jam quidem res eo devenerunt ut sæpe sæpius, tempore hujusmodi electionum, electores eorumque asseclæ, quasi

spiritui vertiginis et erroris traditi videantur. Heu! in illis diebus iniquitatis, quam multi non reformidant aures claudere voci conscientiæ suæ, et oblivioni dare omnem timorem Dei, ac Deum ipsum, quasi omnia tum ipsis licerent, aut "Deus non eos videret" aut "nec recordaretur, nec judicaret." (Psalm 10.)

Clament ergo adversus tantum omnium religionis morumque principiorum perturbationem, tamque flagitiosam et exitiosam pravitatem sacerdotes, ministri Domini; vocem elevent animarum pastores, "et annuntient populo suo peccata eorum, et filiis Ecclesiæ scelera eorum" (Isaiæ. 58. 1.), nec cessent, nec timeant clamores impiorum perversorumque hominum.

Præterea nihil omittant iidem pastores ut fideles sibi commissos præmuniant contra seductiones, scandala et omnia pericula horum dierum malorum; ipsisque longe ante, maxime vero tempore ipso illarum electionum, sedulo in memoriam revocent quod Deus dominantium Dominator, et electionum Dominus est; et quod ipse est qui aliquando et dictos electores et candidatos et electos judicabit, atque "unicuique reddet juxta opera sua" (Rom. 2. 6.), nec magis parcet eis qui intra quam illis qui extra tumultum electionum peccaverit.

Edoceant eos diligenter officia sua quoad præfatas electiones; ipsis inculcando fortiter quod eadem lex quæ civibus tribuit jus suffragii, iisdem gravem imponit obligationem ferendi suffragium suum quando oportet, atque hoc semper juxta conscientiam suam, coram Deo, pro majori bono tum religionis, tum reipublicæ patriæque suæ; proindeque, quod semper coram Deo ex conscientia tenentur suffragium suum dare illi candidato quem prudenter judicant vere probum et idoneum ad implendum illud magni momenti munus sibi demandatum, invigilandi scilicet bono religionis et reipublicæ, atque adlaborandi fideliter ad illud promovendum ac servandum. Unde evidenter sequitur

eos omnes peccare, et quidem non tantum coram hominibus, sed et coram Deo, qui vel suffragium suum vendunt, vel quacumque ex causa dant candidato sibi cognito prout indigno, vel denique alios inducunt ad idem faciendum.

Hæc fideliter doceant populum suum pastores, tanquam fideles ministri Christi; in his insistant, sistantque, in omni charitate et patientia; nec ultra procedant in circumstantiis consuetis. Et si quæ particulares aut extraordinariæ occurrant circumstantiæ, maxime caveant ne quidquam moliantur inconsulto Episcopo.

Decretum X.

De Usura.

Cum magno animi dolore perspicimus quantos et quam deplorandos progressus effecerit usura in hac provincia, ex quo lex, quæ auctarium seu interesse ex mutuo determinabat absoluto modo in hac provincia adjectis pœnis contra usurarios, revocata est. Jam enim res eo devenit, ut non pauci pecuniarum commodatores nullum sibi alium modum in exigendo interesse ex mutuo imponant; nisi quem ipsis, aut sua insatiabilis cupiditas, aut mutuatoriorum gravis necessitas suggerit. Hinc valde timendum est, ne brevi tempore, illa pestis usuræ totam societatem nostram invadat, ad magnam ipsius calamitatem, ad plurimorum ruinam totalem, atque ad ipsorum pecuniarum ruinam totalem, atque ad ipsorum pecuniarum commodatorum æternam damnationem, nisi eidem efficax promptumque remedium adhibeatur.

Quapropter omnes hujus provinciæ parochos, missionarios, aliosque animarum rectores obtestamur in Domino, ut contra tantum nefas strenue dimicent,

Doceant igitur magnopere et valde periculose errare eos qui putant, quod licet exigere tantum interesse ex mutuo, quantum obtineri potest a mutuatario coarctato, seu quacumque necessitate presso.

Sequentem vero regulam practicam statuimus tenendam in hac provincia, donec aliter a Sancta Sede decernatur.

1° Quando partes convenerunt de interesse solvendo, nec quantitatem determinarunt, non sunt inquietandi si legi civili steterint.

2° In contractibus qui determinant interesse solvendum ultra taxam civilem, illud pro usurario habendum est quod excedit, vel titulum specialissimum quem habet mutuans, vel communem existimationem præsentis valoris pecuniæ in loco ubi contrahitur, prout ex proborum et prudentium virorum judicio dignosci potest.

Quisquis ergo suæ conscientiæ consulere velit, inquirat prius diligenter quousque sese extendat titulus quem habet, vel communis æstimatio, et quod quærit lucrum ex mutuo omnis labis expers et immune reddatur, et ipse propter vilem pecuniam sibi æternam ruinam non acquirat.

Decretum XII.

De Divortio.

"Matrimonii perpetuum indissolubilemque nexum primus humani generis parens divini spiritus instinctu pronuntiavit, cum dixit: Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne mea: quamobrem relinquet homo patrem suum et matrem, et adhærebit uxori suæ et erunt duo in carne una." (Trid. XXIV).

Hinc omnino abhorrendum est ab illa divortii proprie dicti, seu

a vinculo, doctrina, vi cujus quod Deus conjunxit homines separare præsumunt. Juxta enim hanc damnatam doctrinam "Matrimonii Sacramenti mysterio, dignitate, sanctitate omnino despecta, ejusque institutione et natura prorsus ignorata et eversa, atque Ecclesiæ in sacramentum idem potestate penitus spreta, juxta damnatos hæreticorum errores, atque adversus Catholicæ Ecclesiæ doctrinam, matrimonium tanquam civilis tantum contractus habetur et in variis casibus divortium proprie dictum sancitur, omnesque matrimoniales causæ ad laica deferuntur tribunalia ut ab illis judicentur; cum nemo ex catholicis ignoret aut ignorare possit matrimonium esse vere et proprie unum ex septem Evangelicæ legis Sacramentis a Christo Domino institutum, ac propterea inter fideles matrimonium dari non posse, quin uno eodemque tempore sit sacramentum; atque idcirco quamlibet aliam inter Christianos viri ac mulieris, præter Sacramentum, conjunctionem cujuscumque etiam civilis legis vi factam nihil aliud esse nisi turpem atque exitialem concubinatum ab Ecclesia tantopere damnatum, ac proinde a conjugali fœdere sacramentum separari nunquam posse, et omnino spectari ad Ecclesiæ potestatem ea omnia decernere, quæ ad idem matrimonium quovis modo possunt pertinere." (Pius IX in allocutione diei 27 Septembris 1852).

Meminerint igitur omnes, inter errores damnatos sequentum propositionem in Syllabo adjecto Encyclicis Litteris "Quanta cura" recenseri: "Jure naturæ matrimonii vinculum non est indissolubile et in variis casibus divortium proprie dictum auctoritate civili sanciri potest."

Non sine magno animi dolore, seu potius horrore, didicerunt Patres hujus provincialis Synodi, quosdam hujusce regionis legislatores nuperrime proposuisse ut constitueretur curia divortii, cujus munus esset divortium a vinculo pronuntiare

propter causam adulterii. Præterquam enim quod talis lex, quam Deus avertat! Dei omnipotentis et sapientissimi institutionis foret subversio et Ecclesiæ Christi jurium usurpatio, nemo ignorat aut ignorare potest quot et quanta mala ex tali divortio dimanent, quæ illud societati civili infensissimum reddunt. Sub spe enim divortii futuri matrimonia imprudenter contrahuntur; jurgia, et quod, horret dicere, ipsa adulteria provocantur; vinculum caritatis inter familias irreconciliabili odio locum cedit; fortunæ in discrimen ponuntur; tota societas scandalizatur. Quid tandem de miserrimis filiis fiet, quorum parentes divortium obtinuerunt!

Nos vero, quos Deus speculatores posuit in hac parte Ecclesiæ suæ, diœcesanos nostros semper meminisse volumus nullum posse, salva conscientia, 1° pro tali lege suffragium ferre; 2° in tali curia divortii actoris partes agere, vel judicis, vel notarii seu cancellarii formaliter, vel alio quocumque modo concurrere; tamen intendimus damnare eos qui coacti testimonium ferrent de ipso facto adulterii.

Vix revocandum est in omnium memoriam nulli licere ad alias nuptias involare quamdiu vivit altera pars a qua separatus auctoritate; seu potius usurpatione curiæ divortii. Scriptum est enim: "Mulier vivente viro alligata est legi: si autem mortuus fuerit vir ejus, soluta est a lege viri. Igitur vivente viro, vocabitur adultera, si fuerit cum alio viro." (Rom. 7. 2.) Idem dicendum de viro, propter indissolubilitatem contractus; si enim mulier vocetur adultera in hoc casu, evidenter sequitur eam adhuc esse uxorem et virum esse maritum.

Decretum XIV.

De Divisione Provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis.

Quum hæc provincia Ecclesiastica vere immensa sit, sese

extendens in longitudine, ab Oceano Atlantico ad montes nuncupatos Saxosos (*Les Montagnes Rocheuses*), id est, spatio quatuor millium milliariorum ab oriente ad occidentem :

Quumque hæc eadem provincia naturaliter dividatur in tres partes, distinctas per nationes genere diversas quæ illas inhabitant ; primam videlicet, in qua prævalet gens origine gallica et gallice loquens : secundam, quam obtinet populus ex Insulis Britannicis oriondus, atque proinde anglice loquens ; tertiam tandem, quam aborigenes adhuc possident ;

Denique quum præterea præfata provincia in immensa amplitudine sua jam contineat, præter unum Vicariatum Apostolicum latissimum, undecim Diœceses, hinc nobis visum est valde expedire bono religionis atque animarum saluti ut ipsa pariter dividatur ecclesiastice :

Itaque statuimus supplicandum Sanctissimo Patri Nostro pro divisione ejusdem in tres provincias Ecclesiasticas quorum prima, nomen provinciæ Quebecensis retinens, complectatur, cum archidiœcesi Quebecensi, diœceses Marianopolitanam, Ottawiensem, Trifluvianam, Sancti Hyacinthi et Sti Germani de Rimouski ; secunda habens pro metropoli ecclesiam Torontinam, comprehendat diœceses Kingstoniensem, Torontinam, Hamiltonensem atque Sandovicensem; tertia vero efformetur ex diœcesi Sti. Bonifacii ut metropoli, et ex diœcesibus quas Sanctissimo Pontifici placebit erigere in illis vastissimis regionibus, quarum prima esse poterit ea quæ jam postulata est a Rmo Episcopo Sancti Bonifacii, quam postulationem votis suffulcimus,sub titulo Sti Alberti, in districtu *Saskatchawan* cum præmemorato Vicariatu Apostolico.

SUPPLEX LIBELLUS AD SSMUM PONTIFICEM, PRO NOVA DIVISIONE PROVINCIÆ QUEBECENSIS.

Beatissime Pater,

Nobis, Archiepiscopo et Episcopis provinciæ Ecclesiasticæ Quebecensis, ad religionis bonum maxime conducere visum est ut ipsa hæc provincia in tres alias dismembretur, quarum unaquæque diœceses inferius designatas comprehendat.

Prima scilicet, nomen provinciæ Quebecensis retinens, amplecteretur cum archidiœcesi Quebecensi; diœceses Marianopolitanam, Ottawiensem, Trifluvianam, Sti. Hyacinthi et S. Germani *de Rimouski.*

Secunda, habens pro metropoli ecclesiam Torontinam, comprehenderet diœceses Kingstoniensem, Hamiltonensem, Torontinam et Sandovicensem.

Hic tamen agnoscere volumus jus quod habet ecclesia Kingstoniensis, ut metropolitano decoretur titulo, utque quæ cæteris Canadæ superioris Ecclesiis venerabilis antiquitatis nota præstat, sedesque primi ejusdem regionis Episcopi selecta fuit, et aliæ diœceses Canadæ Superioris ex ea primitus formatæ sunt; nec igitur volumus hujusmodi juri et titulo præfatæ Ecclesiæ Kingstoniensis, coram Sancta Sede Apostolica, detrimentum afferre. Ad designandam itaque ecclesiam Torontinam tanquam futuram metropolim provinciæ Canadæ Superioris, his solis rationibus adducti sumus, scilicet quod civitas Torontina majori numero populi præstat, et fere in centro dictæ provinciæ sita est, necnon et electa fuit ut sedes gubernatoris et legislaturæ provincialis dictæ Superioris Canadæ.

Tertia tandem provincia efformaretur ex diœcesi Sti. Bonifacii, ut metropoli, et ex nova diœcesi postulata a Rmo Episcopo Sti.

Bonifacii sub titulo Sancti Alberti, quam postulationem votis nostris suffulcimus aliisque diœcesibus quas SSmo. in his vastis regionibus erigere placebit, necnon et ex Vicariatu Apostolico dicto *de la Rivière McKenzie.*

Hæc autem ad pedes Sanctitatis Vestra humillime provoluti, de Ipsius indulgentia speramus.

Sanctitatis Vestræ

devotissimi et observantissimi filii,

† C.-F., Archieppus Quebecensis.
† Ign., Epus Marianopolitanensis.
† Jos.-Eugenius, Epus Ottawiensis.
† Joannes, Epus Hamiltonensis.
† Joannes, Epus Satalensis, procurator Illmi Alexandri, Epi. S. Bonifacii.
† E.-J., Epus Kingstoniensis.
† Joannes-Joseph, Epus Torontinus.
† C., Epus Sti. Hyacinthi.
† L.-F., Epus Anthedonensis, Procurator Illmi ac Rmi Epi. Trifluviani.
† Joannes, Epus Sti. Germani *de Rimouski.*
† Joannes, Epus Sandovicensis.

Quebeci, die 12 maii 1868.

ACTA ET CONSTITUTIONES
TERTIÆ SYNOD. DIŒCESANÆ
TORONTINÆ
ANNO MDCCCLXXXII

LATÆ ET PROMULGATÆ AB

ILLUSTRISSIMO ET REVERENDISSIMO DOMINO

JOANNE JOSEPHO LYNCH

ARCHIEPISCOPO TORONTINO.

LITTERÆ CONVOCATIONIS.

TERTIA SYNODUS TORONTINA.

Edictum Convocationis.

Joannes Josephus Lynch, Miseratione Divina et Sanctæ Sedis Apostolicæ gratia, Archiepiscopus Torontinus, solio Pontif. Assist., &c., &c.

Dilectis nobis in Christo sacerdotibus tam sæcularibus quam regularibus nostræ Diœcesis, qui de jure vel consuetudine Synodo Diœcesanæ interesse debent, salutem in Domino.

Muneris nostri memores, in circumstantiis præsentibus, statuimus Synodum Diœcesanam convocare ad diem 18 Januarii, 1882, in nostra Cathredali.

Res, in Synodo, tractandæ erunt :

1. Renovare et confirmare Constitutiones in ultima Synodo, anno 1863, latas :

2. Promulgatio decretorum Primi Concilii Torontini nuper a S. Sede, recognitorum.
3. Condere aliquas novas Constitutiones, locis et temporibus requisitas.

† Joannes Joseph,
Archiepiscopus Torontinus.

De Mandato R. R. Archiep.,
J. J. McCann, Cancellarius.

ACTA SYNODI TERTIÆ TORONTINÆ.

Feria quarta, die decimo octavo Januarii, anno millesimo octingentesimo octogesimo secundo, tertia Synodus Torontina solemniter a Reverendissimo Do. Archiepiscopo Lynch, in sua Ecclesia Cathedrali magno cum concursu clericorum et populorum, aperta est. Hora nona, Missa Pontificialis de Spiritu Sancto celebrata fuit a Reverendissimo Archiepiscopo, Diaconus fuit admodum Reverendus Ricardus O'Connor, Decanus de Barrie; Subdiaconus Reverendus Kenneth Campbell, Rector de Orillia; Assistens Sacerdos, admodum Reverendus Vicarius Generalis Rooney; Decani Honoris, Reverendi Patricius Conway et E. Grimme; Magistri cæremoniarum, Reverendi J. J. McEntee, Rector de Oshawa, et Michael J. Fell, Toronto; Præcentores, admodum Reverendi Vicarii-Generales Laurent et Vincent.

Adfuerunt sacerdotes Archidiœcesis, habitu clericali, paucis exceptis, qui legitime soluti fuerunt. Post Missam, preces et psalmi a Rituale præscripti cantati fuerunt. Tunc omnes sacerdotes, Archiepiscopo sequente, Sancti Vincentii sacellum in processione solemni adibant. Archiepiscopus sacerdotes admonuit ut durante Sancto Synodo, modo speciali, orationibus et piis meditationibus seipsos devoverent, ut divinam benedic-

tionem super opus in quo versabantur inducant—Archiepiscopus modo solito benedictionem suam impertivit.

Deinde Archiepiscopus Synodi promotores nominavit admodum Reverendos Vicarios-Generales Rooney et Vincent; Cleri procuratores, admodum Reverendum Ricardum O'Connor, Decanum de Barrie, et Reverendum Gulielmum Harris, Rectorem de Newmarket; notarium, admodum Reverendum Josephum J. McCann, Cancellarium; secretarium, Reverendum Patricium Conway, Rectorem de Brockton.

Deinde Secretarius perlegebat nomina eorum, qui de jure adesse debent; sequentes responderunt, admodum Rev. Vicarii-Generales Rooney, Laurent et Vincent, admodum Reverendi Decani Mulligan et O'Connor, admodum Reverendus Cancellarius McCann, Reverendi Allain, Bergin, Beausang, Conway, Campbell, Cassidy, Duffy, Davis, Egan, Fell, Finan, Gallagher, Gavan, Gibney, Harris, Harold, Hayden J., Kernan P., Kernan E., Kilcullen, Lynnett, McColl, McEntee, McMahon, McSpirritt, O'Rielly, Power, Rey, Rohleder, Skelly, Sheahan; aberant, ex legitimis causis, Reverendi Patres, Pius, Prior, O. C. C., Sullivan, Laboreau, Gibrat, Hobin, Kean, McBride, Michel, Shea, Hayden F.

Postea promulgatæ sunt et de novo confirmatæ constitutiones et decreta ultimæ synodi, Anni 1863. Postea primi Concilii provincialis Torontinæ decreta, quæ a Sancta Sede jam approbata fuerunt promulgata sunt; Concilii Quebecensis decreta, lata, dum adhuc Diœcesis Torontina illi provinciæ fuit annexa, confirmata füerunt atque promulgata. Deinde decreta Concilii Œcumenici Vaticani; Constitutiones Apostolicæ, decreta conciliorum et corpus juris Canonici, in quantum regionibus Missionum applicari potest, proclamata sunt. Tunc "causæ remotionis et suspensionis rectoris a missione sua" publicatæ

atque explicatæ sunt ab Archiepiscopo. Earumdem plures diu discussæ tandem ab omnibus acceptata fuerunt. Petebatur a pluribus ut primæ "causæ" superaddatur verbum "perpetua."

Reverendus Patricius Conway antiquissimus in sacris ordinibus, uti Decanus Torontinus, et Reverendus Edvardus Cassidy, uti Archidiaconus, renuntiati fuerunt. Postea Archiepiscopus regulas Sacræ Congregationis de Propaganda Fide, relate ad commissionem investigationis in casibus criminalibus clero Statuum Fœderatorum Americæ datas, commendavit, uti normam ad dirigendum tribunal Ecclesiasticum suæ Diocesis. Sacerdotes petierunt ut "Instructio" ipsis legatur, quo facto, omnes consentierunt. Deinde commissio investigationis sequenti modo ab Archiepiscopo constituta fuit, Admodum Revdi. Decani Mulligan et Conway, Ven. Archidiaconus Cassidy, Revdi. Dom. Harris, Rector Newmarket, et McSpirrit, Rector de Adjala Hujusmodi commissio durat de Synodo ad Synodum. Archiepiscopus observabat "commissionem investigationis" consultativam tantum esse, id est, ad veritatem investigandam, ita ut "innocens protegatur et nocens puniatur."

Relate ad propositionem Archiepiscopi de sustentatione Sacerdotum infirmorum, omnes in hanc regulam convenerunt, nempe ut rectores missionum decem, coadjutores vero sex scutata singulis annis solvent, Archiepiscopo insinuante hujusmodi fundos a commissione investigationis posse bene administrari. Tandem ab omnibus conventum erat, ut uno eodemque die collectas pro missionibus egenis et pro Seminario faciendas esse, et rogavit sacerdotes populum suum exhortare ut quam amplas, hujusmodi collectas facere studeant.

Hora tertia omnes recesserunt, et continuatio Synodi in proximam diem hora nona indicata. Hora nona diei decimi noni convenerunt iterum in Cathedrali, ubi Archiepiscopus

Missam celebravit pro defunctis Episcopo et sacerdotibus Diocesis. Deinde depositis nigris paramentis et rubris assumptis, preces Synodi inceptæ fuerunt pro secunda die Synodi juxta præscripta a Pontificali Romano. Igitur eo die in sacello Sancti Vincentii prope palatium Archiepiscopale convenerunt, quando in discussionem venit questio utrum publicatio redituum Ecclesiæ et eorum erogatio fieri debet necne. Post discussionem et explicationem Archiepiscopi, omnes convenerunt husjumodi publicationem fieri posse et debere. Consignata fuit nova schedula facultatum sacerdotibus.

Post prandium iterum convenerunt in supradicto sacello. Post allocutionem Archiepiscopi de officiis et muneribus clericorum recitatis precibus consuetis, Te Deum, etc., etc., omnes recesserunt.

Finita Synodo, Archiepiscopo occurrebat quod populo gratissimum foret si elenchus redituum et erogationum quotannis publicaretur, ratione verificata ab uno sacerdote et uno laico. Superhac re scripsit epistolam iis sacerdotibus, qui interfuerunt synodo et responso accepto in sua littera pastorali rem populo annuntiavit.

CONSTITUTIONES.

CAPUT I.

De Promulgatione Decretorum.

Decreta et Constitutiones in nostra Secunda Synodo Torontina confirmamus et iterum promulgamus: necnon Decreta Primi Concilii Torontini: præterea Decreta Priorum Quatuor Conciliorum Prov. Queb.

Decretum.

De Constitutionibus Apostolicis, &c.

Ne quis ea quæ juris Canonici sunt, universamque spectant Ecclesiam, eo prætextu quod non fuerint in ista ditione Canadense legitime promulgata, in dubium vocare aut spernere audeat, sicque litibus in quovis foro ansam præbere vellet, Nos hujus Provinciæ Torontinæ Sac. Antistites et S. S. Apostolicæ Supremam super universam Ecclesiam ligandi et solvendi potestatem omnimoda reverentia et obedientia agnoscentes, Decreta omnium Conciliorum Œcumenicorum, cunctas singulasque Constitutiones Apostolicas, per se et ratione auctoritatis Romano Pontifici Christo in terris Vicario, jure Divino inhærentis, vim obligandi ubique habere declaramus.

Ad præcavendas tamen quæ oriri forte possent difficultates hujusmodi Decreta et Constitutiones, iis exceptis, quæ ex ipso jure Canonico specialem promulgationem requirant hoc decreto promulgamus, atque per universam nostram Provinciam, virtutem obligandi plenam habere statuimus.

CAPUT II.

Causæ Missionarium a sua Missione Removendi.
Prœmium.

Quum salus animarum summa ratio est mortis D. N. J. C. et institutionis Ecclesiæ suæ, ideoque co-operari cum Christo, hac in re gravissima, Divinissimum omnium Divinorum opus est (D. Dionisius), Sacerdos ergo debet exhibere se operarium inconfusibilem (2 Tim. ii. 15) et tanquam Dei coadjutorem impendere vitam pro salute animarum sibi commissarum. Bonus Pastor animam suam pro ovibus suis ponit, mercenarius autem

fugit. "Ego autem libentissime impendam et superimpendar ipse pro animabus vestris" (2 Cor. xii. 15). Duæ res pretiosissimæ potestati Sacerdotis commissæ sunt; animæ fidelium, et Corpus Christi. Episcopus, cui commissum est jure Divino regere Ecclesiam Dei, primus pastor est et tenetur rationem reddere tremendo judicio tam pro Sacerdotibus quam pro populo. "Obedite Præpositis vestris, et subjacete eis, ipsi enim pervigilant quasi rationem pro animabus vestris reddituri" (Heb. xiii. (17). Episcopus, quoque tanquam villicus est et ejus curæ est providere ut unusquisque pastor, in sua diocesi, munus suum erga populum sibi commissum perficiat. Si per incuriam vel ignaviam pastorum pereant oves, tunc melius fuisset si pastores isti nati non fuissent. Episcopus est quasi qui cautionem pro debito se reddit, et vadem se sistit pro sacerdote coram tribunale Dei, et si Sacerdos debita ista non solvat, tunc Episcopus tenetur.

Conscientia Episcopi gravatur pro functionibus spiritualibus sacerdotis; si noverit Rectorem missionis suo muneri in re tam gravi deesse, illius erit omnibus modis curare ut defectus suppleatur. Bonum publicum privato commodo Presbyteris anteponendum est. Sacerdos pro populo est, non populus pro sacerdote.

Sacerdos sal terræ est, quod si sal evanuerit ad nihilum valet ultra nisi ut mittatur foras et conculcetur ab hominibus (Matt. v. 13.) De his sacerdotibus qui sal sapientiæ perdiderint, Osea, dicit (v. 1.). "Audite hoc sacerdotes. . . . . quia vobis judicium est, quoniam laqueus facti estis speculationi (*whom yru should have watched over*) et rete expansum in Thabor (Osea, ii. 9.) et erit sicut sacerdos sic populus. Rector ergo qui obicem populo suo ad vitam æternam ponit non auxilium, debet a villicatione removeri; et ut causæ remotionis nemini sint ignotæ,

et ut essent instar normæ pro Commissione Investigationis quæ præcipue instituitur ad auxilium Episcopo præbendum, ita ut innocens protegatur et nocens puniatur.

Causæ removendi definitive Missionarium a Missione sua, vel a munere Pastorali, audita prius, si de causæ veritate sit inquirendum, Investigationis Commissione.

1. Inhabilitas perpetua, sive physica, sive moralis, munera pastoralia effective implendi.

2. Negligentia notabilis in officiis spiritualibus peragendis, v.g. in verbo Dei prædicando, et populo instruendo, circa ea quæ credenda sunt et agenda in ordine ad salutem; in Sacramentis administrandis, aut Juvenibus pro prima eorum communione et Confirmatione præparandis.

3. Absentia frequens, aut diuturna, si ad integram hebdomadam protraheretur, a sua Missione, sine Episcopi seu Vicarii Generalis licentia, vel sine condicto cum alio quopiam sacerdote, ægrotorum curandorum provisu parochianis suis opportune significato; præsertim si, illo absente, e grege sua quispiam Sacramentis haud munitus mortem obierit.

4. Contemptus, seu habitualis negligentia legum pro vita clericali ordinanda, in Synodo Provinciali vel Diocesana latarum, v.g. cathedraticum, vel donum pro infirmorum sustentatione sacerdotum non solvendo.

5. Praxis objurgandi et conviciis impetendi, in Ecclesia, personas nomine aut indicio aliquo notatas, vel etiam extra Ecclesiam ejusmodi conversatio morosa et a charitate pastorali aliena, quæ odium Sacerdotis, necnon et ipsius Divini ministerii, cum magno animarum detrimento, non parere nequit.

Onerum nimis gravium in Missionem redundantia sive ex legitimis debitis, tempore opportuno, non solutis, sive ex ære

alieno, absque Episcopi licentia contracto, sive alia qualibet ratione per Pastoris culpam, aut rerum agendorum imperitiam.

Causæ Suspensionis et Remotionis a munere Pastorali:

1. Violatio castitatis clericalis.

2. Ebrietas.

3. Negotiatio sive mercatura quævis pastorem ab officio suo retrahens, vel ordini sacerdotali in dedecus vertens, prævia una vel altera Episcopi correptione.

4. Domus pastoralis, aut bonorum Ecclesiæ quorumcumque possessio ad triginta dies contra mandatum Episcopi retenta.

5. Obedientia mandato Episcopi scriptis tradito pertinaciter denegata.

6. Clerici in judicium, absque Episcopi venia, coram tribunale civili citatio; vel ipsius Episcopi, prætermissa tribunalium Ecclesiasticorum auctoritate, citatio in jus, quacumque de causa, coram judice sæculari.

7. Personarum aut rerum ecclesiasticarum in ephemeridibus seu scriptis publicis denuntiatio, vel notatio quælibet, sive proprio scriptoris nomine sive fictitio facta, odium aut contemptum ordini clericali vel ipsis clericis impingere apta, suspensio porro in hoc casu est *latæ sententiæ*, atque non solum a dictorum scriptorum auctoribus, sed et ob auxilium vel consilium præbentibus incurritur nobisque reservatur.

8. Bonorum ecclesiæ Inventarii vel Redituum et Impensarum codicis, voluntaria et deceptiva falsificatio eo fine ut decipiatur Episcopus.

CAPUT III.

De Commissione Investigationis in Causis Criminalibus.

Ecclesia Sponsa Christi Redemptoris nostri est vera socie-

tas, cum jure imperandi, obligandi et pœnas infligendi. Habet quoque leges suas et media investigandi veritatem vel falsitatem accusationum, quæ in subditos suos facta sunt, ideoque Sac. Cong. de Prop. Fide "Instructionem" ad clerum in Statibus Fœderatis Americæ hac in re directam, nostram facimus.

Constituimus pro Comitatu Investigationis sequentes:—Adm. Rev. P. Mulligan, V.F. de Sta. Catharina; Adm. Rev. Dnus. Ricardus O'Connor, V.F. de Barrie; Adm. Rev. Archidiaconus Cassidy, de Dixie; cum. Revdo. Dno. F. McSpirritt, Pastore de Adjala, quorum munus duraturum est ad proximam Synodum.

DECRETUM.

De Missionibus Egenis Adjuvandis.

"Summa Lex salus animarum." Debemus omnia tentare et facere ut animæ, ad imaginem Dei creatæ, et sanguine Christi redemptæ, media illa habeant necessaria, ut ad vitam æternam pervenire valeant. Sacerdos utpote mysteriorum Dei dispensator, sustentari debet in eis missionibus ubi fideles pauci sunt et pauperes. Itaque, ut Decreto in nostro Primo Concilio Torontino lato obtemporemus, præcipimus ut singulis annis, in omnibus Diœcesis nostræ Ecclesiis, collectæ fiant, in eadem die Dominica quo collectæ fiunt pro Seminario. Et Dominica præcedente, unusquisque sacerdos populum suum exhortatione commoveat, ut, pro re tam gravi, oblationes suas quam amplas facere studeant.

"Date et dabitur vobis" ait Dominus. "Mensuram bonam et confertam et coagitatam et supereffluentem dabunt in sinum vestrum." "Eadem quippe mensura qua mensi fueritis remetietur vobis." Luc. vi. 38.

Si calix aquæ frigidæ, dicente Domino, non erit sine præmio, quam magnum expectandum erit præmium eorum qui oblationibus suis calicem salutis æternæ propinant animabus egenorum, qui sine tali salutari auxilio in æternum forsan peribunt.

Decretum.

De Publicandis Acceptis et Expensis Missionum.

Ut inter populum et sacerdotem mutuum sit confidentiæ et charitatis vinculum, quatenus fidelibus et non Episcopo munus missionarios sustentandi incumbit, singulis annis, omnia accepta et expensa missionis publicari oportet. Nomina eorum qui munus suum erga Ecclesiam functi sunt publicari possunt. Nomina vero eorum qui in hoc munere defecerunt nonnisi Episcopi venia publicantur.

A singulis missionariis habeatur et quotannis renovetur, cautio Corporationis Episcopalis nomine, legitimis ex omni parte formis servatis, confecta contra damnum ex incendio, sive Ecclesiæ, sive domus parochialis, sive alius cujusvis ædificii missioni proprii, oriundum. Notandum est, quod suppellex in cautionis instrumento speciatim secundum singula describi debet.

Caveant sacerdotes ne temere Episcopum pro eorum agendi ratione coram fidelibus in rebus otiosis sponsorem sufficiant.

Nec sacerdotibus, nec monialibus, nec personis quibuscumque licet, Episcopo non consentiente, collectas ostiatim, aut in Ecclesiis, quovis titulo, extra eorum missionis limites, facere.

Donum Cathedraticum, quemadmodum a S. Sede Apostolica "ad Episcopum sustentandum et ad Episcopalia obeunda munia" ordinatum est, Cancellario Nostro transmittatur. Ratio autem ejusdem solvendi sit per æquas partes diebus primis mensium Januarii et Julii uniuscujusque anni.

Comitatus Parochiales.

Quamvis nonnisi ad ordinarium et ad sacerdotes ab eo deputatos de jure pertineat bonorum Ecclesiæ temporalium administratio, ad conciliandos tamen fidelium animos ut libentius religioni Catholicæ et Cultui Divino promovendo vires conferant ac dispendia congrua subeant, ad querelarum insuper occasiones, quantum Nostri est e medio tollendas quod jam in Ecclesiasticis Provinciis contiguis lege civili cautum est, id Nos, quantum necesse in præsentiarum esse videtur, auctoritate Nostra statuimus, ut, scilicet, in unaquaque diœcesis Nostræ Missione ab Episcopo in singulos annos designentur ex parochianis honestate vitæ præstantibus, qui munus æдituorum, una cum sacerdote missionario, ad res pecuniarias Missionis gerendos obibunt. Sacerdotis imprimis decenter sustentandi media procurare, deinde cultus Divini dignitate sacrique ædificii sumptibus providere, ipsis incumbit, sint numero saltem quatuor æditui cum sacerdote. Tertio quoque mense habeantur pro rerum discussione comitia, in quibus sacerdos missionarius ex officio præsidebit. Si quæ inter eos dissensio oriatur, ad Episcopi judicium est referenda, cui omnes stare tenentur. Fiduciario sacerdotis simul et unius ex laicis æдituis nomine, apud Mensam Publicam (*Bank*), vel alio in loco secundum Episcopi judicium satis tuto, deponentur omnes Ecclesiæ pecuniæ. Decerninus præterea ut initio cujusque anni, omnium et singulorum redituum et erogationum peracti anni, necnon et Ecclesiæ debitorum, si quæ sint, crescentium vel decrescentium, tabulæ ab iis accurate conficiantur atque tam sacerdotis quam duorum æдituorum laicorum subscriptis nominibus muniantur; quorum unum Exemplar ad

Episcopum mittatur, alterum vero in Ecclesia loco patente, appensum per quindecim ad minus dies populo legendum exhibeatur, vel typis exscriptum singulis e congregatione familiis in manus tradatur. Nomina etiam parochianorum qui munere suo erga sacerdotem et Ecclesiam tributa rite solvendo functi fuerint, una cum quantitate oblationis a singulis factæ, dictis tabulis ad placitum sacerdotis inseri possunt eorum vero nomina qui suo munere defecerint, nonnisi de auctoritate Episcopi apponantur.

Libri.

Præter libros ex Ritualis Romani præscripto requisitos, sequentes etiam a singulis nostræ diœcesis Missionariis habendos esse, et Nobis, in visitatione exhibendos, præcipimus.

1. Ecclesiæ Inventarium, omnia et singula, ad Ecclesiam seu missionem, pertinentia bona, sive sacro cultui inserviant, sive domus pastoralis aut scholæ suppellex sint, accurate describens, atque a bonis sacerdotis propriis discernans.

2. Volumus etiam ut singulis missionibus alium quoque librum habeat sacerdos, in quo scribantur res memoratu dignæ respectu missionis originis et progressus, quæ historiæ materiam posteris provideant.

3. Librum Redituum et Impensarum, in quo omnia, prout justitia et fides postulant, adamussim referantur, et earum ratio, suis respective nominibus, reddatur, juxta catalogum in Conc. Prov. Toront. (cap. —) constitutum, atque a Summo Pontifice recognitum est.

Bu

co
Ch
mu
vi
ret
Ec
ad
tre
adl
neg
avi
eo
cu
tio
au
qu
sed
Tri

APPENDIX.

BULLA ERECTIONIS PROVINCIÆ TORONTINÆ ECCLESIASTICÆ.

PIUS P. P. IX.

AD FUTURAM REI MEMORIAM.

Ex debito summi Apostolatus humilitati Nostræ Divinitus commendati, universæ Ecclesiæ negotia componimus prout Christiano nomini bene, prospere feliciter evenire intellexerimus. Cum itaque Venerabiles Fratres quartæ Synodi provincialis Quebecensis, Anno MDCCCLXVIII, celebratæ, Nobis retulerint in rem Catholicam admodum fore, si, attenta Ecclesiasticæ illius Provinciæ amplitudine, plurimumque adaucto tam Catholicorum quam Episcoporum numero, in tres Provincias divideretur: enixasque idcirco preces Nobis adhibuerint. Nos cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus, negotiis Propagandæ fidei præpositis, rem communicare maturavimus omnibusque attente perpensis rationum momentis, de eorumdem concilio quæ infra scripta sunt decrevimus. Quæ cum ita sint, motu proprio, certa scientia, sedulaque deliberatione memoratam Provinciam Quebecensem in duas pro nunc auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium partimur, quarum altera nomen Provinciæ Quebecensis retinens, et hanc sedem habens pro metropoli, Marianopolitanam, Ottawiensem, Trifluvianam, S. Hyacinthi, S. Bonifacii, et S. Germani Dio-

ceses, necnon Vicariatus Apostolicus Columbiæ Britannicæ, et qui Vulgo *de la rivière Mackenzie* nominatur, comprehendat: altera Torontinensem Ecclesiam tanquam metropolim, atque Dioceses Kingstoniensem, Hamiltonensem et Sandovicensem tanquam suffraganeas complectatur. Hæc statuimus, mandamus, edicimus, decernentes præsentes Nostras litteras firmas, validas et efficaces esse, et fore suosque plenarios, et integros effectus sortiri ac obtinere iisque ad quos spectant et in tempore spectabunt plenissime suffragari, sicque per quoscumque Judices Ordinarios et extraordinarios judicari ac definiri debere, irritumque et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariæ Apostolicæ, regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis ac in Universalibus vel specialibus constitutionibus et ordinationibus, necnon dictæ Quebecensis Provinciæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel alia quavis auctoritate roboratis, consuetudinibus, ceteris contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die XVIII Mensis Martii, Anni MDCCCLXX, Pontificatus Nostri anno vigesimo quarto.

C. CLARELLI, *Card.*

PIUS P. P. IX.

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam benedictionem, quod bonum, felix faustumque sit et Catholico nomini bene vertat, Latissimam Ecclesiasticam provinciam Quebecensem, Apostolicis litteris hac ipsa die datis in duas partiti sumus, aliamque provinciam ereximus, quæ pro Metropoli habens Ecclesiam tuam istam Torontinensem, Kingstoniensem, Hamiltonensem, atque Sandovicensem dioceses complectetur. Nunc

autem cum de Metropolita agatur novæ isti Ecclesiasticæ provinciæ præficiendo, rem detulimus ad venerabiles Fratres Nostros, S. R. E. Cardinales negotiis Propagandæ fidei præpositos, omnibusque rei momentis attente perpensis, in eam sententiam decernimus ut tibi Venerabilis Frater, illud munus demandaremus, pro certo habentes te in illius officii partibus obeundis talem futurum qualem in regenda ista sede Torontinensi te nobis semper exhibuisti. Quæ cum ita sint, te, Venerabilis Frater, de memoratorum Venerabilium Fratrum Nostrorum consilio, auctoritate nostra Apostolica hisce litteris Metropolitam novæ Ecclesiasticæ Provinciæ Torontinensis, cum omnibus et singulis juribus, facultatibus, prærogativis, indultis et præeminentiis, quæ ex jure aut consuetudine metropolitarum sunt propriæ, facimus, constituimus et renuntiamus. Mandamus idcirco omnibus ad quos pertinet seu pertinere poterit, ut te in Metropolitam Torontinensem, juxta tenorem præsentium excipiant, admittant, tibique foveant, præsto sint ac pareant, tuaque salubria monita et mandata reverenter recipiant, atque efficaciter adimpleant; secus sententiam seu pœnam quam rite tuleris ac statueris in rebelles, ratam habebimus, eamque faciemus, auctorante Deo, usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observaris non obstantibus, quatenus opus sit. Nostræ et Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque constitutionibus Apostolicis, necnon dictæ Sedis Torontinensis etiam juramento confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis et constitutionibus cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die xviii Martii MDCCCLXX, Pontificatus Nostri, Anno vigesimo quarto.

ces
qui
alt
Di
ta
m
va
ef
s]
J
i
ç

INDEX RERUM.